

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Sayı:15 • 19 Temmuz '97 • 80 000 TL.(KDV dahil)

Çete devletine suçüstü

***Gazi'nin katili
sermaye devleti!***

İÇİNDEKİLER

Kızıl Bayrak'tan.....	2
Kapak	3
Düzen Cephesi.....	4-6
Sınıf Hareketi	7-9
Sınıf ve Kitle Hareketi	10-11
Zindan Direnişi.....	12-13
Program sorunları üzerine konferanslar:	
Anti-emperyalizm/bağımsızlık sorunu-5	14-17
Sınıf Hareketinin Sorunları.....	18-19
Uluslararası Politika.....	20-21
Uluslararası Hareket.....	22-23
Kültür / Sanat.....	24-25
EKİM'den	26
Mücadele Postası	27

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:15 • 19 Temmuz 1997

Fiyatı:80 000 TL. (KDV. dahil)

Sahibi ve Sorumlu Y. İşl. Md.: Gonca Balyemez
EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. 52/5 İstanbul,
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
E-mail : kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BIRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları:

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA
Tel-Fax 0 (312) 229 40 19Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84Alemdar Cd. Erdoğanlar İşhanı. No: 4 Kat: 6
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92Ünlü Cd. Sarı Sk. Mavi Köşe İşhanı. No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

Kızıl Bayrak'tan

Kızıl Bayrak gazetesine kapatma terörü!

Kızıl Bayrak gazetesi bir kez daha kapatıldı. Bu kuşkusuz, komünist açık alan faaliyetinin merkezinde yer alan Kızıl Bayrak gazetesinin karşı karşıya geldiği ilk saldırı değildir, son da olmayacaktır. Sermaye devleti her zaman sesimizi boğmaya çalıştı. Bugün, Yaysat raporlarından da anlaşıldığı üzere satışıımızın giderek arttığı ve işçi sınıfının öncüleriyle her geçen gün yeni bağlar yakaladığımız bir süreçte düşman saldırılarının da yoğunlaşması şaşırtıcı değildir.

Ama tam da bu aynı nedenle bu çaba beyhude olmaya mahkumdur. Komünist hareket işçi sınıfıyla buluştuğu, komünist basın sınıf ve kitle hareketinin öncüleri tarafından sahiplenildiği ölçüde sesimizi boğmak da olanaksızdır.

İşçi sınıfının bağımsız çıkarlarının temsilcileri olarak ve bunun meşru gücüyle sözümüzü hep söyledik, söylemeye de devam edeceğiz!

Kaldı ki bugün komünist hareket işçi sınıfı davasının sözcüsü olarak giderek çeşitlenen araçlar üzerinden işçi sınıfına seslenmektedir. Yalnızca komünist açık alan üzerinden ele alınacaksa bile, bugün haftalık Kızıl Bayrak'ın yanısıra özel sayılarımızla, broşürlerimizle, gençlik dergimizle ve bültenlerimizle hedef kitlemize ulaşabiliyoruz.

Örneğin bu gazeteyle; yeni saldırı hükümetinin ilk icraatının zam, gerçek karakterinin emek düşmanlığı olduğunu teşhir edebiliyor, Gazi'nin katili sermaye devletine suçüstü diye

haykırabiliyor, ölüm orucu ve süresiz açlık grevi şehitlerimizi selamlıyor ve sınıf hareketine müdahalenin sorunlarını tartışabiliyoruz. Aynı süreçte çıkan Tekstil İşçileri Bülteni ile tekstil sektöründeki öncü işçiye özgül ve güncel sorunları üzerinden sesleniyoruz. Yine bir kaç gün sonra yeni sayısı çıkacak olan Ekim Gençliği gazetesi ile ise işçi gençliğe ulaşacağız. Hazırlığını tamamlamak üzere olduğumuz Eşel Mobil broşürünü aynı şekilde fabrikalara ve işçi-emekçi semtlerine dağıtacağız. Eksen Yayınlarından çıkacak bir dizi kitap ise sırada beklemektedir. Kısacası komünist yayın faaliyetini düşmana inat giderek genişlemekte, çeşitlenmektedir.

Bunun sırrı nerededir diye sorulacak olursa, biz bunun yanıtını daha yayın hayatına ilk adımımızı attığımızda vermiştik. 15 Kasım'95 tarihli Kızıl Bayrak'tan köşesinden aktaracak olursak:

"Biz komünistler devrimci açık alan çalışmasını, hep yasal olanakların devrimci tarzda istismarı olarak ele aldık. Hiçbir zaman 'var olmak' pahasına fikirlerimizi tüm çıplaklığıyla ortaya koymaktan taviz vermedik, düzen karşısındaki devrimci-militan konumlanışımızı saklamak yoluna gitmedik. Kendimizi koşullara uyarlamak gibi bir bakışla değil, aksine hep koşulları kendimize uyarlamak gibi bir devrimci uyanıklıkla hareket ettik. Ve tam da bu nedenle genelde

devrimci-sosyalist basına, özeldir bize yönelen hiç bir terör ve baskı yasal komünist faaliyetimizi 'var oluşumuzu' engelleyemedi. Aksine her saldırıdan daha da güçlenerek çıktık.

Biz komünistler, sermaye diktatörlüğünün saldırılarını her seferinde geri püskürtebildiysek eğer, bunun temel güvencesi ilkesel-stratejik konumlanışımızın sağlamlığı, düzen karşısında illegal-ihtilalci konumlanışın vazgeçilmez önemi konusunda tam bir açıklıkla tasfiyeciler-legalist baskılara göğüs gerebilmemiz olmuştur.

Kızıl Bayrak yürüyüşümüze kılavuzluk eden Marksist-Leninist bilimsel dünya görüşüdür. Gücümüzü kapitalist toplumun yegane devrimci sınıfı olan işçi sınıfından alıyoruz. Bu kılavuz, bu güç bizde olduğu sürece hiç bir çaba işçi sınıfıyla devrimci buluşmamızı, parti ve devrim yolunda ilerleyişimizi durduramayacaktır. Hiç bir güç kızıl bayrağımızı kapitalizmin burçlarına dikmemizi engelleyemeyecektir."

Evet, haftalık Kızıl Bayrak gazetesinin çıkışıyla bir kat daha güçlenen, araçlarını her geçen gün daha da zenginleşen komünist yayın faaliyetimizin bugünkü düzeyi bu sözlerin somut kanıtıdır. Her öne atılışımız bizi partiye biraz daha yakınlıktır. Komünist hareketin partileşme alanında katettiği her mesafe devrim ve sosyalizmi biraz daha güncelleştirmektedir!

Gazetene sahip çık!
Abone Ol! Abone Bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :
6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL.
Yurt Dışı 130 DM.
1 Yıllık Yurt içi 4000 000 TL.
Yurt Dışı 260 DM.

Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

TL için : 0079219-2

DM için : 3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Sosyalizm Yolunda

Abone
Formu

Kızıl Bayrak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tekstil İşçileri Bülteni

İşçiler Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır!

ESK işçi sınıfına ihanettir!

Kahrolsun hain

sendika bürokrasisi!

TEKSTİL İŞÇİLERİ
BÜLTENİ
4. SAYISI ÇIKTI!
BAYİLERDE!Tekstil İşçileri
Kurultayı'na
Güç Ver!

Çete devletine suçüstü

Geçtiğimiz yılın son aylarından bu yana ülke gündemini kaplayan konuları bir bütün olarak ele aldığımızda karşımıza çıkan bir ibret tablosudur. Sermaye sınıfının ve onun egemenlik aracı olarak devletin, baskı ve sömürü düzeninin çarklarını işletmekte bu kadar pervasız ve aleni davrandığı başka bir döneme daha rastlamak mümkün değildir.

Bir ülke düşünün ki, iktidar aygıtının tüm kilit kademelerini tutan isimleri, son bir kaç ay içerisinde yolsuzluk dosyaları ve skandallar aracılığıyla güncelleşsin. Ülkenin yakın dönem politikalarına damgasını vurmuş tüm siyasal kimlikler kirli ilişkiler ağı içerisinde rant ekonomisinin nimetleri için açık bir savaşım içerisinde olsun.

Bir ülke düşünün ki, daha kısa bir süre önce yıllarca başbakanlık koltuğunu doldurmuş bir politikacı ABD vatandaşı ve CIA ajanı olsun.

Bir ülke düşünün ki, parlamentosunda kurulan pazarlarda sözde milletin vekilleri milyon dolarlar karşılığında alınıp-satılsın.

Bir ülke düşünün ki, devletin ordudan polise, parlamentodan yargıya dek tüm temel kurumları kontrgerillanın ve mafyanın hizmetinde çalışsın.

Emniyet İstihbarat Dairesi Başkan Yardımcısı çıksın; bunu bizzat itiraf etsin. Dahası Gazi katliamının bir devlet provokasyonu olduğunu açıklasın.

Daha dün İçişleri Bakanlığı yapmış bir şahıs; ordunun içinde "Batı Çalışma Grubu" adında bir örgütün illegal faaliyetlerde bulunduğunu, darbe yapacağını duyumunu aldığını ilan etsin.

Özel Tim elemanları, generaller, subaylar, MİT ve JİTEM çalışanları "bin operasyonun" faili olduğunu bizzat açıklasın, cinayet ve katliamları devlet adına işlediğini ortaya koysun.

Ancak tüm bunlara rağmen, koca Susurluk dosyasının üzeri kapatıldığı gibi, hiç bir yetkili bu olayları soruşturmasın, suçlular yargı önüne çıkarılmasın. Tersine "devlet için silah sıkın!"lar korunsun, meşrulaştırılsın. Mahkemeler bu insanlık suçlularını aklasın.

Bu ülkenin Türkiye, namı diğer kontrgerilla cumhuriyeti olduğunu bugün herkes biliyor!

Dahası Hanife Avcı'nın son itirafları bir kez daha kontrgerilla cumhuriyetinin beyni ve yönlendirici gücünün MGK ve ordu olduğunu ortaya koyuyor.

Peki silahlı kuvvetler kimin "milli güvenliğini", kimin çıkarlarını koruyor? Kontrgerilla cumhuriyetinde kimler binlerin kanı ve milyonların alıntıları üzerinde saltanat sürüyor?

Açıktır ki, bu çürümüş, çeteleşmiş devletin arkasında bir sınıf egemenliği durmaktadır.

Fabrikalara, topraklara, madenlere, bankalara sahip sermaye sınıfının kanlı ve kirli diktatörlüğüdür söz konusu olan. Gözünü kâr hırsı bürümüş bir avuç asalak sermayedar, işçi ve emekçi yığınları daha çok sömürmek, rejimini ayakta tutmak için her türlü toplumsal muhalefete azgınca

saldırıyor. Devletini bir zor ve terör aygıtı olarak tahkim ediyor. Kitle hareketini öncüsüzleştirmek, devrimci güçleri tasfiye etmek için ise gizli ve kanlı örgütlenmeler kuruyor. Karşı devrimin vurucu gücü olarak tahkim edilen kontrgerillaya kaynak mafya işlerinden ve uyuşturucu ticaretinden sağlanıyor. Yine kardeş Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaş bu iğrenç yollarla finanse ediliyor. Başbakan ve cumhurbaşkanına, milletvekilinden polis şefine, generalden istihbarat görevlisine kadar herkes bu kirli ranttan payını alıyor.

Kimileri bu karanlık yollarla edindiği paraları İsviçre bankalarında aklıyor, kimileri ABD'de sadece vatandaşlık değil aynı zamanda muazzam mal-mülkler de ediniyor.

Toplum bir yandan bizzat devlet eliyle işlenen en iğrenç insanlık suçları karşısında tepkiszleştirilmeye çalışılırken, diğer yandan korkunç bir çürümenin de içine çekiliyor. İşçi ve emekçi yığınları her geçen gün daha da dipsizleşen bir sefalet ve yıkım dayatılıyor.

Sermayenin kirli politikalarını tavizsiz uygulamak üzere işbaşına getirilen Yılmaz hükümetinin, tüm öncelleri gibi kontrgerilla cumhuriyetinin bir parçası olduğu gerçeğinin ortaya çıkması gecikmedi.

İlk "resmi" icraatı akaryakıtı %35'e, tüm temel tüketim maddelerine ise %100'lere varan zamlar yapmak olan bu emek düşmanı hükümetin, devlet terörünü daha da tırmandıracağı, kontrgerilla faaliyetine ise hız kazandıracağı açıktır. Ayağının tozuyla geldiği iktidarının daha ilk günlerinde çalışan sınıfların cebindeki son kuruşa da göz diken hükümetin, Hanife Avcı'nın, devleti tartışmasız bir şekilde suçüstü durumuna düşüren çarpıcı iddialarına tümüyle duyarsız kalması, üç maymunları oynaması bunu yeterince ortaya koymaktadır.

Anasol-D hükümeti, MGK ve TÜSİAD tarafından sermayenin işçi ve emekçilere dönük azgın saldırılarını hayata geçirmek üzere iktidara geldiğini pekâla bilmektedir. Aynı şekilde, misyonunu oynayamaz duruma düştüğünde yenisiyle değiştirileceğini de. Tüm varlık koşulu en pervasız, en saldırgan politikaları hayata geçirmeye bağlı olan hükümetin, ömrünü uzatmak için sermayeye uşaklıkta kusur etmeyeceği açıktır.

Çeteleşmenin, çürümenin, sefaletin, sömürünün, devlet terörünün ve kirli savaşın asıl kaynağı ise sömürgeci sermaye düzeni ve onun sahibi egemen burjuvazidir. Toplum temizlenecekse eğer, pisliğin kaynağını kurutmak, çürümenin odağını dağıtmak gerekmektedir. Sermaye iktidarı yıkılmadıkça ne temiz toplum gerçekleşebilir, ne de sömürü ve sefalet son bulabilir.

Tek çözüm işçi sınıfının devrimci mücadele bayrağını kaldırması, toplumsal kurtuluş için sosyalizm mücadelesini yükseltmesidir!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Gazi'nin katili sermaye devleti!

Emniyet İstihbarat Daire Başkan Yardımcısı Hanefi Avcı'nın yaptığı son açıklamalar, Susurluk tablosunun eksik yanlarını tamamlar niteliktedir.

Yıllarını emniyetin çeşitli birimlerinde sermayeye uşaklıkla geçirmiş, hayatını devrimcilere düşmanlık üzerine inşaa etmiş bir istihbaratçının bu açıklamaları, öncelikle sermaye çeteleri arasındaki it dalaşının sürdüğünü göstermektedir. Öyleki, Gazi direnişi gibi sermaye devletinin özel bir hassasiyet alanı, bu dalaş içerisinde malzemeye dönüşebilmektedir. Hem de devletin genel çıkarlarını zedeleyecek bir biçimde.

Hanefi Avcı'nın bu it dalaşı içerisinde nasıl bir yer tuttuğu, yaptığı açıklamaların hangi maksadı güttüğü vb. tartışmalar bizim için bir önem taşımıyor. Ancak açıklamalarının içeriği ve bunun arka planı bize önemli veriler sunmaktadır.

Gazi provokasyonunun "Yeşil" tarafından tertiplendiğini açıkladı Hanefi Avcı. Bilindiği gibi "Yeşil", devletin özel savaş içerisinde yetiştirdiği en has elemanlarından biridir. Uzun yıllar Kürdistan'da kontrgerilla faaliyeti sürdürmüş bir JİTEM mensubudur. Son bir kaç yıldır da, yine bir JİTEM mensubu ve yöneticisi Tuğgeneral Veli Küçük ile birlikte batıya geldiği bilinmektedir. Kısacası, devletin çelik çekirdeği kontrgerillanın önemli adamlarından biridir.

Peki Gazi provokasyonunun "Yeşil" tarafından gerçekleştirilmiş olması ne anlama gelmektedir?

Birincisi; bu gelişme devrimcilerin döne döne vurguladıkları bir gerçeğin teyidi anlamına gelmektedir. Devrimciler, Gazi direnişinin ilk gününden bu yana katliamın devlet tarafından planlandığını vurgulayageldiler. Devletle çalıştığı bir çok tanık ve delil yoluyla ispatlanmış bulunan "Yeşil" in Gazi'deki rolü, devrimci güçlerin öngörüsünün ispatıdır.

İkincisi; açığa çıkan bu gerçekler, sermaye devletinin katliamcı yüzünün bir kez daha sergilenmesi anlamına gelmektedir. Toplumsal muhalefeti bastırma ve sindirme amaçlı katliamlar ilk kez Gazi ile gündeme gelmiyor. Maraş, Çorum, Sivas bunlardan sadece bir kaçıdır. Susurluk'la açığa çıkan gerçeklerle, Hanefi Avcı'nın son açıklamaları birleştirildiğinde tüm katliamların ardında sermaye devletinin olduğu görülecektir. Sermaye iktidarının 30 yıllık katliamcı kimliğinin en güncel örneği Gazi'dir.

Üçüncüsü; Susurluk

skandalından temize çıkabilmek için yoğun çaba sarfeden MGK, bu kez skandalın orta yerinde kalmış durumdadır. "Yeşil" bir JİTEM mensubudur ve ordu tarafından kullanılmaktadır. "Yeşil" in Gazi provokasyonunda yer alması demek, Gazi provokasyonunun ordu (aynı anlama gelmek üzere MGK) tarafından uygulamaya konduğu anlamına gelmektedir. Daha açık bir ifade ile; Gazi çatışmalarına "kurtarıcı" rollerinde gelen "kahraman Türk ordusu" aslında katliamın birinci dereceden sorumlusu durumundadır.

Susurluk skandalının başından bu yana kontrgerilla faaliyetlerini reddeden, JİTEM'in varlığını bile kabul etmeyen MGK, Hanefi Avcı'nın açıklamaları ile köşeye sıkışmış durumdadır.

Dördüncüsü; kontrgerilla faaliyetleri ve kirli savaş yöntemleri bugüne dek devlet tarafından açıktan kabul edilmese bile, Kürt ulusal kutuluş mücadelesi üzerinden meşrulaştırılmaya çalışılmaktaydı. Devletin en yetkili ağızları bugüne dek "bölücü terörle mücadele" demogojisi ile kitlelerin bilincini yönlendirmeye çalışmışlardır.

Hanefi Avcı'nın açıklamaları bir yanyla kontrgerilla faaliyetlerinin açık bir ispatı niteliğini taşıırken, diğer yanyla da meşrulaştırma çabalarını boşa çıkaran bir nitelik taşımaktadır. "Bölücü terörle mücadele", "vatan savunusu" vb. demagogiler Gazi provokasyonu karşısında tüm etkilerini yitirmektedirler.

MGK güdümünde kontrgerilla eliyle gerçekleştirilen Gazi katliamı açıktan işçi ve emekçi kitleleri hedefleyen bir saldırdır. Kürdistan'da değil, batıda İstanbul'un göbeğinde gerçekleşmiştir ve temel hedefi toplumsal muhalefeti bastırmaktır.

Beşincisi; Hanefi Avcı'nın açıklamaları, yeni MGK-TÜSİAD hükümetinin işçi ve emekçilere dönük yüzünün en veciz örneğini oluşturmaktadır. Gazi'nin katili ordunun (MGK'nın) desteği ile işbaşı yapan saldırı hükümetinin "toplumsal uzlaşma"yı nasıl sağlayacağı çok açıktır. İşçi ve emekçiler için "toplumsal uzlaşma", baskı ve terör politikaların yoğunlaşması anlamına gelecektir.

Tüm bunların ardında yatan sermayenin sınıf egemenliği ve çıkarlarıdır. "Daha fazla kâr" için işçi ve emekçilere pervasız sömürü koşulları baskı ve terör yoluyla dayatılmaktadır. İşçi ve emekçi kitleler için bu cendereden kurtuluşun tek yolu mücadeleyi yükseltmektir.

Gazi'nin katili Susurluk'taki devlettir!

Üzerinden çok zaman geçmedi. '96 Kasım'ında gerçekleşen bir trafik kazası, çürümüş düzen çeteleşmiş devlet gerçeğini tüm çıplaklığı ile gözler önüne serdi.

Eli kanlı faşist bir katili, halkına ihanet etmiş korucubaşı bir milletvekilini ve elleri devrimcilerin kanına bulanmış bir emniyet müdürünü Susurluk'ta, bir kamyonun altında birleştiren kazadan bu yana çok şey söylendi. Belgeler-bilgiler, ifadeler, iddialar, suçlamalar ortalığı kapladı. Çete devletinin it dalaşı, pisliklerini etrafa saça saça bugüne dek sürdü.

Bu kısa süre içerisinde, Türk sermaye devletinin 30-40 yıllık katliamcı tarihini, örnekler ve belgelerle izlemek şansı bulduk. Aslında bu olanlar ne ilk defa yaşanıyordu, ne de ilk defa ortaya çıkmıştı. Devrimciler, yıllardır döne döne kontrgerilla gerçeğine dikati çekiyor, sermaye devletinin pisliklerini teşhir ediyorlardı. Susurluk, bu tablonun tamamlanmış ve kitleler önüne çıkmış haliydi.

Sermaye, Susurluk sürecinin ilk ve en yoğun dönemini, MGK-TÜSİAD yönlendiriciliği ve denetiminde, medyanın da yadsınamaz desteği ile karşıladı. Göstermelik soruşturmalarla, komisyon araştırmaları ile sözde olayın üzerine gidildi. "Temiz toplum" çağrıları ile bu "münferit olaylar" kınandı. Süreç RP-ordu geriliminin tırmandırılması ile ilk sıcaklığını yitirdi. Ancak, Refahiyol'un düşmesi ve Yılmaz hükümetinin kurulmasının hemen ardından tartışmalar yeni boyutlar kazanarak tekrar canlandı.

Ortaya çıkan yeni bilgi ve tartışmaların her biri, aslında yeni Susurluk skandallarıdır. Son olarak, Hanefi Avcı'nın Gazi Mahallesi provokasyonunu "Yeşil" eliyle devletin gerçekleştirdiğini açıklaması, herşeyi gölgede bırakan bir gelişmedir.

Hanefi

Avcı'nın açıklamaları sonucu; 21 kişinin ölümü, yüzlerce kişinin yaralanmasıyla sonuçlanan bir provokasyonun bizzat devlet tarafından, devletin kirli savaş içerisinde yığılması en has elemanları tarafından planlandığı gün gibi açığa çıkmıştır.

Ortaya çıkan bu gerçeklik, Susurluk ile açığa çıkan diğer pisliklerle birleştirildiğinde sermaye egemenliğinin onlarca yıllık katliamcı geleneği gözler önüne serilmiş oluyor. Faili meçhul cinayetlerin, toplu katliamların, köy yakmaların vb. uygulamaların, toplumsal muhalefeti bastırmak adına devlet eliyle gerçekleştirildiğinin en büyük kanıtı Hanefi Avcı'nın son açıklamalarıdır. Sermaye devleti bu kez de suçüstü yakalanmış durumdadır. '60'lı yıllardan bugüne; Kanlı Pazarlar'ın, Maraşların, Çorumların, Bahçelievler, Piyangotepe, Balgat, Eczacılık Fakültesi, '77 1 Mayıs, Sivas, Gazi vb. katliamların planlayıcısı ve uygulayıcısı devletin bizzat kendisidir.

Susurluk araştırma komisyonunda ifade veren bir takım istihbaratçıların açıklamaları bu gerçeğin itirafıdır yalnızca. Özel timin kurucusu Korkut Eken, Abdullah Çatlı'nın '80 öncesinde devlet tarafından kullanıldığını komisyon önünde açıkladı. Çatlı, '70'li yıllarda Bahçelievlerde 7 TİP'li öğrencinin katledilmesinin, 16 Mart Eczacılık Fakültesi, Piyangotepe, Balgat katliamlarının planlayıcısı ve uygulayıcısı durumundadır. MHP ve ÜGD örgütlenmelerinde önemli roller üstlenen Çatlı'nın yanında o dönem Haluk Kırıcı, Oral Çelik, Muhsin Yazıcıoğlu (bugün BBP genel başkanı) gibileri vardı. Çatlı'nın ve yanındakilerin '80 öncesi kanlı seceresi tanıklıklar ve delillerle ispatlanmış durumdadır. Korkut Eken'in açıklamaları ile bu durumu

birleştirdiğimizde, tüm bu katliamlardan devletin haberi ve bilgisinin olduğu, dahası bizzat Çatlı'nın devlet tarafından bu işler için yönlendirildiği sonucu ortaya çıkmaktadır.

Gazi Mahallesi'nde yaşananlar da aynı kirli taktiğin uzantısı durumundadır. JITEM'in PDF Kitap Arşivi Bankası'na

Kürdistan'da

Hedef seçilmek için Kürt olmak yeterlidir

Susurluk Araştırma Komisyon ifadelerinden:
Hüseyin Oğuz (Astsubay)

Hüseyin Oğuz: Şimdi, Yeşil'i jandarmanın istihbarat birimindekilerin hepsi tanır. (...) Veli Küçük bir zamanlar bu birimin en kıdemlisi, en sözü geçen bir kişiydi. Yeşil, Veli Küçük'ün sözünden çıkmayacak bir kişi.

Durmuş Fikri Sağlar (İçel): Bu adamlar bu tip adamları niye kullanırlar, nerede kullanırlar, hepsini anlat.

Hüseyin Oğuz: İnfaz edilecek, kaçırılacak kişiler tespit edilir. Şöyle tespit edilir: Terör yanlısı mı değil mi, gerçi bütün birimler bunu hedef olarak almazlar. Şimdi, öldürülecek dediği zaman, kim öldürülecek?

Başkan: Kim tespit yapar onu da söyle.

Hüseyin Oğuz: Onu da istihbarat birimleri yapar genelde.

Başkan: Jandarma istihbarat mı, özel...

Hüseyin Oğuz: Ben size şunu söyleyeyim: Siz JİTEM diyorsunuz. JİTEM'in aslında emniyet istihbaratı kadar bir gücü yok. Ben ona geleceğim. Ben teşkilatımın içindeyim.

Emniyet istihbarat birimlerinde müthiş dinleme cihazları var, takip kontrolleri var; ama teröre yönelik olduğu zaman, PKK'nin -ERNK diyoruz biz- cephe faaliyetinde ve kırsaldakilerle aynı anda ne konuştukları anında alabilecek güç var sistemde. Yalnız, sözde terör örgütlerine yardımcılık yaptığı değerlendirilir; ancak, terör örgütüne yardım etmese dahi orijini Kürtse bu adam hedeftir.

Başkan: Sadece Kürt olması yetiyor mu?

Hüseyin Oğuz: Burada yetiyor. Türkiye'de biliyorsunuz 47 çeşit azınlık var. Ben biliyorum, ben okudum çünkü. Şimdi, bunların içerisinde orijini Kürt olan isterse ülkeyi bizden fazla sevsin, o birimlerde çalışanlar eğer onu hedef göstermişlerse, kesinlikle infaz edilir yani.

Başkan: Onların takdiri; yoksa Kürt olmasından dolayı değil. O zaman onlar takdir etmiş oluyor.

Hüseyin Oğuz: Demin arz ettim. İstihbaratlar içerisinde bu şahsın faaliyeti şudur, şudur şeklinde değerlendirmeler yapılır ve bir netlik kazandırılır. Hedef bellidir yani. Liste çıkar. Listede netlik olduktan sonra liste çıkar, hedef bellidir.

kullandığı en has adamlarından "Yeşil", Gazi provokasyonunun planlayıcısı ve uygulayıcısı durumundadır. Devrimcilerin, Gazi Direnişi'nin ilk gününden bu yana döne döne söylediği bu gerçekler, Hanefi Avcı'nın açıklaması ile bugün resmîlik kazanmış durumdadır.

Susurluk skandalının ortaya çıkışının ardından demokrasi havarisi kesilip, "temiz toplum" kampanyaları başlatılanlar ise bugün açığa çıkan bu gerçek karşısında suskun kalmayı tercih etmektedirler. JİTEM bağlantısı üzerinden ordunun ve MGK'nın direkt sorumlu olduğu bu provokasyon görmemezlikten gelinmekte, üstü örtülmeye çalışılmaktadır.

Gazi Mahallesi'ne kurtarıcı rollerinde gelen "kahraman Türk ordusu"nun, aslında provokasyonun mimarı olduğu gerçeği ise durumu daha da çarpıcı kılmaktadır. Emekçi kitle hareketine dönük bastırma ve sindirme amaçlı bu saldırı, bizzat ordu tarafından planlanmış ve uygulamaya konulmuştur. Bu da göstermektedir ki, aylardır Susurluk'un dışında gibi gösterilmeye, temiz tutulmaya çalışılan ordu olayların içinde ve göbeğindedir.

Sadece Emniyet İstihbarat Daire Başkanı Hanefi Avcı'nın bu son açıklamaları değil, Susurluk

komisyonuna ifade veren eski JİTEM görevlisi Astsubay Hüseyin Oğuz'un açıklamaları, Cem Ersever cinayeti, Eşref Bitlis'in helikopterinin düşürülmesi vb. sebeplerle açığa çıkan bir çok bilgi-belge ordunun kontrgerilla faaliyetlerindeki öncü ve yönlendirici rolünü ortaya koymaktadır. '80'li yıllardan bu yana Kürt halkına dönük konumlanan özel savaş aygıtı, devletin çelik çekirdeği '90'lı yıllarda faaliyet alanını batıya doğru genişletmiş durumdadır.

Tüm çürüme ve kokuşmanın ardında yatan sermayenin sınıf egemenliğidir. Tüm bu pisliklerin kaynağı sermaye iktidarı ve onun devlet aygıtıdır. MGK ve onun şahsında ordu, devletteki çeteleşmenin beyni ve yönlendiricisidir. Özel savaş aygıtı, kontrgerilla bu devletin çelik çekirdeği, en önemli saldırı silahıdır. Hiçbir şey, ne "temiz toplum kampanyaları", ne de "çağdaş-laik devlet" savunuculuğu bu gerçeklerin üzerini örtmez.

İşçi ve emekçiler, aslolarak kendilerine karşı yapılandırılmış olan bu devlete ve onun ardındaki sınıf egemenliğine başkaldırmadıkça baskı ve sömürünün ezici çarklarını durduramazlar. İşçi sınıfı, sermaye iktidarına karşı kendi sınıf iktidarı için militan mücadele alanına çıkmalıdır.

Faili meçhullerin ardında devlet var

Susurluk Araştırma Komisyon ifadelerinden:
Hüseyin Oğuz (Astsubay)

Menfaatçi tetikçiye görev veriyor. "Sen şunu -tespit ediyor hedefini- resmi olarak aldır" diyor. Nasıl aldırıyor? Özel Hareket elbisesiyle aldırıyor. Polis olarak kapıyı çalıyor. Alıyor, aldırıyor, ondan sonra da infaz ediyor. Ama jandarma bölgesine atıyor. Jandarma bölgesine atarken, o karakol komutanının haberi olmuyor mu, oluyor. Ben de karakol komutanlığı yaptım. Benim bölgemde afedersiniz kimin, neyin, ne olduğunu, hepsini bilmek mecburiyetindeyim; çünkü benim görevim bu. Yani, bir bölgeden alınıp diğer bölgeye atılan bir cesedi kesinlikle bilir ve araştırmasını yaptığı zaman, bilgi sahibidir diyoruz ben. Diyarbakır'daki infazlar o şekilde resmi elbiseyle...

Gazi katliamının sorumluları kontrgerilla çeteleri...

(...)

Bugün eski Emniyet İstihbarat Daire Başkanı Hanefi Avcı'nın söyledikleri Gazi ve Ümraniye katliamlarının failinin kontrgerilla devleti olduğunun kabulü ve itirafından başka birşey değildir. Hanefi Avcı ve bazı benzerlerinin işaatlarındaki gerçekler aslında 1995'ten beri benim mahkemede dile getirdiğim gerçeklerdi. Dün benim söylediklerimi ve haklarında dava açılmasını istediklerim Hanefi Avcı ve diğerleri söylüyor. Evet dün söylediğimin hepsi bugün katbeka doğrulanmış gerçekler olduğu için bazı kesimleri müthiş rahatsız etmektedir. Bunu, 1 Nolu DGM ve onu yöneten zihniyet ve mekanizma çok iyi biliniyor. Ve salt bu nedenledir ki 15.07.1997 tarihindeki duruşmaya yeniden bu gerçekleri yani Gazi katliamını yapan kontrgerilla gerçeğini kamuoyuna sergilemem ve anlatmam engellenmiştir. Böylece DGM'nin çeteleri, kontrgerilla ve suçluları koruduğu bir kez daha belgelenmiş ve kanıtlanmış oluyor. Gırtlığına kadar kana, suça ve pislige batmış katilleri için yine kendileri gibi olanların hezeyan ve uluma merasimiyle "Türkiye sizinle gurur duyuyor" sloganları DGM'lerce benimseniyor olmalı ki bu katillere karşı söz söyletmek istemiyorlar. Savunmanın engellenmesinin anlamı budur. Bu son itiraflara rağmen polis fezlekesine dayanarak bizleri cezaevine koyanların söyleyecek hiçbir sözleri kalmamıştır. (...)

Savunma hakkımızın engellenmesini şiddetle protesto ediyor, duruşmada yapmayı düşündüğüm savunmayı bir sonraki celsede yapacağımı duyururum. Ve suçlulardan hep birlikte hesap sormak için işçileri, emekçileri, gençleri, aydınları, demokratları, yurtseverleri, devrimcileri Gazi davasıyla dayanışmaya çağırıyorum.

(...)

Gazi davası tutukluları adına
HASAN POLAT
Gebze Özel Tip Cezaevi 9. Koşuş

Sermaye devletinin katlimacı yüzü ve devlet aleviciliği

Gazi direnişinin üzerinden iki yılı aşkın bir zaman geçti. '95 Mart'ında Gazi Mahallesi'nde alevi emekçilerin gittiği kahvehanelerin taranması ile başladı gelişmeler. Bu saldırı sonucu seksen yaşlarında bir alevi dedesi hayatını kaybetti.

Gazi Mahallesi gibi alevi-ilerici, Kürt-yurtsever ve devrimci potansiyelin yoğunlaştığı bir emekçi semtinde bu saldırı açık bir provokasyon girişimiydi. Elbetteki provokasyonun ardında devlet vardı. Uzun süredir Gazi Mahallesi özel bir kuşatma altındaydı. Sivil ve resmi polisler mahallede terör estiriyordu. Keyfi gözaltılar, işkenceler, ev baskınları vb. sıkça yaşanıyordu. Gözaltına alınan bir simitçi Gazi karakolunda işkence ile katledilmişti.

12 Mart gecesi gerçekleşen provokasyon bir bakıma bardağı taşıran son damla oldu. Öfke bir anda büyüdü. Başta gençler olmak üzere insanlar sokağa taşmaya başladılar. Devrimci güçlerin de müdahaleleri sonucu bu öfke hedefine, devletin mahalledeki temsilcisi karakola yöneldi.

"Katiller karakolda" sloganı ile karakola yöneldi yüzlerce Gazi'li emekçi. Kitle her geçen dakika büyüyordu. Devlet karakol etrafında yoğun güvenlik tedbirleri almış, binlerce köpeğini bölgeye sevk etmiş durumdaydı. Gazi'de büyüyen öfke kısa sürede tüm İstanbul'a yayıldı. Okmeydanı, İkitelli, Nürtepe vb. emekçi semtlerinden insanlar akın akın Gazi'ye koşular. Günlerce süren direniş boyunca, devletin tüm saldırılarına ve tehditlerine rağmen binlerce emekçi barikatlarda savaştı. Sermaye devleti vahşi yüzünü burada da gösterdi. 17 barikat savaşçısı devletin kurşunlarıyla hayatını kaybetti.

Gazi'deki saldırı Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde de barikatlarla karşılandı. Burada da devletin saldırısı sonucu dört emekçi hayatını kaybetti.

Devletin toplumsal muhalefeti şindirmeye/ezmeye dönük saldırısı İstanbul'un varoşlarında emekçilerin direnişi ile boşa çıkarıldı. Devletin de hiç beklemediği bu gelişme, mücadele tarihimize şehitlerimizin kaniyle yazılan şanlı bir sayfa oldu.

Gazi direnişinin etkisi elbetteki sadece

yaşanışı ile sınırlı kalmadı. Emekçi kitle hareketine yol açan ve kan taşıyan bu büyük direniş sermayenin de, devrimci güçlerin de güncel politikalarının odağına yerleşti.

Sermaye devleti, direniş sonrası tüm politikalarını Gazi direnişi ve sonuçlarıyla hesaplamak üzerine oturttu. Toplumsal muhalefete gözdağı vermek, devrimci hareket ile kitleler arasındaki bağları zayıflatmak için giriştiği saldırı tersi gelişmelerle sonuçlanmıştı. Bu kez, daha derinden, üstü örtülü bir şekilde saldırısının sınırlarını genişletmeyi tercih etti. Önce devrimci örgütlere yoğun bir saldırı başlattı. Operasyonlarla fiziki olarak süren saldırıyı, medya destekli karşı devrimci bir karalama kampanyası destekliyordu. Devlet alay edercesine, provokasyonu çıkarınların devrimci örgütler olduğu yalanı üzerinden politika üretiyordu.

Gazi direnişi ve sonrası gelişmelerde devletin saldırılarına en büyük desteği "sosyal demokrat" partiler ve alevi burjuvazisi verdi. Bu iki truva atı, sözde "ilerici-demokrat" bir maske ile önce direnişi kırmaya çalıştılar. Sermayenin bugün yıldızı yeniden parlayan akıl hocalarından Ecevit, o dönem sosyal demokrasinin sembolü Zülfü Livaneli ve benzerleri Gazi Mahallesi'ne kadar gelip Gazili emekçileri direnişten vazgeçirmeye çalıştılar. Olayları "münferit" vakalar olarak göstermeye, devletin rolünü gizlemeye çalışan bu sahtekarlar Gazili emekçilerden gereken cevabı alarak hızla kaçmak zorunda kaldılar. Devlet alevicileri ise daha temelli bir rol oynadılar. Alevi kimliğini kullanarak kitleyi devrimcilerden yalıtmaya çalışan bu hainler, binlerce insanı oyalamak ve öfkelerini yatıştırmak için büyük çaba sarfettiler. Polis kurşunu ile onlarca insan ölüyorken, onlar el altından devletle görüşüp icazet getiriyorlardı.

Direniş sonrası bu tablo değişmedi. Hatta bu iki truva atının sermaye açısından önemi daha da arttı. Trilyonları bulan özel ödeneklerle beslenen devlet alevicileri Gazi sonrası birden öne çıktılar. Daha önce alevi kitlesini CHP içerisinde düzene yamamaya çalışan alevi burjuvazisinin soysuz temsilcileri, Gazi sonrası sözde bağımsız bir tarzda alevi emekçilere seslenmeye başladılar. Alevi kitlesinin sosyal demokrat partilere olan öfkelerini de iyi değerlendiren devlet alevicileri, bugün Barış Partisi olarak ifadesini bulan süreci başlattılar.

Gazi direnişi, Hanefi Avcı'nın açıklamaları sonrası tekrar gündeme gelmiş

durumda. Hanefi Avcı, provokasyonun JİTEM'e bağlı çalışan Yeşil tarafından gerçekleştirildiğini açıkladı. Yani devrimcilerin daha ilk günden söylediklerini doğrulamış oldu. Provokasyonun devlet tarafından gerçekleştirildiği açığa çıkmış oldu. Ancak Gazi üzerine çokça söz söylemeyi seven, her fırsatta bunun üzerinden devrimcilere kara çalmaya çalışan "sosyal demokrat"lar ve devlet alevicileri bu yeni gelişme karşısında sessiz kalmayı tercih ediyorlar.

Elbetteki bu şaşırtıcı değildir. Çıkarları sermayenin çıkarlarına göbekten bağlı olan, kendi varlıklarını devrimci harekete düşmanlık üzerinden üreten bu iki truva atı geleneksel rollerini oynamaktalar. Gazi onlar için ilk değil. Daha önce Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta onları tanıyıştık.

Onlar devletin tüm bu katliamlarına, saldırılarına gözyummuş, gözyumakla yetinmeyip çanak tutmuşlardır. '80 öncesi sözde ilerici-solcu CHP; ne Maraş, ne de Çorum katliamlarının üzerine gitmiştir. Bırakın üzerine gitmeyi, iktidar oldukları halde, her iki saldırının tüm faileri belli ve ortadayken bunları yakalamak yerine korumayı ve olayları soğutmayı tercih etmiştir. Açıkça devletin yanında emekçilere karşı saf tutmuştur. Benzeri bir durum '80 sonrası Sivas ve Gazi katliamları için de geçerlidir. Yakın döneme kadar "sosyal demokrat" partiler ('80 öncesi CHP, sonrası CHP ve DSP) içerisinde örgütlenen devlet alevicilerin tavırları da aynıdır. Bugün Barış Partisi adı altında ayrı bir örgütlenmeye gitmiş olmaları onları CHP'den farklılaştırmıyor. Tersine, onlar sermayeye hizmette kusur etmemek için, alevi kitlesi içerisinde iyice yıpranan CHP kimliğini Barış Partisi ile değiştiriyorlar. Geçmişte CHP üzerinden yaptıklarını şimdi BP üzerinden gerçekleştiriyorlar.

Alevi emekçileri, üzerlerine oynanan bu oyunlara izin vermemelidir. Alevi kimliğinin istismarı üzerinden, öfkeleri yatıştırılmak, düzen sınırları içinde tutulmak isteniyor.

Düzenin dayattığı sahte ayrımlar sonucu alevi-sünni bölünmesini değil, emekçilerin birliğini tercih etmeliyiz. Alevi kimliğinin korunmasının, asimile edilmesinin önüne geçmenin tek yolu da budur. Sömürü ve baskının asıl kaynağı, sermaye iktidarı yıkılmadıkça gerçekten kurtuluş mümkün olmayacaktır. Alevi emekçiler kendilerini oyalamaya çalışan hainlerin yüzüne tükürmeli ve devrimci mücadeleyi yükseltmelidir.

Kontrgerilla faaliyetleri ordu içinde başladı

Susurluk Araştırma Komisyon ifadelerinden:
Hanefi Avcı (Em. İst. Daire Bşk. Yardımcısı)

Hanefi Avcı: Jandarmada eskiden JİTEM'di şimdi o da Jandarma İstihbarat Başkanlığı ve İstiharat Grupları olarak değişti. Onlara bağlı bir grupları var. Bunlar başlangıçta kuruluşları, vatan-millet, hizmet teröristlerle daha değişik yöntemlerle hesaplaşacağız diye ortaya çıktılar. Ama, şu anda hepsi de mafyacılık yapıyorlar. Başka hiçbir şey yapmıyorlar.

(...)

Başkan: Peki bu örgütlenmeyi başlangıçta kim yaptı? Bu kanun dışı örgütlenmeyi kim yaptı? Üç grupta da.

Hanefi Avcı: Jandarmada, jandarma kendi sistemi içinde yaptı. Başlarını o zamanlar Cem çekiyordu, daha sonra gelenler devam ettiler ve hepsi bu işin içindeydi.

Yaşar Topçu (Sinop): Cem, Cem Ersever mi?

Hanefi Avcı: Evet. Emniyette Mehmet Bey, İbrahim Şahin, Korkut Eken başlattı ve devam ettirdiler. (...) Milli İstihbarattaki ise Mehmet Eymür tarafından kuruldu, devam ettiriliyor ve halen de faal.

Kontrgerilla faaliyetinin üç ayağı: Ordu-emniyet-MİT

Susurluk Araştırma Komisyon ifadelerinden:

Hanefi Avcı (Em. İst. Daire Bşk. Yardımcısı)

Mehmet Açar başta, Emniyet Genel Müdürü, herkesin üzerinde, ona bağlı Özel Harekat Daire Başkanlığı'nda İbrahim'in ve İbrahim'in altındaki ismi çıkan bugün 5-10 tane polis, Korkut Eken'e bağlı ise sivil insanlar var. Bu sivil insanların büyük bir kısmı da geçmişte yatmış, çıkmış, ismi bugün bütün basında yer alan insanlardır. Bu iki grup birleşerek bu oluşumu oluşturdu. Bunlar, bu PKK yanlısı insanlarla böyle mücadele edilmesi gerekir diyerek, illegal birtakım eylemlere giriştiler. Aynı dönemde, Mehmet Eymür ve ona bağlı kendi çevresindeki, bir kısmı Özel Harp'ten geçmiş subaylardan oluşan, bir kısmı, yine aynı saydığım şekilde, aşırı ülkücü ve mafya dediğimiz insanlardan oluşan bir grup var; o grup da ayrı bir harekete geçiyor. Yine, JİTEM'e bağlı birtakım insanlar, yine aynı şekilde harekete geçtiler. Hangi olayları hangilerinin yaptığını çok net olarak bilmiyorum veya bunu o kadar açık da bilmek mümkün değil; ama bilinen, işte, o zamanki Behçet Cantürk'ün, Savaş Buldan'ın ve beraberinde gelişen beş on tane eylemin bu gruplar tarafından yapıldığı çok açık olarak biliniyor.

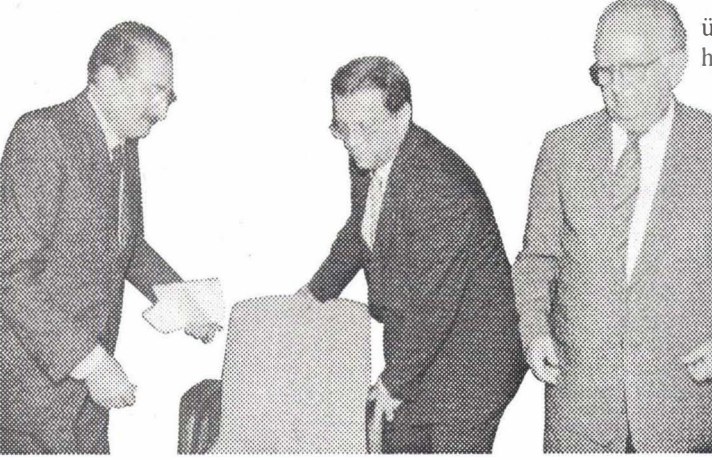
Yine İzmit bölgesinde Veli Küçük, şu anda Karadeniz Bölgesinde general zannediyorum. Bütün bu mafyacılarla çok sıkı irtibat var, mafyacıların telefonlarını, bağlantılarını incelediğiniz zaman çok sıkı dialoğu olduğunu da görürsünüz.

Başkan: Bu Veli Küçük asker mi?

Hanefi Avcı: General.

Yaşar Topçu (Sinop): Karadeniz Bölge Komutanı, tuğgeneral.

MGK-TÜSİAD HÜKÜMETİNİN İLK İCRAATI: Z A M L A R

ücretine anlaşılan işçilerin mi, her yıl haraçlar karşılığında okula gidebilen öğrencilerin mi ya da toplumun ezilen diğer kesimlerinin mi? Elbette ki hayır! Bütün bu gelirler, şimdiye kadar olduğu gibi, kapitalist sistemin yasaları gereği Koçların, Sabancıların, Mesut Yılmazların, Çatlıların, Ağarların, Yeşillerin ceplerine gidecek. Ya da Kürdistan'da köylerin bombalanması, insanların kurşunlanması için

Sermaye devletin kapitalist sistemin yasa ve işleyişinden kaynaklı olarak içine girdiği ekonomik kriz dinmek bilmiyor. Her geçen gün yeni yapılanmalara rağmen kriz batağına daha fazla gömülüyor. REFAHYOL'a, "seriata" karşılık kurulan yeni hükümetin nasıl bir ferahlama yaratacağı günlerce işçilere-emekçilere propaganda edildi. 14 Temmuz'da ekonomik pogramını açıklayan ANASOL-D hükümeti sermayenin saldırı politikasını harfiyen uygulayacağını ilan etmiş oldu. Hükümet ortaklarından M. Yılmaz, "kimse bizden popülist politika beklemesin" diyerek işçi ve emekçilere karşı azgın saldırıları hiç bir esnetmeye gitmeksizin uygulamaya koymaya yeminli olduğunu açıkça ortaya koyarken, B. Ecevit de utanmazca "zamlar emekçilerin ceplerini yakıyorsa, bizim de yüreğimizi yakıyor" diyerek "popülizm" yapmaktan geri durmuyordu.

Ayağının tozuyla petrol ürünlerinin rafineri fiyatlarını artıran ve akaryakıtta % 30 zam yapan hükümet, son yılların en büyük ekonomik saldırısının altına imzasını atmış oldu.

Bu, sermaye devletin, burjuvazinin nasıl bir kriz içerisinde olduğunu gösteriyor. Krizi atlatmak için önce petrol ürünleriyle başlayan ve daha sonra iğneden ipliğe kadar varacak olan bir dizi zamlara başvuruvarlar. Sermaye bu zamların gerekçesini ise şöyle açıklıyor: "Zam, bütçe açıklarını kapatmak için bir salma vergi olarak yapıldı." Akaryakıtta yapılan ve neredeyse tüm tüketim maddelerine yansıtacak olan zam bütçe gelirlerine gerçekten de önemli bir katkı sağlayacak. Yapılan hesaplamalara göre, bu zamlardan sonra, akaryakıt fiyatlarıyla, her ay bütçeye gelir olarak akacak akaryakıt tüketim vergisi miktarı 60 trilyon lirayı aşacak. Burjuvazi, bu zamlarla bir kez daha kendi krizinin faturasını işçi ve emekçi sınıflara kesiyor. Onları giderek artan bir sefalet iterken, sömürü çarklarını daha bir hızla döndürerek kar hırsını tatmin ediyor.

Bugün başta petrol ürünlerine olmak üzere uygulanan zam, bir kaç gün içerisinde bütün tüketim maddelerine yansımış bulunuyor. Ekmekten otobüse, telefonda giyeceklerle kadar bütün alanları hedefleyen bir zam kasırgası yaşanıyor. Evet bu zamlar büyük bir gelir sağlayacak. Peki kimin cebine gidecek bu gelirler? % 100'ü aşan enflasyon karşısında ücretlerine % 35'lik bir artış yapılan kamu emekçilerinin mi, TİS ihanetlerinde sefalet

harcanacak. İşkence, yargısız infaz, katliam ve provokasyon için kontrgerilla ödeneklerine ayrılacak. Önce bu para işçi ve emekçilerin cebinden çıkarılacak, ardından yine onun sırtında cop olarak patlayacak. Karşısına panzer ve kurşun olarak çıkacak. Neden? Sermaye iktidarının geleceği için, patronların refahı için.

Kamu emekçilerine %35'lik zam yapmakla her fırsatta övünen hükümet, akaryakıt zamlarıyla, kaşıkla verdiğini kepçeyle geri almış oldu. Yine yıl içinde yapılan toplu sözleşmeler de tümüyle göstermelik olan anlamını da tümünden yitirdi. Çiftçiye verilen taban fiyatları da bu yüksek oranlı zam hesaba katılmadan saptanmıştı. Taban fiyatları, kamu emekçilerine verilen zamlar, işçilerle yapılan sözleşmeler güya %60 dolayında bir enflasyon hesaba katılarak yapılmıştı.

Bu yüzden önümüzdeki süreçte, taban fiyatlarının yeniden belirlenmesi, imzalanmış toplu sözleşmelerin iptal edilerek yenilenmesi, kamu emekçilerinin maaş artışlarının yeniden belirlenmesi gibi talepleri emekçi kesimler içerisinde ekonomik-demokratik alandaki birer mücadele aracı olarak değerlendirebilmeliyiz. Her an işçilerden-emekçilerden, bu cepheden gelebilecek sesleri dikkatle dinlemeli, bu durumun yeni gelişmeleri beraberinde getireceğini düşünmeliyiz. Elbetteki sorun sadece bugünkü bir zam furıyası değildir. Bu zamlar, her dönem burjuvazinin emekçilerin sırtına bindirdiği ekonomik alandaki en büyük yüklerden birisidir. Dolayısıyla, bu var olan sistem yarattığı bir sorundur. Yapısaldır, kalıcıdır. Çözümü ancak bu sistemin alaşağı edilip, yerine işçi-emekçi iktidarının kurulmasıyla mümkün olacaktır. Bu gerçekliği işçi ve emekçilere göstermek için bugün elimizde her zamankinden daha fazla olanaklar vardır. En basitinden, "halkçı" Ecevit, "demokrat" Cindoruk ve "dürüst" Yılmaz hükümetinin, burjuvazinin ihtiyaçları doğrultusunda icraata, halktan "salma vergi" adı altında %32'lere varan zamlarla başlaması, ANASOL-D hükümetinin kime hizmet etmek, kimin çıkarlarını korumak için kurulduğunu göstermiştir. Görünen o ki; bu hükümet, MGK-TÜSİAD'ın çıkarlarını korumak için kurulmuştur. Bütün icraatları da buna uygun olacaktır. Bu gerçekliği döne döne teşhir etmek ve MGK-TÜSİAD hükümetinin de bir parçası olduğu sermaye düzenini devirmek için, işçilerin ve emekçilerin tepkilerini bu düzensiz PDF kitap Arşivi - <https://raney.org> bir kapkaç ve soygun düzeni kurmuşlar ki, hükümetlerin kaç

Akaryakıt'a % 35, temel tüketim maddelerine %100'lere varan zam!

Mücadele bayrağını yükseltelim!

Son zamlar, sermaye cephesinin yeni hükümetle ilgili demagojilerinin sahtekarlığını da ortaya çıkardı. Komünistlerin "yeni saldırı hükümeti" tabirini yerli yerine oturttu.

Petrole yapılan yüzde otuz iki zam, zorunlu geçim maddelerine yüzde yüzlere varan oranlarda yansıtmakta gecikmedi. Artık ilkokul çocukları bile öğrendi: Zorunlu geçim maddelerine yapılan zam, emekçiden alıp sermayedara vermektir. Ücret zamlarının sıfırlanması, hatta oranlar gözönüne alındığında, ücretlerin geri çekilmesi demektir. Sen memura % 35 vereceksin. Sonra tutup onun temel geçim araçlarına % 65 zam yapacaksın. Bunun anlamı memura % 35 zam yapmak değil, memur maaşlarının % 50 düşürülmesidir. Aynı şey son sözleşmeler üzerinden tüm sendikali işçiler için geçerlidir. Ki; milyonlarca işçinin sadece 1 milyona yakınının sendikali olduğu unutulmamalıdır. İşçi sınıfının büyük çoğunluğunun sendikasızsız-sigortasız ve asgari ücret adı verilen sefalet ücretine mahkum olarak çalıştırıldığı da hesaba katılmalıdır. Kaldı ki; zamların işçi sınıfına ne getirip ne götürceği asıl buradan hesaplanabilir.

Ama, bugün emekçilerin başına gelenlerin tek sorumlusu Yılmaz hükümeti falan da değildir. Hatta ondan daha fazla, sermayedarlarla kolkola hükümete açık ve koşulsuz destek veren satılmış sendika bürokratlarıdır. Sendikaları sermayenin kucağına oturtan bu güruh, şimdi de sanki hiç bir şey olmamışcasına, utanmazca hükümetle eşel-mobil turları düzenleyebilmektedirler.

İşçi sınıfı ve emekçiler, düzen partileri hakkında boş umutlar beslemeyecek bir alt bilince çoktan sahiptirler. Gelenin gideni aratmadığı tecrübeyle sabittir. Yoksa daha koltukları bile ısınmadan ve böylesine pervasız bir saldırı beklenemeyebilirdi. Ama sermaye sınıfının, hükümetin ısınmasını beklemeye tahammülü olmadığı görülüyor. İşçilerin bir kapkaç ve soygun düzeni kurmuşlar ki, hükümetlerin kaç

gün dayanacağı, hangi uşaklarının başına ne geleceği parababalarının umurunda bile değil. Onlar her an, her dakika nasıl daha fazla kar, nasıl daha fazla sömürü gerçekleştireceklerinin planlarıyla meşguller. Bu gidişle "normal" seçimler de unutulacak. Üç ay bir kolaysyon 5 ay başka koalisyonla götürbildikleri yere kadar götürmeye çalışacaklar. Zaten ücretli emekçilerin içine çekildiği sefalet batağı öyle derinleşti ki, dünyanın gözü Türkiye'nin üzerinde. Hala nasıl patlamadığına şaşarak bakıyorlar.

Zamların, emekçilerin yaşamından neleri götüreceği açık. Şimdi mesele mutfaktan neyin ne kadar kaybolacağını hesaplamak değil, mesele bu saldırıları nasıl püskürtebileceğimizdir. Zamlar, sermayenin işçi sınıfını toplu saldırısının sadece bir aracıdır. Bu saldırının özelleştirme boyutu var. Sendikasılaştırma boyutu var. Eşel-mobil dayatması ve taşeron sistemi buna hizmet ediyor. Sendika yönetimlerinin satın alınması, ajanlaştırılması buna hizmet ediyor. Vahşi kapitalizm, bir üst boyutta dünyaya yeniden hakim kılınmaya çalışılıyor. Ücretli kölelik ilkel köleliğe doğru evrilmeye çalışılıyor.

Sermayenin bu topyekün saldırısına karşı birleşik bir sınıf mücadelesinin zorunluluğu açıktır. Şiar; sermayenin topyekün saldırılarına karşı topyekün direniş ve karşı saldırı olmalıdır. Zafere giden yol zamlara, eşel-mobil dayatmalarına, özelleştirme, taşeronlaştırma ve sendikasılaştırma saldırılarına karşı birleşmekten, tüm bu saldırıların sahibi sermaye iktidarına karşı militan mücadele bayrağını kaldırmaktan geçiyor!

Türkiye işçi sınıfı, kendini ve tüm emekçileri sefalet iten son zamları kabul edemez. Zamları geri aldirmek için sesimizi mutlaka yükseltmeli, üretimden gelen gücümüzü kullanmalıyız. Sendikali, sendikasızsız tüm üretim alanlarında sınıf bilinçli işçiler, zamlara karşı mücadelenin örgütlenmesine derhal girişmelidirler.

Mutlu Akü grevi ve görevlerimiz: Sınıf dayanışmasını yükseltelim!

Mutlu Akü'de grev, Petrol-İş'te örgütlü bütün işçilerin katılımıyla, bir buçuk aydır, sessizce devam ediyor. Neredeyse bütün işçiler bu sessiz bekleyişten rahatsız durumda.

Bekleyişin sessiz olmasından en çok memnun olan ise patron. Daha önceki sayılarımızda dile getirdiğimiz grev kırıncılığı girişimlerine şimdi hak gaspları eklenmiş durumda. İşçilerin, 2 aylık ikramiye hakkı, zamanı geçtiği halde patron tarafından ödenmiyor. İşçiler bu konuda sendika yönetiminin birşeyler yapmasını bekliyor. Ancak sendika yönetimi birçok konuda olduğu gibi bu konuda da beklemeyi tercih ediyor. Sendika, kendisini 18 Temmuz'da KİPLAS'la yapılacak görüşmeye bağlamış durumda. Bu görüşme yapılırken gazetemiz baskıda olacağından, görüşmenin sonuçlarını ve yorumunu bir dahaki sayımızda sizlere ulaştırabileceğiz.

Başından beri grevin içeriğine uygun olması gerektiğini, işçilerin sendikayı harekete geçirmesinin önemini, aktif bir grev komitesinin zorunluluğunu vurguladık. Eğer bunlar olmazsa; sözleşmenin düşük bağtlanması yanında, Mutlu Akü işçileri açısından grevin anlamını yitireceğini söyledik. İşçi sınıfının en önemli mücadele araçlarından birisi olan grevin, işçiler açısından anlamsızlaşması, burjuvazinin bu politik saldırısını kabullenişin ifadesidir. Bunun sorumluluğu da başta öncü işçiler olmak üzere grev komitesi ve sendika yönetiminindir. Sendika yönetimindeki arkadaşlar komünistlerin greve bu müdahalesini, "işçilerle sendikaları arasında açmaya çalışıyorlar" gibi algılayabilir. Fakat bu, bizim açımızdan kesinlikle doğru değildir. Elbetteki işçiler, grev sürecinde kendi öz örgütleri olan sendikaları sahipleneceklerdir. Fakat sendika işçi sınıfı için sermaye sınıfına karşı bir örgütlü karşı duruşu sağladığı sürece anlamlıdır. İşçilerin seçtiği sendikal yönetim bunu algılayamaz ve sınıfın çıkarlarını korumada aciz kalırsa sendikal yönetim ve işçilerin karşı karşıya gelmesi zaten kaçınılmazdır. Bu, işçiler için hiçbir zaman sendikadan uzaklaşmak anlamına gelmez. Tam tersine sendikasını gerçek içeriğiyle görmek ve sahiplenmek anlamına gelir. Önemli olan işçi sınıfının meşru mücadelesi temelinde hareket etmektir. Bunun dışında bir tutumu işçi sınıfının devrimcileri de, işçiler de mahkum etmek zorundadır. Yoksa her grevde, her direnişte, kaybeden tüm işçi ve emekçiler olacaktır.

İşçi sınıfı devrimcileri, greve müdahale sürecinde, işçilerle tartışılması gereken her türlü konuyu tartışacak ve yön verecektir. Sendika yönetiminin pasif tutumu, eleştirilmek zorundaysa

eleştirilecektir.

Sendika yönetimi eleştiriden rahatsız olacağına, dönüp kendisine bakmalı ve neden sınıf sendikacılığıyla uyumsuzluk içerisinde olduğu üzerinde yoğunlaşmalıdır. Yoksa komünistlerin müdahalesinde bilinmeyen birşeylerin aranması anlamsızdır. Çünkü; söylenen, tartışılan ve yazılanlar tamamen grev sürecinde yaşanan gerçekler üzerine kuruludur. Bu, her işçi için açık olması gerektiği gibi, sınıfın çıkarlarını savunmak iddiasıyla sendikacılık yapanlar için de açık olmalıdır.

İşçi sınıfı devrimcileri bütün olumsuzlukları gözönüne alarak, bildiri, bülten, gazete dağıtımının yanında greve maddi destek sağlamak amacıyla dayanışma kartı bastırıp dağıtımını sağlıyor. Kart dağıtımı, greve maddi destek sağlamanın yanında emekçi sınıfların dayanışmasını sağlamak için politik bir araçtır da. Örneğin; bugüne kadar kitlelere duyurulmayan grev, komünistlerin bildiri ve kart dağıtımıyla emekçi sınıfların belli bir kesimine duyurulmuş ve sınıf dayanışmasına çağrı yapılmıştır. Grev devam ettiği sürece, Mutlu Akü işçisi kendi özgücüne güvenmeli ve maddi imkanlarını zorlamalıdır. Grevin kararlılığı, onuru ve coşkusu buna bağlıdır. Örneğin; işçiler Tepeören'deki fabrikaya kitlesel ziyaretler düzenlemek ve orada belli bir kitleyle beklemek için patronun vereceği ikramiyeyi beklememeli. Sınıf dayanışmasını sağlamalıdır. En zor durumumuzda yapılacak bir basın açıklaması, ziyaretler ve dayanışma gecesi için Mutlu Akü işçisi kendi sendikasını harekete geçirmeyi bilmelidir.

Şu aşamada Mutlu Akü grevinin temel sorunu; işçilerin genelinde oluşan tepkinin ve öfkenin, öncü işçiler tarafından örgütlenmesi, birliğin sağlanması sorunudur. Öncü ve sınıf bilinçli işçi arkadaşlar şunu hiçbir zaman unutmamalıdır; işçiler, grevde de olsa örgütlü bir önderlik görmediği sürece, kendiliğinden, aktif bir şekilde mücadelede girmeyecektir. Dağınıklığın olduğu ve birliğin sağlanmadığı koşullar en çok sınıf bilinci olmayan işçileri etkileyecektir. Bu da onların, kendi grevine dahi duyarsız olmasının en temel sebebidir.

Unutulmamalıdır ki, bugün yaptıklarımız gelecekte yapacaklarımızın yapıtaşını oluşturacaktır. Biz, bugünden aktif ve kararlı bir mücadele yürütmezsek, TİS sonrası işten atmaları engelleyecek örgütlü gücü de kendimizde bulamayız. Düşünün bir kere, sınıf kardeşlerimiz işten atılırken seyreder, sıranın ne zaman kendimize geleceğini beklemek ister misiniz? İstemezsiniz değil mi? O halde birlik ruhuyla mücadeleye!

Parsat Piston'da alkışlı protesto eylemi

“Cesaret daima zafere götürür!”

Yaklaşık 500 işçinin çalıştığı Parsat Piston'da, işçilerin, temsilcileri değiştirmek için yürüttükleri çalışmayı engelleyebilmek için başlatılmaya çalışılan zorunlu izin uygulaması, işçilerin eylemi ile durduruldu. Sendika seçim yapmayı kabul etti.

Parsat Piston fabrikasında çalışan işçilerin yaklaşık 3 aydır sürdürdüğü sendika işyeri temsilcilerini değiştirme çabaları işverenin baskıları ile karşılaşılıyor. İşverenin baskılarına karşı gündüz vardiyası iş çıkışında, yaklaşık 300 işçinin katılımı ile alkışlı bir protesto eylemi yapıldı. İşçilerin ısrarlı çabaları sonucunda Hak-İş'e bağlı Özçelik-İş sendikası 1 Nolu Şube Başkanı Şanar Oğuz fabrikaya gelerek işveren temsilcileri ve işverenle görüştü. Sendika, işyeri temsilcilerinin seçilmesini kabul ettiğini açıkladı.

Parsat Piston'da 1985'den beri örgütlü olan Özçelik-İş sendikasının atadığı temsilcileri bugüne kadar değiştirilmiş değil. Fabrikada birçok sorun yaşanmasına rağmen, işveren ile sendika, bugüne kadar işçilerin tepkilerini bastırmayı başarmış. Ancak, işçilerin son örgütlenme çalışması, öncekilere daha başarılı şekilde yürütülmüş ve 300'den fazla işçinin imzası toplanarak, geçtiğimiz haftalarda sendikayla görüşülmüştü. Bugüne kadar rahatça işçileri yönlendirmeyi başaran işveren, işlerin değişmeye başladığını anlayınca, işçilere baskı yapmaya ve fabrika içinde yalan kampanyaları düzenlemeye başladı.

İşçilerin, topluca sendikaya gitmelerinden iki gün sonra, çalışanlara öncülük eden bir işçiye zorla izin vermeye çalışıldı. (Bu yöntem daha önce de uygulanmıştı. Önce izne çıkarılan işçiler dönüşte sessizce çıkışlarını alıyorlardı.) Bunun üzerine vardiya çıkışında işçiler, servislere binmeyerek fabrika önünde toplandılar. Toplantıyı engellemeye çalışan müdürlere, temsilcilere, patronun yardakçılara rağmen kimse servislere binmedi. Zorla izne çıkarılmaya çalışan öncü işçinin, her türlü engellemeye rağmen yaptığı konuşma alkışlarla karşılanınca, olayı yukarıdan izleyen patron sinirlenerek aşağıya indi. "Benim çocuklarımı kışkırtıyorsunuz, çabuk dağılın" türündeki sözlerine karşılık, bir öncü işçiden: "Bunlar senin çocukların değil. Senin çocukların Antalya'da, Amerika'da tatil yapıyor. Bunlar senin parayla çalıştırdığın kölelerin" şeklinde cevap alınca, bağırıp çağırmaya başladı. İşçileri dağıtmaya çalışan patron, işten çıkarma tehditleri savurdu.

Yapılan bu eylem, Parsat'ın 10 yıllık tarihindeki en önemli eylem. Bundan önce, Nisan ayında, kalan ikramiyelerin ödenmemesi üzerine yemekhanede bir oturma eylemi yapılmıştı. Bu eylem de başarı ile sonuçlanmadı. İşveren ertesi gün işçilerin alacaklarını ödemişti.

İşçilerin protesto eyleminden sonraki hafta, sendika fabrikaya gelerek, temsilci seçimlerini 9 Ağustos 1997 günü yapacaklarını açıkladı. Seçimlerin bir ay sonraya bırakılmasının nedeni, işçiler tarafından, herhangi bir sendika değiştirme olasılığını engelleme çabası olarak yorumlanıyor. İşçiler, zaten böyle bir hedeflerinin olmadığını, amaçlarının, daha iyi çalışma ve yaşam koşulları için mücadele edebilecekleri bir temsilcilik oluşturmak olduğunu söylediler.

Fabrikada seçilecek temsilcileri sürekli destekleyebilecek ve onları gerektiğinde zorlayabilecek bir işyeri komitesi var. Bu komite, bölümlerden temsil usulüyle oluşturulan bir komite. Komitenin ilk kararı, işyerinden bir kişi bile atılacak olursa, cevap olarak üretimi durdurmak. İkinci kararı ise, patronun kendisine yakın bazı kimseleri temsilci yapmaya çalışması ihtimaline karşılık, seçimlerde desteklenecek temsilci adaylarına blok olarak oy verilmesi. Komitenin temsilcileri belirlenmiş durumda. İşçilerden bu adaylara oy vermeleri isteniyor.

Komitenin bu tutumu nedensiz değil. Gerçekten de patron ve bir takım yalakaları, şimdiden komitenin adaylarına karşı yalan ve karalama kampanyaları başlatmış durumda. Patron, kendine yakın bir takım kişileri seçtirmek için işçilerin etnik kökenlerini, siyasal görüşlerini vb. kullanmaya çalışıyor. Böylece işçileri bölmeye çalışıyor.

Parsat Piston'da işçilerin verdikleri mücadele, fabrikanın 12 yıllık geçmişi düşünülürse, bir çığır açılmış durumda. Özellikle son üç yıldır, birçok girişim olmasına karşın hepsi başarısızlıkla sonuçlanmış. Fabrikada, birçok kıyımaya karşın dinmeyen bir dinamizmin olduğunu gösteriyor. Şu anki örgütlenme, hepsinden daha başarılı olduğunu geldiği nokta ile göstermiştir. Şimdiye kadar başarısız olan temsilci seçimleri başarılmıştır. Ancak asıl mücadele şimdi başlıyor. Komitenin daha aktif çalışması gerekiyor. İşleri ve kararları birkaç kişinin üstüne bırakma eğilimi artık saflardan silinip atılmalıdır. İşçiler, yılların getirdiği sinmişliği, pasifliği üstlerinden atabilmeli. Bu durumu değiştirmek için komite, her hafta toplantı yapıp, gelişen durumlara göre değerlendirme yapmalıdır. Gerekirse işyeri komitesi yazılı bildiriler çıkarıp bütün işçilere dağıtmalıdır.

Şu çok iyi bilinmelidir. Eğer bu işte başarı sağlanırsa, bu başarı, bütün Parsat işçilerinin başarısı olacaktır. Ancak bir ihtimal dahi olsa, başarısızlığın faturası komiteye ve öncülere kesilecektir. Bu yüzden öne atılmak, daha cesur olmak, kararlı olmak gerekiyor. Bir Parsat işçisinin söylediği şu sözler hiçbir zaman unutulmamalıdır; "Korkaklık ölüme, kararsızlık tehlikeye, cesaret ise daima zafere götürür."

İGDAŞ'ta işçi katliamı

İstanbul Valiliği Çevre Kurulu'nca hava kirliliğinin önlenmesi amacıyla 31 Ekim 1994 tarihinde, İstanbul'da doğalgaz kullanımı zorunlu hale getirildi. Ve o tarihlerde İGDAŞ kuruldu.

Güya hava kirliliğini önlemek, çevreyi korumak amacıyla kurulan İGDAŞ'ta çalışan işçiler, sefalet ücretine talim etmeleri yetmiyormuş gibi sürekli olarak iş cinayetleriyle de yüzyüze geliyorlar.

Son olmasını umduğumuz fakat kapitalist düzende son olmadığını bildiğimiz bir katliam da 14 Temmuz'da yaşandı. İGDAŞ'ın Vatan Caddesi üzerindeki vana odasında, saat 15.00 sıralarında gaz kaçağı tespit edilince, müdahale için yollanan işçiler; hiçbir güvenlik önlemi olmadan bile ölüme gönderildiler. Gaz maskesi ve tüpü olmaksızın vana odasına sokulan 2 işçi ölümlerine, 4 işçi de zehirlenerek yoğun bakıma alındı. İGDAŞ patronları, bu olay karşısında bir yandan timsah gözyaşları dökerken, diğer yandan da kendi sorumsuzluklarını işçilerin üzerine yıkmayı ihmal etmediler.

Belediye Başkanı Tayyip Erdoğan medyaya: "Bu gaz sızıntısını görevli arkadaşın hissetmesi üzerine yardım gönderilmiş. Müdahale eden arkadaşlar elbiseli olmalarına rağmen maskelerini tam olarak takmadıkları için gazdan etkilenmişler." Türünden açıklamalarda bulunarak milyonlarca işçiyi-emekçiyi göz göre göre aptal yerine koymaya çalışıyordu.

Evet, katledilen işçilerin üzerinde giysi vardı ama "kendi giysileri!". Yetkili zatlar maske olduğunu öne sürerken; burjuva medya olayı başından sonuna kadar naklen, kare kare milyonlara ulaştırıyordu. Kimsenin göremediği gaz maskelerini nasıl olup da sadece birkaç İGDAŞ kapitalisti tescilli katil görebiliyordu?

Yine onlar değil miydi ki; 1996 yılından bu yana 7 işçiyi gaz dolu odalarda, doğalgaz kaçaklarından kaynaklı patlamalarda, hiç bir önlem almayıp katleden? Arkalarından da "dikkatsizlik ve ihmal sonucu" diyerek, kendi katliamcı yüzlerini örtbas ederek timsah gözyaşları döken?..

Kapitalist sermaye diktatörlüğünde bir işçinin-emekçinin canı, bir gaz maskesinden, bir oksijen tüpünden daha ucuz. Bize reva gördükleri kölece yaşam koşulları içerisinde amaçları, sadece, zenginliklerine zenginlik katmak için, asalak bir böcek gibi bizim kanımızı emmek, bizi sömürmek ve katletmek.

Katliamcı çete devletine karşı ancak örgütlü bir mücadele vererek, kumdan kalelerini yıkıp yerine proletarya diktatörlüğümüzü kurarak son verebiliriz. Zincirlerimizden başka kaybedecek hiç bir şeyimiz yok. Güç örgütlülüktedir.

**Sınıf Karşı Sınıf,
Düzene Karşı Devrim,
Kapitalizme Karşı Sosyalizm!**

Zorunlu tasarruf üzerine oynanan oyunlar

Devlet geçmiş süreçte sermaye sınıfına kaynak aktarmak amacıyla, işçi ve emekçilerden onları "zor" yoluyla tasarrufa teşvik etmişti. Çünkü ücretlerin, bırakın tasarruf yapmayı, zorunlu ihtiyaçların karşılanmasına bile yetmediği çok iyi biliniyordu. "Zor" yoluyla emekçilerden gaspedilen paraların toplandığı fon sermaye sınıfı tarafından, yıllarca ucuz kredi olarak kullanıldı. İşçi ve emekçilere reva görülen nema ise enflasyon kayıplarını karşılamaktan çok uzaktı, piyasa faizlerinin bile çok altındaydı. Üstelik her yıl, nemaların sadece üçte biri ödeniyor, geri kalan ana paraya ekleniyor, ama bu bölümüne faiz uygulanmıyordu. Normal banka tasarruf hesaplarında ise ana paraya eklenen nemalara faiz uygulandığından katlanarak artış oluyordu.

Bu uygulama çok açık bir şekilde, devletin, sermaye sınıfının çıkarları doğrultusunda çalıştığının kanıtı olmuştur. Emek gücünün sömürüsünün yetmediği yerde devreye giren sermaye devleti, yeni sömür yöntemleri geliştirmektedir. İşçi ve emekçileri yanıltan "örtülü" sömür yöntemlerini devreye sokmaktadır. Yaptıkları "zorunlu" tararrufların kendilerine hiçbir yarar sağlamadığını görmeye başlayan işçi ve emekçiler, tepkilerini yükseltmeye başladılar. Bu soyguna duyulan tepkinin, bu soygunu organize eden devlete yönelmesini engellemek için, işbaşına gelen her hükümet, bu uygulamaya "son vereceğini" açıklamak zorunda kaldı. Böylece hem işçi ve emekçilerin tepkilerini yumuşatacaklarını, hem de oy toplayacaklarını düşünüyorlardı.

Fakat evdeki hesap çarşıya uymuyordu. Bugüne kadar yağmalanmış olan fonda, hiçbir şey kalmamıştı. Geri ödeme için, bütçeden ek kaynak ayrılması gerekiyordu. Bu nedenle, geri ödeme uygulamasını en az maliyetle gerçekleştirmenin hesabını yapmaya başladılar. REFAHYOL hükümeti, "taksit-taksit" ödeme planını uygulamak istedi. Böylece 600 trilyona yakın paranın birden ödenmesi gerekmeyecek, her ay ücretlere

ufak bir kısım eklenecekti. Ancak bu plan, işçi ve emekçilerin tepkisine neden oldu. "Zor" yoluyla yaptırılan tasarrufun yine "zor" yolu ile taksite bağlanmak istenmesini kabul etmek mümkün değildi.

Anadol-D hükümetinin, ilk icraatlarından birinin de "zorunlu tasarruf" fonuna el atmak olacağı belli oldu. Yapılan açıklamalara göre bu hükümet de yeni ödeme planıyla, işçi ve emekçilerin paralarına el koymanın hesaplarını yapmaktadır. Bu fonda biriken paraların, yıllarca sermaye sınıfına peşkeş çekilmesi yetmiyormuş gibi, işverenlerin katkı payı olan %3'lük kısmının yine işverenlere geri ödenmesi için çalışmalar başlatılmıştır. MGK-TÜSİAD desteği ile kurulan bu hükümetten başka türlü davranması da beklenemezdi. Şimdi bu desteğin diyet borcunu ödemek için çalışacaktır. İşçi ve emekçilerin sömürüsünü arttırmak için yeni saldırı programları da sırada beklemektedir.

İşçi ve emekçiler bu saldırılara karşı hazırlık yapmalılar. "Uzlaşma" çağrılarıyla işbaşına gelen yeni hükümetin, işçi ve emekçilere savaş hükümeti olduğunu görmek zorundadırlar. Hain sendika ağaları, bu konuda, üstlerine düşeni yapmaya dünden hazır dırlar. Bu saldırılar karşısında, işçi ve emekçilerin sınıf devrimcileri ve komünistlerden başka güvenecekleri hiçkimse yoktur. Sermaye devletinin bütün aldatma ve oyunlarına, birleşik bir sınıf direnişi ile karşı koymak mümkündür. Yeni kurulan hükümetten beklenti içine girerek geri çekilmek doğru değildir. Bu düzen yıkılmadıkça, hangi hükümet işbaşına gelirse gelsin, işçi ve emekçilerin sorunları çözülmeyecektir. Sorunları biraz olsun hafifletmek için dişe diş bir mücadeleden başka bir yol yoktur. Hiçbir sermaye hükümeti, kendiliğinden, işçi ve emekçilere haklarını bahsetmeyecektir. Onları dize getirecek olan tek şey iktidarı hedefleyen bir sınıf mücadelesi olacaktır.

Özelleştirme ve madende iş cinayetleri

Geçen hafta, Zonguldak Kilimli'de özel sektöre ait bir maden ocağında meydana gelen göçükte, iki işçi toprak altında kaldı. İnsan hayatının beş para etmediği bu ocaklarda ölen işçi sayısının birkaç senelik bilançosu 200'ü bulmaktadır. Bu rakam bile yaşanan vahşeti gözler önüne sermeye yetmektedir.

Maden işçiliğinin, fiziki ve ruhsal olarak çalışan işçiler üzerinde yarattığı tahribat yüksektir. Yerin yüzlerce metre altında karanlık, dar ve kömür tozunun ciğerlere işlediği dehlizlerde çalışmak fiziki bünyeyi zayıflatır, güçsüz düşürür. Buna, artık olağan görülen göçük, grizu gibi etmenler de eklendiğinde maden işçisinin ortalama yaşamı 40-46 yaşı zor bulmaktadır. TTK'da çalışan işçiler uzun yıllardır verdikleri mücadelelerle, bu tahribatı en aza indirmek için bazı kazanımlar elde etmişlerdir. Bugün ise bu hakları özelleştirmeler, taşeronlaştırmalarla ellerinden alınan işçiler, birer birer tabutluklara gönderilmektedirler.

Sermaye devleti, yıllardır uyguladığı özelleştirmeler yoluyla, işçi sınıfının büyük mücadelelerle koparıp aldığı sendika, grev, sigorta, sekiz saatlik işgünü vb. kazanımlarını tırpanlayarak, sefalet ücretine çalışabilecek, her türlü dayatmayı kabul edecek, silahlarından arındırılmış bir işçi sınıfı yaratma çabası içerisinde. Bu, sömürünün azgınlaşması, kölelik zincirinin kalınlaşması, vahşi kapitalizmin canlanması demektir. Bu açıdan, özelleştirmenin doğal bir sonucu olarak, özelleştirilen işletmelerde iş cinayetlerinde korkunç bir artış yaşanmaktadır.

TTK'nın özelleştirilmesiyle açığa çıkan durum, yaşanan vahşetin boyutlarını gözler önüne sermektedir. Dört beş sene öncesine kadar 50 bine yakın işçinin çalıştığı TTK'da, bugün bu sayı 20 binlere düşürülmüştür. Bu durum özel ocaklar için; her türlü ekonomik ve sosyal hakkı gaspedilmiş, açlık ve sefaletin kollarına atılmış, kölece çalıştırılacak binlerce işçi demektir. Şimdiden özel ocaklarda çalışan işçi sayısı onbine yaklaşmaktadır.

Özelleştirilen ocaklarda; işçiler 23-25 milyon gibi bir ücretle, 12-13 saat sigortasız, her türlü iş güvencesinden yoksun olarak kalitesiz, standart dışı malzemeyle çalıştırılmaktadır. Azami kar hırsıyla hareket eden özel ocak sahipleri, bu koşullarda çalıştırdıkları işçileri mezara göndermektedirler. Sık sık yaşanan bu iş cinayetlerinin üzeri polis ve jandarmanın yardımıyla kolayca kapatılmaktadır. Özel ocak sahibi kapitalistlerin, "telef" olmuş bir veya birkaç işçinin yerini dolduracak, öleceğini bile bile çalışabilecek yüzlerce işçiyi piyasadan rahatlıkla bulabilmesi kadar kolay bir iş yoktur.

Görülmektedir ki; özelleştirme açlığın, sefaletin ve köleliğin azgınlaştırılması, işçi sınıfının birliğinin ve örgütlülüğünün dağıtılması, işçilerin kanıyla, canıyla beslenen kapitalist barbarlığın giderek artması demektir.

Yaşanan barbarlığa dur demek, işçi sınıfının karşı cepheden saldırıya geçmesi, mücadeleyi yükseltmesiyle, emeğin özgür dünyası sosyalizmi kazanmasıyla mümkündür.

**Özelleştirmeye Hayır!
İşçi Cinayetlerine Son;
İş Güvenliği Sağlansın!
Ya Kapitalist Barbarlık, Ya Sosyalizm!**

Tekel Sigara'da sinsi oyunlar

Tekel Sigara Adana'da kurulu, Çukobirlik'ten sonra gelen en büyük kamu kuruluşu. Yaklaşık bin dolayında çalışanı var ve bunun büyük bir bölümü (%90) işçilerden oluşuyor. Geriye kalanları ise memur statüsündeki sözleşmeli personel.

Sigara işletmesi Tekel'in Adana'daki tek kuruluşu değil. Sigaranın yanısıra, tütünün temizlenip hazır balya haline getirildiği yaprak fabrikası da mevcut. Fakat gerek kapasite bakımından, gerekse de tütünün işlenme sürecinde asıl belirleyici öneme sahip olması nedeniyle, Sigara, Tekel sektörünün Adana'daki kalbi durumunda. Tütünün mamul madde haline gelişi burada sağlanıyor ve bu yüzden de stratejik bir özellik taşıyor.

'80 öncesinin en politik fabrikalarından Sigara. Fakat 12 Eylül sonrası tüm diğer sınıf bölüklerinde olduğu gibi politik niteliğini o da yitirmiş bulunuyor. Sermaye devletinin terör ve işten atma saldırısıyla bir çok öncü işçi fabrikadan atılmıştır. Zamanla mücadele dinamikleri zayıflayarak, yerini uysal bir işletmeye bırakmış bulunuyor.

Fakat, yeni dönemde bu durumun daha fazla devam etmesi pek de mümkün görünmüyor. Sigara işçilerini bu dönemde önemli sorunlar bekliyor. Sermaye devletinin, 5 Nisan sonrası başlattığı özelleştirme saldırısı bu kez Tekel işçilerine yönelecek ya da toplu çıkışlar hayata geçirilecek.

Bilindiği gibi sınıfa saldırının en önemli ayaklarından biri olan özelleştirme, hemen hemen tüm kamu sektörlerinde uygulanmış bulunuyor. Bazılarında ise (firmalar, demir yolları vb.) ilk adımları atıldı. Tekel bugüne kadar bu saldırıdan nasibini almayan birkaç sektörden birini oluşturuyordu. Fakat bugün artık sermaye buralara da gözünü dikeceğe benziyor. Sermayenin, yeni süreçte tekelleri hedef tahtasına koyacağı, buralara yöneleceği gerçeğini görmek için medyum olmaya gerek yok. İştahı gittikçe kabaran sermayenin yeni kurulan MGK gölgesindeki hükümetinin daha ilk icraatları bunu kanıtlamış bulunuyor.

Adana Sigara'da yaşananlar bunun ilk belirtisidir. Tarihinde hemen hemen ilk defa makinaların revizyonu gündeme geliyor ve işçiler bir-iki aylık izne çıkarılıyor. İki vardiya sistemi kaldırılıp yerine tek vardiya sistemi getiriliyor. Tüm bu uygulamalar işçiler tarafından özelleştirmenin zemininin hazırlanması biçiminde yorumlanıyor. Sıranın şimdi de kendilerine geldiğini düşünüyorlar.

Tekel Sigara işçileri bugüne kadar diğer sınıf kardeşlerine yönelen saldırıları büyük bir umursamazlıkla karşıladılar.. Fakat bugün aynı akıbet kendilerini bekliyor. Mücadeleyi değil de sessiz kalmayı tercih ederlerse kendilerini koca bir yıkım ve sefalet bekliyor.

Tekel Sigara işçileri sessizliği kırıp, mücadelenin bayrağını kaldırarak Adana işçi sınıfının kavga yolunu açmalıdır.

Kızıl Bayrak / ADANA

Arat Tekstil'de işten atma saldırısı

Arat Tekstil, Adana'nın en büyük işletmelerinden biri. 460 işçinin çalıştığı fabrikanın toplam kapasitesi 1500'e yakın bir rakamı ifade etmektedir. Fakat, küçük atölyelere fason dağıtımını yaptığı için tam kapasite bir çalışma büyüklüğüne henüz ulaşmış değil.

İşçilerin büyük bir çoğunluğu bayanlardan oluşuyor. Yaş ortalaması bir hayli küçük. 17 ile 18 arası yaşlarda çalışanlar işyerinde özel bir ağırlık teşkil ediyor. Bu, işverenin bilinçli bir tercihi. Erkek işçiler yok denecek kadar az. Olanlar da tam kalifiye elemanlar olarak çalışıyorlar. Asgari ücret uygulanan işyerinde, sigorta hakkı da mevcut. Fakat işyerinde sendikal örgütlülük bulunmuyor. İşyerinde herhangi bir sendikal örgütlenme girişimi, işverenin kesinlikle tahammül etmediği birkaç şeyden biri.

Yakın dönemde, sendikası çalışmaya son vermek amacıyla bir grup öncü Arat Tekstil işçisi, sendikal çalışma hazırlıkları içerisine girdi. DİSK Tekstil'e bağlı Teksa şubesi üzerinden başlayan örgütlenme çalışması kısa sürede genişleyerek büyüdü. Hergün birkaç işçinin yaptığı başvurularla, en kısa sürede 110 işçi sendika üyesi haline geldi.

Fakat Arat işvereni sendikal çalışmayı fark eder etmez ilk işi sendikal çalışmanın önüne geçmek, sendikal örgütlülüğü parçalamak oldu. Örgütlenme çalışmasının içerisinde yer alan 20 kişinin işine son verildi. Kalan işçilerin de işine son verilmesi an meselesi. İşveren, sendikal çalışma içerisinde yer alan tüm işçilerin işine son vereceğini resmen açıkladı.

İşten atılan işçiler ise saldırıyı tamamen sesizce karşılamak gibi bir tutum izlemedi. Sendikaya giden işçiler, sendika yöneticilerini yanlarına alarak, işyeri önünde bir basın açıklaması yaptı. Yaptıkları açıklamada çıkışların durdurulmaması durumunda, işyerinin önüne çadır kurup eyleme geçeceklerini belirttiler.

Etekleri tutuşan Arat işvereni, şu an atılan işçiler üzerinden örgütlenme

çabasını boğmaya çalışıyor. Bir taraftan örgütlenme fikrini işçilerin kafasından söküp atmak için her türlü propagandaya başvuruyor. Diğer taraftan da baskı yöntemlerini devreye sokarak işçilere gözdağı vermeye, onları sindirip pasifize etmeye çalışıyor. Örneğin, bir taraftan işçileri zam yapacağını söyleyerek oyalarken, bir taraftan da işçilerin sendikaya kayıt olmalarını engellemek için kimliklerini gaspedecek kadar ileri gidebiliyor.

Atılan işçiler şu an (yaptıkları ilk basın açıklaması dışta tutulursa) asıl olarak bir sessizlik içerisinde. Sendikanın da sürece dönük eylemli bir müdahale bakışı ne yazık ki yok. Bu durum devam ederse, Arat işvereni saldırılarını hayata geçirmekte pek de zorlanmayacak. Atılan Arat işçileri bu duruma son verip, geride kalan arkadaşlarının desteğinde örgütlenerek, direnişin yolunu tutmalıdırlar. Şu anda işlerinin başında bulunan Arat işçileri de atılan arkadaşlarına sahip çıkmalı, onların yürütecekleri mücadeleye canla başla destek vermelidirler.

**Zafer Direnen Emekçinin Olacak!
İşçilerin Birliği, Sermayeyi Yenecek!**

Kızıl Bayrak / ADANA

Yeşiloba Sanayi Sitesi işçileri poliklinik için basın açıklaması yaptı!

Türkiye'de çalışma ve yaşam koşullarının en kötü olduğu yerlerden biri de küçük sanayi işletmeleridir. Çalışanların büyük bir çoğunluğunu çocuk yaştakilerin oluşturduğu bu atölyelerde, işçiler sendikası, sigortasız, her türlü haktan yoksun, ağır çalışma koşulları içerisinde adeta ömür tüketmektedir. Sömürü çarkı içerisinde buğday gibi öğütülmek değişmez kaderleridir.

Bu sömürü cehenneminden biri de Adana-Mersin yolu üzerine kurulu Yeşiloba Sanayi Sitesidir. Yaklaşık 700 kadar irili ufaklı atölyenin bulunduğu sitede 5000 kadar işçi çalışıyor. Buradaki sorunlar da Türkiye'nin diğer bölgelerindeki işletmelerden pek farklı değil. Aynı sorunlarla burada çalışan işçiler de boğuşmakta, diğer sınıf kardeşleriyle aynı kaderi paylaşmaktadırlar.

Her türlü haktan yoksun, günleri işkazası olmadan geçmeyen, adeta ölümü her gün enselerinde hisseden işçiler, geçen günlerde sitede poliklinik açma doğrultusunda bir imza kampanyası başlattı.

Yaklaşık bir ay kadar süren imza kampanyasının sonuçları, 15 Temmuz günü öğle saatinde yapılan basın açıklamasıyla kamuoyuna duyuruldu. İşçiler yaptıkları açıklamada en

temel sorunlarını oluşturan sağlık ve işgüvenliği sorununun devletçe bugüne kadar çözüme kavuşturulmadığını söylediler. Siteye poliklinik açmakta kararlı olduklarını belirttiler. Yaklaşık 50 kişinin

katıldığı açıklamadan sonra işçiler, devletin açtığı, fakat kilitli olan sağlık kabinine girip devleti teşhir ettiler.

Kızıl Bayrak / ADANA

Aşağıda Yeşiloba sanayi sitesi işçilerinin basın açıklamasını yayınlıyoruz:

Bizler; Yeşiloba Sanayi Sitesi İşçileriyiz,

Sitemiz 37 blok ve 650 atölyeden oluşmaktadır. Yaklaşık 5000 işçinin çalıştığı sitemizde, açıldığı ilk günlerde göstermelik bir sağlık kabini siteme yerleştirilmiştir.

SSK'nın verdiği bir doktor ve Yeşiloba Metal Sanayi Kooperatifinin aylığını karşıladığı bir hemşire ile bir dönem tedavi hizmeti vermiştir.

Fakat ileriki süreçte "talep olmadığı" gerekçesiyle bu sağlık hizmetlerinden ilk önce doktor, daha sonra hemşire görevinden geri alınmıştır.

Oysa bizler, sitelerde bulunması gereken sağlık kabinleri ya da benzeri yerleri iş kazalarına, mesleki hastalıklara ilk müdahalenin doktor gözetiminde yapılması gereken yerler olduğunu biliyoruz.

Sitemizde meydana gelen iş kazalarında zaman kaybını önlemek ve günlük poliklinik hizmetlerini

verebilecek kapasitede bir acil ilk yardım hastanesi istiyoruz.

- * **Sigortalı ve sigortasız tüm işçilere tedavi olanağı!**
- * **Mesleki hastalıklara karşı tıbbi eğitim ve önlem!**
- * **Ücretsiz, periyodik zamanlarla sağlık kontrolü!**
- * **24 saat tam hizmet!**
- * **Bütün bunların yanında en önemlisi iş kazalarına karşı önlem!**
- * **İş kazalarında ölmek veya sakatlanmak istemiyoruz!**

Bütün bu taleplerimiz için biz Yeşiloba Sanayi Sitesi işçileri başlatmış olduğumuz imza kampanyamızı başta siz değerli basın kuruluşlarına sunuyor, İl Sağlık Müdürlüğü, Sağlık Bakanlığı ve Bölge Çalışma Müdürlüğü'nü duyarlı olmaya çağırıyoruz. Ayrıca tüm işçileri ve kamuoyunu bu konuda duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Yeşiloba Metal İşleri Sanayi Sitesi İşçileri

Sermayenin saldırılarına karşı deri işçileriyle dayanışmaya!

Kartursaş'ta örgütlendiği için işten atılan direnişçilere polis saldırısı...

GİNTEM'de örgütlendiği için işten atılan direnişçilere polis saldırısı: 50 gözaltı...

Soğanlı'da örgütlendiği için işten atılan direnişçilere polis saldırısı: 9 gözaltı...

Son günlerde, sosyalist basının fabrika haberlerinin başlıkları neredeyse aynılaşmaya başladı. Sermaye saldırıyor. Devlet saldırıyor. Sermaye sahipleri ve sermaye devletinin kolluk güçleri sırasıyla vuruyorlar işçinin başına.

15 Temmuz sabahı Soğanlı Deri İşçilerinin direnişi sürdürdükleri Çimen Deri önünde bir olay yaşanıyor. Sopalı, bıçaklı, demir çubuklu Çimen Deri patronu ve adamları, direnişçilerin üzerine saldırdı. Direnişin daha ilk günlerinde bir saldırıyla karşılaşmış olan işçiler, bu saldırıya da şaşırmadı. Saldırganlara anladıkları dilden yanıt vermekten kaçınmadılar. Bıçaklara, demir çubuklara yumrukları ve tekmeleleriyle karşı koydular. Bütün bu gelişmeler polisin gözü önünde yaşandı. Saldırganları durdurmak için yerinden bile kıpırdamayan "güvenlik güçleri", yaralı işçileri gözaltına alarak, kimin güvenliği için orada bulunduklarını kanıtladılar. Polis bu kadarla da yetinmedi. Tüm Soğanlı havzasında terör turu atarak sokaktaki işçiye tehdit etti. Çay ocağında oturmayı, çay içmeyi "yasakladı". 3 işçiye de buradan ararak gözaltı sayısını 9'a çıkardı. Akşam saatlerinde, ilk alınan 6 işçi serbest bırakılırken bu 3 işçi halen gözaltında tutuluyordu.

Artık her grevde, her direnişte, mitingde, yürüyüşte, basın açıklamasında yaşadığımız bu olaylar devletin rolü ve görevini olduğu gibi açığa çıkarmış bulunuyor. Bu rol sermayenin bekçiliğidir. Bu rol; ezilen sınıfların baskı ve tahakküm altında tutulması için başından sopayı eksik etmemektir. "Devlet; ezen sınıfların ezilenleri baskı ve tahakküm altında tutmasının aracıdır."

Oysa egemen sınıflar, burjuvalar; devletin bir toplumsal uzlaşma aracı olduğunu söyleyip dururlar. Bu nasıl bir uzlaşmadır ki, işçinin başına vurup ekmeğini alacaksınız. Sonra da kavga çıkarıyor diye copla, gözaltı ve cezalandırmayla uzlaştıracaksın. Bu, ezen ve ezilenlerin bulunduğu tüm toplumlarda devletin ortak özelliğidir.

Fakat yaşadığımız gelişmeler, bizde sermaye devletinin bir özelliğini daha sergiliyor: Çeteciliğini...

Sadece Susurluk kazası, devlet itirafçıların ifadeleri falan değil, bizzat grev ve direnişlerde yaşananlar sergilemekte bu çeteciliği.

GİNTEM patronu işçilere silah çekti. TC yasalarına göre suç olan bu eylem kovuşturulmadı. Ama, anayasa ve yasalarla belirlenmiş olan sendikalaşma hakkını kullanan GİNTEM işçileri gözaltına alındı, yargılandı.

Çimen Deri patronu, polisin gözü önünde bıçaklarla, demir sopalarla silahlandığı uşaklarıyla birlikte işçilere saldırdı. TC yasalarına göre suç sayılan bu eylem polisçe engellenmedi. Kovuşturmaya uğramadı. Fakat Çimen Deri işçileri yaralı halde gözaltına alındı. Tehdit edildi...

Daha onlarca örnek verebileceğimiz benzeri olaylarda, devletin tutumunun neresi "resmi" neresi "hukuki" dir? Açıktır ki, hiç bir yasa, hiç bir hukuk tanımayan bir eşkiya çetesiyle karşı karşıyayız. Yasalarla belirlenmiş görevleri olan kurumlarla değil, tam bir keyfiyetle hareket eden, bu keyfiyet de patronların keyfine göre belirlenen bir çeteyle...

Susurluk'ta açığa çıkan ilişkilerin gerçek boyutları sadece Gazi'de, Sivas'ta v.b.'de değil, grev ve direnişlerde de sergileniyor. İşçi ve emekçi hareketine karşı şiddet olaylarında sergileniyor. Üstelik bunların tanımadığı hukuk tam bir burjuva hukuku, çiğnedikleri yasalar 12 Eylül'ün işçi düşmanı yasalarıdır.

Bu yasaları çiğnemesi gereken, tanımaması gereken işçi sınıfı ve emekçiler olması gerekirken, bizzat kapitalistler ve bizzat devlet kurumları çiğnemektedir yasaları.

Sermaye sınıfının ve devletin bu çürümüşlüğü, çeteleşmişliği, işçi sınıfına tarihi görevinin aciliğini bir kez daha hatırlatıyor. Toplum bu asaklardan, bu çetelerden bir an önce kurtarılmalıdır. Çürümenin ve kokuşmanın boyutları, demir bir yumruğun zorunluğunu ve aciliyetini de göstermektedir. Bu eşkiya düzeni, ancak işçi sınıfının diktatörlüğüyle parçalanabilecektir. Ve insanlık, gerçek bir demokrasiye, ancak işçi sınıfının toplumu yeniden ve emek ekseninde örgütlemesiyle kavuşabilecektir.

Son KESK eylemleri ve kamu çalışanları hareketinde tıkanma...

Kamu çalışanlarının 11 Temmuz eylemleri çok karmaşık bir siyasal sürece rastladı. Hemen öncesinde Türk-İŞ/DİSK'in sermaye örgütleri ile kolkola, ordu şaşakçılığı ve uşaklığına soyunması bulunuyor. Aynı zamanda sahte laiklik-şeriatçılık kamplaşmasının doruk noktasına rastlıyor. Eylemlerin sönük geçmesinde bu kaos ortamının etkisi olduğu söylenebilse de, temel nedenin bu olduğunu kabul etmek pek mümkün görünmüyor.

Gerçi, KESK ve bağlı sendikaların yönetimlerinde demokrasi ve laiklik konusunda DİSK'le, Türk-İŞ'le aynı platformda duran az yönetici yoktur. Sürece KESK'in katılmaması olmasının farklı düşünmekten değil, asıl olarak, KESK'teki demokratların henüz sermayenin kucağına oturacak bir ihanet çizgisine düşmemiş olmalarındandır. Buna, KESK'teki taban irade ve denetiminin tamamıyla yitirilmemiş olmasını da eklemek gerekiyor.

Kaos ortamı temel etken değildir dedik. Hatırlanacağı gibi, suyu bulandırmak için siyaset gölüne kürek kürek atılan pisliliklerden biri de eğitimle ilgili tartışmalardır. Burjuvaziye emek cephesinden tek yanıt eğitim emekçilerinden geliyordu. "Savaşa, çetelere değil eğitime bütçe", "Herkeseye parasız, demokratik, laik, bilimsel, anadilinde, kesintisiz eğitim hakkı!" talepleri ile sürece müdahale eden EĞİTİM-SEN'li emekçiler hem burjuvazinin ikiyüzlü laikliğine, hem de Türk-İŞ/DİSK'in ihanetine güçlü bir tokat vurmuşlardı. Yani kamu çalışanları, burjuvazinin sahte demokrasi-laiklik gösterilerine kandıkları için çekilmedi mücadeleden. Sürecin gelişmeleri içinde, kamu çalışanları açısından yanılsama yaratabilecek tek olay, denebilir ki, yeni hükümetin ayağının tozuyla, daha güvenoyu bile almadan yaptığı düzenleme oldu. Yılmaz hükümeti, sözde kamu çalışanlarının sendikalaşma eylemini kaldırdı. Bu düzenleme: "Tamam sendika hakkı yasalaştı. Artık bundan sonrası sendikaların işi" türünden bir Türk-İŞ'vari sendikal anlayışa yolaçmış olabilir. Fakat kabul edilmelidir ki, bu, en geri bilinç düzeyinin ifadesi olabilir. Hareketi bu günlere getiren devrimci çekirdeğin, böyle bir bilinç sapmasına uğrayabileceği düşünülemez.

Öyleyse nedir bu düşüşün asıl nedeni? Bu konuda, öncelikle, 11 Temmuz'un bir düşüş göstergesi değil, bir düşüş sürecinin sonucu olduğunu belirtmek gerekiyor. Bu süreçle ilgili yıllardır çeşitli tespitler yapılıyor. Hareketteki tıkanıklıktan, kitledeki yorulmadan söz ediliyor. Kuşkusuz geline nokta için tıkanma da, yorulma da birer etkidir. Her birisi diğerinin etkeni olarak gerileme sürecini bugünkü noktaya getirmiştir. Bu nedenle tıkanmaya da, gerilemeye de etken olan temel halka yakalanmak zorundadır. Devrimci kamu çalışanları bu halkayı yakalamak ve hareketi yeniden başlatmak zorundadırlar.

Bu halka, sendikal mücadele

anlayışlıdır. Bilindiği gibi alanda örgütlenme mücadelesini başlatan ve hareketi ilk yükselten devrimciler oldu. Bu sürece damgasını vuran da, bu nedenle devrimci mücadele anlayışlarıdır. Tüm bulanıklığına rağmen; "Hak verilmez alınır!" şiarının merkeze oturtulduğu, "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" şiarıyla bir toplumsal ideal güdüldüğü süreçtir bu. Bu ilk kalkışmanın idealleri, gözüpekliği, hareketi hızla kiteselleştirmiştir. Fakat kiteselleşmeye denk bir eğitim ve gelişme süreci yaşamamaları, hareketi olumsuz yönde etkiledi. Kitlenin geri bilinci, bu gerilikten kaynaklanan korkuları hızla sendika yönetimlerine taşıdı. Toplumsal idealler yok oldu. Araçlar amaçlaştırıldı. Ücretli kölelik düzenine son vermek amacını şiarlaştıran devrimcilerin peşinden alanlara akan onbinler, yeni önderlikler nezdinde sendika gibi bir amaç barikatına tosladı. Gelişmelerde önemli paya sahip bir etken de devlet terörü oldu. Bilinçli bir kararlar değil fakat, gayri-ihiyari, ücretli köleliğe son verme gibi büyük bir ülkü uğruna katlanılabilecek bu şiddete, sendika gibi küçük bir amaç için katlanılmak istenmedi. Gerçekten de sendikalar, ya emekçilerin ücretli köleliği ortadan kaldırma mücadelesinin birer aracıcılar, ya da bugün olduğu gibi bu mücadelenin önüne barikat yapılmaya çalışılırlar.

Sürecin bu özetlenmesindeki amaç, tüm suçu "reformist" anlayışlara yıkarak sorumluluğu üzerinden atma basit mantığı değildir. Bu sürecin temel sorumluluğu, her şeye karşın devrimci kamu çalışanlarındandır. Sürecin asıl dinamiği kendileri iken büyük bir sorun yaşamayan devrimciler, hareket kiteselleştikten, sıra kitlelere önderlik etmeye geldikten sonra tıkanmışlardır. Harekette tıkanmanın ana nedeni öncüdeki bu tıkanmadır. Söz konusu süreçte hareketin ana gövdesini oluşturan devrimci-demokrasinin, demokrasi (dolayısıyla sendikal mücadele) sorununu ele alışı, özde reformizmden farklı olmadığından, reformist politikalarla aynı kulvarı paylaşmakta sakınca görmemiştir. Bu ekonomizmdir. Bu, kitlenin geri bilincini ilerleterek yürüyen bir sınıf sendikacılığı yerine, geri bilince teslimiyettir. Bu, söz konusu kitle mücadelesi olduğunda, iktidar perspektifini yitirmektedir.

Ne reformist yönetimleri suçlayarak, ne de kitleyi suçlayarak bu sorumluluğun yükünden kurtulmak mümkün değildir. Devrimci kamu çalışanları sınıf devrimciliğini ve sınıf sendikacılığını öğrenmek, kimliklerine sindirmek ve yeniden sorumluluklarını üstlenmek zorundadırlar. Sermayenin bu saldırı kampanyasını güçlü bir sınıf hareketi dışında göğüsleyebilecek bir güç olmadığına göre, hareketin önünü açmak bir zorunluluktur. Bu zorunluluk için, devrimci kamu çalışanları öncelikle kendilerini örgütlemeli, bu örgütlülüğün gücüyle de kitleyi yeniden mücadeleye sevk etmelidirler.

Kızıl Bayrak / BURSA

Özel bir hastanede çalışan sağlık personeli ile röportaj

Özel Hastaneler ve "Sağlık" Sömürüsü

Kızıl Bayrak: Bugün sağlık sektöründe yaşanan sorunlar nelerdir; özel hastanelerin yeri nedir?

Emekli Hemşire:

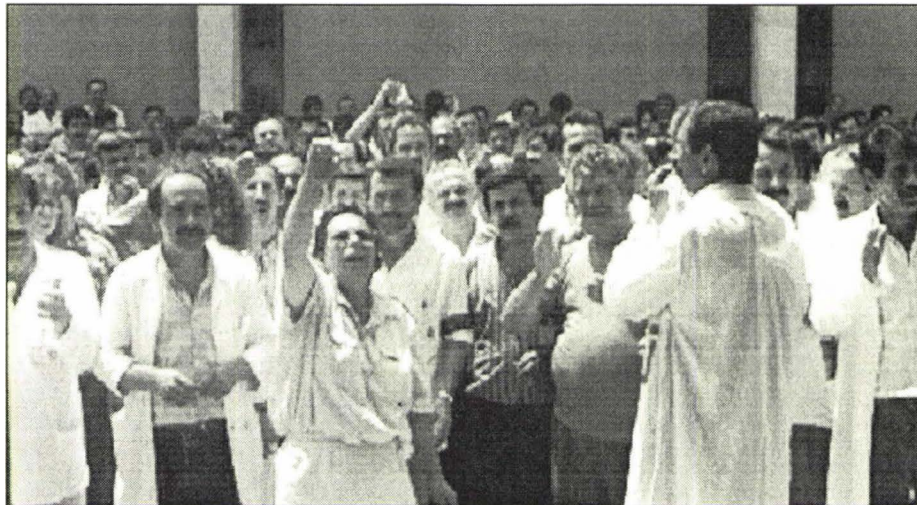
Ben SSK emeklisiyim. Hastanede uzun yıllar görev yaptım. Bugün SSK'da ve devlet hastanelerinde aşırı derecede hasta yığılması var. Devlet bu hastaneleri teşvik edeceğine, bu hastanelere yeni kadro yetiştireceğine özel hastaneleri destekliyor. Aslında tüm hastaların muayene ve ameliyatları ücretsiz yapılmalı. Çünkü birçok insan dar gelirli ve maddi olanaklardan yoksun. Fakat az önce de değindiğim gibi özel hastaneler bilerek destekleniyor ve teşvik ediliyor. Diğer bir yandan da örneğin; bizim hastanemizde görev yapan bir çok doktor aynı zamanda SSK'da çalışıyor. Hastaları ile orada iletişim kurup, SSK'nın darboğazda oluşundan, hasta yığılmasından, ameliyat olması gereken hastalara 6 ay-1 sene sonrasına gün verilmesinden dolayı bu hastaları özel muayenehanelerine taşımakta, özel hastanelerde ameliyat etmekte. Ve bundan da büyük paralar kazanmaktalar. Gerçi hala hipokrat yeminine bağlı dürüst doktorlar da var ama çoğunluk böyle yapıyor. Bunun başlıca sebeplerinden biri de aldıkları maaşın çok düşük oluşudur. Kuşkusuz açgözlülük de bir faktördür.

Hemşire:

Ben hiçbir devlet hastanesinde ya da SSK'da çalışmadım fakat buradaki doktorlar arasında belli farklılıklar var. Burada da belli sorunlar var. Örneğin; 22.500.000 TL maaş alıyorum. Bir dolu bir boş çalışıyorum, başka bir hastanede çalışma imkanım bu yüzden kalmıyor. Sigortalıyız, fakat özel hastanede çalışmamıza rağmen rahatsızlandığımızda izin almak için SSK'ya gitmek zorunda kalıyoruz. Hiçbir sendikal hakkımız yok, kuru maaşa talim ediyoruz, bunun için de mücadele ettiğimiz söylenemez.

Temizlik Görevlisi:

Hastane çok iyi işliyor, boş oda yok. Çok iyide kazanıyorlar ama bize verdikleri ücret 20.000.000 TL. Günde 8 saat 3 vardiya çalışıyoruz. Sigorta haricinde hiçbir yasal hakkımız yok. Örneğin; önceki sene maaşlarımıza zam yapılacaktı, fakat patron yapmak istemedi, biz de tüm temizlik personeli arkadaşları toplayarak patronun karşısına çıktık ve istediğimiz zammı aldık. Eğer birlik olmasaydık bu zammı

alamayacağımızı biliyorduk. Bu ay da zam yapılmasını bekliyoruz ama beklemekle kalmayacağız ay sonunda tüm arkadaşları çağırıp patronun karşısına yine çıkacağız.

Hemşire:

Evet, önceki zamanda personel zam istedi ve bu bizim de maaşlarımıza direkt yansıdı. Nasıl olsa onlar yine çıkacaklar ve istedikleri zammı alacaklar bu bize de yansiyacak.

Personel:

Hayır bu sefer sıra hemşirelerde, tamam biz de çıkacağız ama hep beraber olursak daha etkili oluruz ve istediğimizi hemen alırız.

Hemşire:

Ben bu hafta sonu senelik iznime ayrılıyorum, tatilimi yarıda kesip gelemem.

Kızıl Bayrak: Burada belli haklar için mücadele ediliyor ve siz tatilinizi yarıda kesmemek için arkadaşlarınızı yalnız bırakıyorsunuz. Tüm çalışanlar sizin gibi düşünse ne yapacaksınız? Bugüne kadar hiçbir kazanım mücadelesiz gerçekleşmemiştir.

Hemşire:

Haklısınız, ama şu anda bütün hemşireler ve personel zaten zam için patronun karşısına çıkacaklar ben olmasam da olur.

Kızıl Bayrak: Yalnuş bir düşünce, arkadaşlarınızı mücadelede yalnız bırakmak...

Hemşire:

Olabilir, ama tatilimi bölmeyeceğim.

Kızıl Bayrak: Özel hastanelerde

hasta-doğurturucu PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

personel-doktor ilişkileri

nasıl? Yani doktor hastayı SSK'dan ya da devlet hastanesinden buraya getirdiği zaman ne derece ilgileniyor?

Emekli Hemşire:

Az önce de belirttiğim gibi bazı doktorlar hastalarına çok iyi davranıyorlar ve tamamen iyileşinceye kadar da ilgileniyorlar, fakat bunları konumuz dışında tutarsak tüm doktorlar hastane ile anlaşmalı çalışıyorlar. Örneğin; bazıları hastalarını getiriyor, 1 gün içerisinde ameliyatını yapıyor ve evine gönderip kaderiyle başbaşa bırakıyor. Ya da asıl çalıştıkları hastanelerde hastayı yatmış gibi gösteriyor, buraya getirip ameliyatını yaptıktan sonra tekrar çalıştığı hastaneye götürerek muayenesine orada devam ediyor. Ve bu hastalardan ilaç parasını dahi alarak, devletin imkanlarıyla kendi cebini dolduruyor. Diğer bir nokta da bazı doktorlar hastalarını burada yatırmalarına, ameliyat etmelerine rağmen hastaların tam iyileşmemeleri ve kendi kazançlarını kısıtlamamaları, -ki ben buna açgözlülük diyorum- İlaçları kısıtlayarak, muayenelerini tam yapmayarak kendilerine bağlamaya ve sürekli hastaları konumuna getirmeye çalışıyorlar. Bu da doktor olmalarına rağmen insana ne kadar değer verdiklerinin bir kanıtı değil mi? Fakat yine değinmeden edemeyeceğim; Bazı doktorlar da çoğu zaman kendi ücretlerini dahi almadan sadece hastanın hastane ve ilaç masraflarını ödemesi şartıyla tüm bakımını üstleniyor ve tamamen sağlığına kavuşturduktan sonra taburcu ediyor.

Kızıl Bayrak: Türkiye'deki tezatların, çelişkilerin ve sömürünün doktorlara da yansımaları duruyor karşınızda öyleyse?

Emekli Hemşire:

Evet aynen dediğiniz gibi.

Hemşire:

Doktor hasta ilişkisine karışmayız, biz sadece aldığımız maaşa ve görevimize bakarız, ama belli noktalarda katılıyorum.

Kızıl Bayrak: Sendikal bir faaliyette bulundunuz mu, ya da bulunmak için bir girişiminiz varmı?

Emekli Hemşire:

Ben Emekli Sandığına üyeyim. Emekli olmadan önce bu konuda belli çalışmalar vardı, fakat bugün baktığımızda çalışmalar belli kazanımlarla sonuçlanmış ama birçok haktan yoksun bir kazanım. Böyle olmamalıydı. Daha iyi şartlarda mücadele verilmeli ve kazanımlar da bu yönde olmalıydı diye düşünüyorum.

Önceki dönemde temizlik personelinin yaptığı gibi, bugün biz de diğer hemşireleri toplayarak personelle beraber, onları yalnız bırakmadan ortak bir tutum sergileyerek bu mücadeleyi birlikte omuzlamalıyız diye düşünüyor ve uygulamaya çalışıyoruz. Bunda da başarılı olacağımıza eminim.

Hemşire:

Sendika mı? Sendikamız olsa iyi olurdu fakat bugüne kadar böyle bir çalışma yapılmadı. Yapılsaydı da katılır mıydım bilemiyorum. Ama kazanım bakımından herhalde onlarla birlikte hareket ederdim.

Personel:

Biz, zam ayında patronun çok düşük zam vereceğini bildiğimizden; patronun karşısına çıkma kararı aldığımızda diğer vardiyalardaki ve izindeki tüm arkadaşlarımızı kapı kapı dolaşarak evlerinden topladık ve patronun karşısına çıkıp kararlılığımızı gösterince de kazandık. Yine aynı şekilde çıkacağız patronun karşısına, fakat bu sefer hemşirelerin bir çoğuda yanımızda olacağını belirtti. Bu sevindirici bir gelişme, bazı arkadaşlar da kendilerini düşünmese ve çekimser kalmasa başaramayacağımız hiçbir sorun, aşamayacağımız hiçbir engel kalmayacaktır. Sendikal faaliyet konusuna girmek istemiyorum, bunu ilerleyen süreç zaten gösterecektir. Teşekkürler.

Emekli Hemşire:

Teşekkürler

Kızıl Bayrak: İyi çalışmalar, sohbetiniz için teşekkür ederiz.

Kızıl Bayrak/İZMİR

Zafer Hepimizindir!

Zulüm hedefini seçmişti. Dışarıda işçi sınıfı ve emekçi halk muhalefetine yönelik azgın saldırılar tüm hızıyla sürerken, içeride (zindanlar) de devrimci ve komünist tutsaklara yönelik teslim alma ve kimliksizleştirme politikalarına hız kazandırıldı. Dönemin Adalet Bakanı, eli kanlı katil Mehmet Ağar eliyle yayınlatılan genelgeyle Eskişehir tabutluğuna siyasi tutsaklar nakledilerek

saldırının startı verildi. Kapsamlı bir saldırı için tabutluk genelgesinin seçilmiş olması gayet isabetliydi. Çünkü bu tabutluk, '91'de de bugün yeniden Adalet Bakanı olan Oltan Sungurlu tarafından açılmış, kimi nakiller de yapılmış, ancak zindanlarda yapılan direnişler sonucu kapatılmak zorunda kalmıştır. Dolayısıyla Eskişehir tabutluğu birçok yönüyle, sermaye devleti ve tutsaklar arasındaki irade ve mevzi savaşını temsil eden bir konumdaydı. Böylece devrimci tutsaklara yeniden iki seçenek dayatılıyordu. Ya bu irade ve mevzi savaşını bedeller ödeyerek kazanmak ve korumak, ya da ideallerine ihanet ederek düşman postallarına selam durmak. Tereddütsüz olarak birincisini tercih eden DHKP-C, MLKP, EKİM, TİKB, TKP(ML), TDP, TKP/ML, HDÖ, Direniş Hareketi, TKEP/Leninist dava tutsakları bütün zindanlarda 20 Mayıs 1996 günü süresiz açlık grevine başladılar. (*) Bu direnişin en önemli ve güçlü yönü ise tüm cezaevlerinde eş zamanlı yürütülmesi ve kitleselliği idi. Yanısıra oluşturulan Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nun varlığı ve eylemdeki yönlendiriciliği ciddi bir avantajdı.

Direniş 45. güne geldiğinde uzlaşmak bir yana düşmanın saldırganlığı daha da artmış ve saldırısını yeni genelgelerle beslemişti. Yeni bir durum değerlendirmesi yapan devrimci ve komünist tutsaklar, direnişin boyutlandırılarak zafere kadar sürdürülmesinde mutabık oldular.

DHKP-C, MLKP, TKP/ML, TKEP/L, TKP(ML), TDP, Direniş Hareketi 45. günden sonra direnişi Ölüm Orucu'na dönüştürmeyi, TİKB sonuna kadar kitlesel SAG olarak sürdürmeyi uygun bulurken; EKİM, 50-55. günlerde eylemi Ölüm Orucu'na dönüştürmeyi, o zamana kadar direnişi kitlesel SAG olarak sürdürmeyi önerdi. Önerisi kabul görmeyince EKİM, 62. güne kadar direnişi kitlesel SAG olarak sürdürmüş; 62. günde Ankara, Konya, Bayrampaşa ve Malatya zindanlarında birer kişiyle Ölüm Orucu'na dönüştürmüştür. Konya'da iki kişi de kendi inisiyatifleri ile Ölüm Orucu'na başladı. Bunlarla toplam 6 EKİM tutsağı Ölüm Orucu'na başlamış oluyordu.

Direnişi üç ayrı taktik politikayla karşılayan ve direnişlerini kendi

politikalarına uygun sürdüren bu devrimci ve komünist yapıların ortaklaştığı en önemli nokta, direnişin zafere kadar (Merkezi Koordinasyonu tarafından kamuoyuna deklare edilen talepler kabul edilinceye kadar) sürdürülmesiydi.

SAG ve Ölüm Orucu direnişinin etkisi her geçen gün daha da yayıldı. Tutsak ailelerinin, Demokratik Kitle Örgütlerinin ve devrimci ve komünist yapıların yürüttüğü destek eylemleri bir noktada birleşiyor ve kitleselliği besliyordu. Toplumun en duyarsız kesimleri dahi direniş ve eylemlerden bir biçimde etkileniyordu. Cılız da olsa Tuzla Deri işçileri ve Merter tekstil işçileri şahsında sınıf cephesinden destek buluyordu. Düşmanın çaresizliğini derinleştiren bu soylu direniş tüm dünyada yankı uyandırıyor, gelişmeler ilgiyle izleniyordu. Yayılan bu etkiyi sınırlayabilmek için, sermaye devletinin Adalet Bakanı Şevket Kazan bizzat hergün televizyonlarda ve sermaye medyasında yalan ve demagoji üzerinde yükselen yoğun bir karşı propaganda yürütüyordu. "Bunlar önceden koğuşlara stokladıkları yiyecekleri yiyorlar, ben öleceklerine inanmıyorum. Sadece örgütlerin propagandasını yapıyorlar." vb. diyordu Şevket Kazan.

Tüm bu yalan ve demagojilere cevap 63. günde Ümraniye zindanından geldi. TKP(ML) savaşçısı ve Ölüm Orucu direnişçisi Aygün Uğur, adeta tüm siper yoldaşlarını kışkırtırcasına ipi ilk sırada göğüslemiş, düşmanın suratına bir şamar gibi patlamıştı.

Çelimsiz bedenlerimiz, ölümü rezilleştiren irademiz düşmanın çaresizliğini derinleştiriyor. Aygün'ü iki gün sonra 23 Temmuz'da DHKP-C savaşçısı Altan Berdan Kerimgiller, 24 Temmuz'da İlginç Özkeskin, 25 Temmuz'da MLKP MK üyesi Hüseyin Demircioğlu, TKP(ML) savaşçısı Ali Ayata ve DHKP-C savaşçısı Müjdat Yanat izlediler. 26 Temmuz'da ise Süresiz Açlık Grevi direnişçisi TİKB savaşçısı Tahsin Yılmaz ipi göğüsledi. Aynı gün dünyanın ilk kadın Ölüm Orucu şehidi olarak yüreğimizde onurlu yerini aldı DHKP-C savaşçısı Ayçe İdil Erkmen. Artık şehitler birbirleriyle yarışarcasına günde üçer, beşer olarak ayrılıyorlardı. 27 Temmuz'da DHKP-C savaşçısı Yemliha Kaya ve SAG

direnışçisi, TİKB savaşçısı Hicabi Küçük ve Osman Akgün şehit düştüler. Her şehidin cenazesi birer mitinge, kitleleri birleştirici bir çimentoya dönüşüyordu. Düşmanın kaçırdığı cenazelere temsili cenaze törenleri yapılıyor, saldırılara militanca karşılık veriliyordu.

Düşman çaresizliğin son kozunu oynuyor; "örgütler poliste ifal de verenleri Ölüm Orucu'na zorla sokarak

cezalandırıyorlar. Bu çocukları örgütlerin elinden gerekirse zor kullanarak kurtaracağız" diyordu. Böylelikle ailelerin duygularını sömürerek cezaevlerine saldırının zeminini meşrulaştırmaya çalışıyordu. Oysa analar sokaklarda "Çocuklarımızın katili devlettir" diyor, devrimci ve komünist tutsaklar ise "Geleceğiniz varsa göreceğiniz de var" diye haykırıyordu. Evet, düşman, rüzgar ekmiş fırtına biçiyordu. Direnişçiler ölümü yenmişlerdi, ölüm sadece bir cüce idi artık. Bu kararlılık karşısında düşman 27 Temmuz '96 gecesi diz çökerek anlaşma masasında talepleri kabul etmek zorunda kaldı. Direniş bitince hastaneye kaldırılan 80 direnişçiden TKP(ML) savaşçısı Hayati Can yolda şehit düştü. 12 şehidimizle zaferi kazandık.

Devrimci irade ölümü cüceleştirmiş, düşmanı rezilleştirmişti. Bu sadece düşmana kabul ettirilen talepler açısından böyle değildi. Direnişin siyasal kazanımları da önemli ve büyüktü.

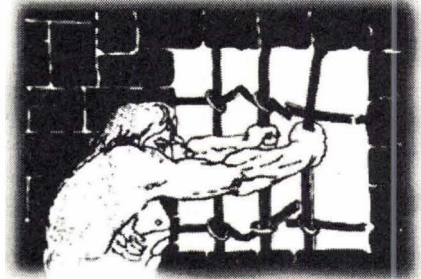
Herşeyden önce; tarihinde ilk kez bu kadar geniş bileşenle ve yaygınlıkla, içeride ve dışarıda yürütülen bir ortak direniş örmüştür devrimci hareket. Üstün bir kararlılıkla siper yoldaşlığının manifestosunu yazmışlardı. Bu direniş ortaklığı işçi ve emekçi kitleler üzerinde de olumlu bir etki yaratmış, düşmanın tüm saldırı ve kirli demagojilerine rağmen devrimci harekete karşı muazzam bir güven yaratmıştır. Haklı olarak direniş boyunca öne çıkarılan "siper yoldaşlığı" zaferden sonra başlığa çıkardığımız "Zafer Hepimizindir!" şiarıyla zafer kutlandı.

Sınıf mücadelelerinin her safhasında olduğu gibi düşman saldırısı zindanlarda da (aslında çoğunlukla çıkarları birbirine karşı olan) ezilen sınıf ve toplumsal katmanların temsilcilerini ortak direnmeye zorlamış, düşman gerileterek zafer kazanılmıştır.

Zafer Hepimizindir!
SAG ve Ölüm Orucu Şehitleri
Ölümsüzdür!
Devrim ve Sosyalizm Mücadelemizde
Yaşatacağız!

(*) Geriye kalan devrimci ve yurtsever tutsaklar da direniş boyunca dondurulmuş açlık grevi vb. eylemlerle desteklemişlerdi.

"Hücre Tipi" Cezaevi Uygulaması İlk Değil

"Hücre tipi" uygulaması, ilk kez Adalet Bakanı Mehmet Topaç'ın 1 Ağustos 1988 genelgesiyle yasallaştı. Daha sonra Adalet Bakanı Oltan Sungurlu tarafından "tabutluk" olarak adlandırılan Eskişehir Cezaevi'nin açılmasıyla gündeme geldi. Mehmet Ağar'ın Adalet Bakanlığı döneminde de hayata geçirilmeye çalışıldı. MGK'nın 28 Şubat toplantısında ele aldığı "hücre tipi" cezaevi uygulaması yine gündemde. Uygulama için, Niğde, Burdur, Afyon, Amasya ve Nevşehir cezaevleri pilot bölge olarak seçilmiş durumda. Bu uygulamaya zemin hazırlamak için dün olduğu gibi bugün de bin bir türlü dalavere çevrilmekte. Amaç önümüzdeki günlerde yeniden gündeme getirilecek olan katliamlara şimdiden bir kılıf uydurmak.

Pilot bölge olarak seçilen yerlerden Nevşehir'de, Vali'nin televizyon kanalı yoluyla yaptığı açıklama tam da bu uygulamanın önünü açmaya yönelik. Yapılan açıklama; "Tutukluları mahkemeye götüremedikleri, sayım alamadıkları, idarenin hakimiyetini yitirmiş olduğu, kadın tutukluların erkek tutuklulara pazarlandığı" türünden karalamalardı. Bu türden karalamalar, 1996 SAG ve Ölüm Oruçları dönemi öncesinde de yapılmıştı. Bu yoldan amaçlanan, "hücre tipi" cezaevi uygulamasının gerçekliğini, bunun bir ihtiyaç olduğunu kamuoyu nezdinde onaylatmak ve destekleyeni durumuna geçirmektir.

Faşist sermaye devleti şunu görmüyor. Onurlu bir yaşam için cezaevlerindeki devrimci özgür tutsakların yapmayacağı hiçbir şey yoktur. Bunu da sayısız kez kanıtlamışlardır.

Daha yakın dönemde 12 yiğit insanımız bu onurlu kavgada şehit düştü. Daha öncesinde ise niceleri yaşamını feda etmiştir.

"Hücre tipi" uygulamasıyla, insanları birbirinden yalıtarak, yalnızlaştırmak, devrimci kimliklerinden arındırmak, bir köle haline getirmek istiyorlar.

Faşist sermaye devleti şunu bilmeli; şehitlerimiz canımızdır, onurumuzdur, bu onuru yere düşürmeyeceğiz.

Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!
Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!

Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür!

Sınıflar mücadelesi tarihin her döneminde sertliğini korumuş ve bugün burjuvazinin pişirip pişirip emekçi sınıfların önüne koyduğu “toplumsal uzlaşma” yalanını boşa çıkarmıştır. Sömürücü egemen sınıflara göre cezaevi, komünistlere ve devrimcilere göre ise zindanlar, sürekli olarak toplumsal muhalefeti bastırma ve tek tipleştirmenin bir aracı olmuştur. Cezaevi denildiğinde insanların ilk aklına gelen kan, zulüm, işkence ve katliamlardır.

açılmaya çalışan bu tabutluklarla asıl hedeflenen tutsakları ikiye, üçer hücrelere koyup birbirinden tecrit etmektir. Bu faşist devletin işkence, itirafçılaştırma, psikolojik yıpratma uygulamalarını kolaylaştıracaktır. Ancak bir yandan patlamaya hazır bir çöplüğün üzerine Ümraniye Cezaevi’ni inşa eden bir devletin, diğer yandan “biz tutsakların rahatını düşünüyoruz; Avrupa tipi, modern cezaevi yaptık” demagojisine kimse inanmadı.

Birleşik eylem gücü

Devletin bu demagojileri karşısında tutsaklar bir bilinç açıklığına sahipti ve devrimci kitle muhalefetine yönelik bu saldırıları püskürtmek konusunda kararlılığı tamdı. Bu, sermaye devletin baltayı taşa vurmasını sağladı. 6,8,10 Mayıs genelgelerinin yayınlanmasının hemen arkasından saldırının kapsamını doğru ve zamanında kavrayan devrimci hareketin 8 yapısı biraraya gelerek Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu’nu oluşturdu. Devletin kapsamlı saldırılarına kapsamlı bir cevap verilmesi ve bir karşı saldırıya dönüştürülmesi gerekiyordu. Öyle de oldu, 20 Mayıs ‘96’da Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu’nu oluşturan DHKP-C, MLKP, TKP(ML), TİKB, EKİM, TKP/ML, TKEP/Leninist ve Direniş Hareketi tutsaklarının yanında TDP ve HDÖ tutsaklarının da katılımıyla 26 cezaevinde 1500 tutsak direniş ateşini yaktı. 20 Mayıs’ta 1500 tutsak aşağıdaki temel taleplerle süresiz açlık grevine başlamıştı:

* Tabutluk genelgesinin iptal edilmesi; Eskişehir, Kastamonu, İnebolu, Kırıkkaleli, Kütahya, Sinop ve Sakarya tabutluklarının kapatılması.

* Tutsak yakınlarına yönelik saldırıların durdurulması.

* Tutsakların tedavilerinin ve duruşmalarına çıkarmaların önündeki engellerin kaldırılması.

Saldırıya karşı devrimci hareketin birlikte hareket etmesi, önemli bir güç sağlamıştır. Ölümü yenmeye hazır, kararlı 1500 tutsağın aynı anda direnişe başlaması devletin saldırısını tersine çevirmiştir.

Eylemin gücü karşısında korkuya kapılan devlet, kapsamlı bir karalama kampanyasına girişti. Önce “onlar açlık grevinde değil, yiyorlar” denildi. Otuzlu günlerden sonra tutsaklarda ortaya çıkan rahatsızlıklar bu yalanı deldi. “Kantinden stok yapıyorlar” yalanı da buna bağlı olarak boşa çıktı. Sonra “örgüt zoruyla açlık grevi ve ölüm orucundalar” yalanı ortaya atıldı. Tutsaklar, bunu, bütün kamuoyunu, medyayı cezaevine çağırarak tersi bir propagandaya dönüştürdüler. Eylemin ileriki günlerde dünya kamuoyuna girmesi TC devletin işini iyice zorlaştırmıştı.

Emekçi sınıfların zayıf desteği!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://irantey.org>

Zindan direnişinin başından itibaren

tutsakların dışarıyı hareket ettirmek gibi açık bir bilinci olmasına rağmen, dışardan gelen destek büyük ölçüde tutsak yakınlarıyla sınırlı kaldı. Bu durum, SAG ve Ölüm Orucu süreci için devrimci hareketin üzerinde en çok durması gereken bir konudur. Tuzla deri işçilerinin 1 günlük ve 3 saatlik iş bırakma eylemi ile kısmen belediyelerdeki eylemler haricinde işçi-emekçi sınıflar süreci sessiz karşılamıştır. Genel olarak kitle hareketliliği, ölümler yaşanıncaya kadar sağlanamadı.

Devrim reformizm ayrışması

Direnış sürecinin açığa çıkardığı önemli olgulardan birisi de devrimciler, reformistler arasındaki çizginin iyice belirginleşmesidir. Reformistler bu çetin dönemde sokaktan uzak kalmanın teorilerini ürettiler. Güya emekten yana yürüttükleri sendikal faaliyetlerini ve imkanlarını, zindan direnişine destek sağlamak için hiç kullanmadılar. “Sınıfın gündemi farklı” deyip geçiştirdiler. Tutsak yakını analar, babalar verdikleri mücadeleyle reformistlerin pratiğinin kat kat üstünde bir pratik sergilediler. Bunu, bir tutsak yakını Abdullah Soner şöyle ifade ediyordu o günlerde; “DÖK’lerin, partilerin (ÖDP, EP, SİP), odaların kapılarını çaldık, insanlar yanımızda olacaklarını söylediler. Ancak aktif desteğe gelince kimseyi bulamadık. Bir ülkede zulüm varsa, zulmedenler kadar zulme sessiz kalanlar da suçludur.”

Alın kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz!

SAG ve Ölüm Orucundaki bütün tutsaklar direnişin son günlerinde “ölümle alay ederek” zaferi görecekləri günü bekliyorlardı. Zaferi görmeden şehit düşenler de zafere olan mutlak inançlarıyla kucaklıyordu toprağı, özgür ölmenin onuruyla... Bu kararlılığın karşısında şaşkına dönen devlet ise ne yapacağını bilemiyordu. Bir yandan attığı geri adımlarla zaman kazanmaya çalışıyor, diğer yandan tutsakları operasyon düzenlemekle tehdit ediyordu. Tutsaklardan “biz ölmeye hazırız siz de hazırsanız buyrun gelin” cevabını alınca operasyondan vazgeçiyordu. Bu güçlü direniş karşısında hiçbir çaresinin olmadığını anlayan faşist devlet direnişin 69. gününde diz çökerek tutsakların temel taleplerini kabul ettiğini, Eskişehir tabutluğunun siyasi tutsaklara kapatıldığını açıklamak zorunda kaldı. Direniş sonucunda 12 canımızı şehit verirken, birçok tutsakta da çeşitli rahatsızlıklar ortaya çıktı.

Direnışi ortak bir şekilde örerak, siper yoldaşlığının en güzelini göstererek zafere ulaştıran devrimci tutsaklar, kapitalizmin barbarlığına boyun eğmeyeceğini bir kez daha göstermiş oldu.

Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!

Metris cezaevi’nde isyan ve devlet terörü

Metris cezaevi 700 tutuklu kapasiteli, ama 2000 tutuklunun kaldığı bir cezaevi. Tutukluların çoğu adli suçlular olmakla beraber, bunun yanında İBDA-C davası tutukluları ve özellikle son dönemde oraya konulan siyasiler bulunmaktadır. Metris’de tutukluların pek çok sorunları vardır. Yemeklerin çok kötü olması, idarenin insanlık dışı yaklaşımları, sürekli sevklerin olması, ziyaretçilerle görüşlerin tam bir eziyete dönüşmesi, parası olan tutukluların çok rahat yaşaması, diğerlerinin ise idarenin insanlık dışı uygulamalarına maruz kalması oradaki sorunlara sadece bir kaç örnektir. İsyen başladıktan sonra, tutukluların rehin aldığı Susurluk skandalı kahramanlarından Yaşar Öz, Savaş Ay ile yaptığı telefon konuşmasında bunu şöyle aktarıyor: “Bu bütün adli tutukluların ortak eylemidir.” İstenenler; idarenin sert tutumunun yumuşatılması, sevklerin durdurulması, görüş günlerinin insan ziyanlığı olmaktan çıkarılması ve insanca muamele görmek isteyişten ibarettir”.

Zulmün olduğu yerde başkaldırı da olacaktır. Ve ordaki başkaldırı tam da bu nedenledir. İsyen sonrasında dışarı çıkarılan tutukluların jandarma tarafından öldürüsiye dövülmesi, Metris’te karşılaşılan muamele hakkında bir fikir vermektedir. İsyanı bastırmak adına jandarmanın tutuklulara nasıl vahşice saldırdığını bütün televizyon ekranları gösterdi. 2 tutuklu saldırı sonucu olmak üzere, toplam 6 kişi ölmüştür. Ve bunun yanında çok sayıda kişi yaralanmıştır.

Yıllardır cezavlerindeki devrimci tutsakların en temel insani haklarını gaspeden ve tutsaklara azgınca saldıran devlet ve onun idaresindeki cezaevleri yönetimleri bu sayede bir kez daha gerçek yüzlerini ortaya çıkarmıştır. Artık şu çok açıktır: Bu devlet hakların, özgürlüklerin düşmanıdır. En temel insani talepleri dahi yok etmeye çalışan bir yapıya ve kurumsallaşmaya sahiptir. Cezaevlerinde tutsaklara saldıran devlet ve onun ordusu, polisi dışarıda da haklarını arayan işçilere, emekçilere, öğrencilere saldırılarını devam ettirmektedir.

Ayrıca bu olay sonucunda bir gerçeklik daha açığa çıkmıştır. Cezaevlerinde uygulanmaya çalışılan hücre sistemi, bu isyan da bahane edilerek tekrar gündeme getirilmiştir. Faşist sermaye devleti, Buca cezaevi katliamı sonrasında nasıl Eskişehir tabutluğunu açmaya çalıştıysa, şimdi de aynı şeyi Metris’teki isyan üzerinden gerçekleştirmeye çalışıyor. Bu durum, bundan sonra cezaevlerine karşı devletin uygulayacağı politikaların nasıl olacağını gösteren bir örnektir. Son dönemde Konya, Malatya cezaevlerinde tutsaklara saldıran zihniyet, bugün saldırgan yüzünü Metris’de isyanı bastırmak adı altında göstermiştir. Cezaevlerinde yaşanan sorunların bir sistem sorunu olduğunu bilerek tepki ve öfkelerimizin oklarını Susurluk’ta yüzü bir kez daha açığa çıkan çete devletine yöneltmeliyiz.

Program sorunları üzerine konferanslar: Anti-emperyal

Anti-emperyalist müca

Herhangi bir gelişmiş kapitalist ülkeyi alalım. Böyle bir ülkede tekellerin tartışmasız egemenliği vardır. Burada devrim, bu tekелci burjuvazinin sınıf iktidarını devirmektir. Eğer işçi sınıfı burada emekçileri arkasına alarak bu sınıfı devirebilirse, dosdoğru sosyalist devrim yapmış olur. Kapitalizmin sınırları içerisinde kapitalizmin tekелci egemenliğini kırmayı düşlemek bir küçük-burjuva gerici ütopyasıdır. Kapitalizmin tekелci aşamasına geçişi belli bir politikanın ürünü değil ki. Bu üretici güçlerin gelişmesinin ve kapitalist birikimin kendi iç evriminin yarattığı kaçınılmaz bir tarihsel iktisadi-sosyal evre. Buradan geriye gidilmez, burdan tekелci olmayan kapitalizme, demokratik kapitalizme gidilmez. Tekelci kapitalizmden tarihsel ölçülerle dosdoğru sosyalizme gidilir.

Bağımlı ülkeler için sorunu irdelemeden önce, sorulan sorularda özellikle önplana çıkarılan revizyonist anti-tekел demokratik devrim tezi ve bunun orta burjuvazi ile bağlantısı üzerinde durmamız gerekiyor. Zira bu, konumuz çerçevesinde üzerinde zaten durulması gereken temel sorunlardan biri durumundadır.

Orta burjuvaziye ilişkin stratejik argümanlar yalnızca bizim gibi nispeten az gelişmiş toplumlara, bağımlı ülkelere özgü değil. Uluslararası modern revizyonist akım, tekелci burjuvazinin “zümre iktidarı”na karşı tüm anti-tekел güçleri, anti-tekел anti-emperyalist demokratik bir cepheye birleştirmek üzerine koca bir teori inşa etmiştir. Revizyonistler ‘60’lı yılların sonuna doğru, gelişmiş kapitalist ülkeler için anti-tekел demokratik devrim diye bir tez ortaya attılar. Bunu, en gelişmiş kapitalist ülkeler için bile sosyalist devrimi önceleyecek ve böylece onu olanaklı kılacak bir “demokratik devrim aşaması” olarak formüle ettiler. Bu teoride tekел-dışı burjuvazi ya da orta burjuvazi temel önemde bir yer tutmaktadır.

1969’da Moskova’da yapılan uluslararası toplantıda oldu bu. Bu uluslararası toplantıda bu revizyonist tez formüle edildi. Ardından bir yandan resmi teorisyenler onu gerekçelendirmeye çalıştılar. Öte yandan Batılı revizyonist partiler peşpeşe programlarında buna uygun değişikliklere gittiler. Hepsisi anti-tekел demokratik devrimi bir ön devrim aşaması haline getirdiler. Neresi için? Federal Almanya, Fransa, İngiltere, Japonya vb. en gelişmiş kapitalist ülkeler için! Böylece güya orta sınıfların tekелci kapitalizmin sınırsız iktisadi ve siyasal hakimiyetine karşı sözde devrimci demokratik muhalefeti değerlendirilerek olanağı bulacaklardı. İlginçtir revizyonistler bu çerçevede bir anti-tekел mücadeleyi aynı zamanda anti-emperyalist mücadele olarak da tanımlıyorlar ve bunu bu mücadelenin

demokratik karakterine bir gösterge sayıyorlar. Revizyonistlerin bu konuyla ilgili ‘70’li yıllarda yayınladıkları çok sayıda kitabın bir kısmı Türkçe’ye de çevrildi. “Anti-tekелci Mücadelenin Strateji ve Taktikleri” başlığını taşıyan kitap bunlardan biri. Üç Doğu Alman akademisyen tarafından yazılmış. ‘69’daki açılımın ardından rejimin ideologları bu meseleyi gerekçelendirmeye başlamışlar. Konuya ilişkin tüm kitaplarda bu gerici-revizyonist teoriye teorik ve tarihsel dayanaklar bulmak için hummalı bir çaba var.

Görüşlerini en başta *İki Taktik*’e dayandırmaya çalışıyorlar. Lenin bunun temellerini zamanında *İki Taktik*’te koymuştu ve bu temel görüşler bugünün bütün kapitalist ülkeleri için geçerlidir, diyorlar. İsmi andığım kitaptan okuyorum: “Devrim kuramının bu klasik yapıtı, bugün de tekелci devlet kapitalizminin egemen olduğu ülkelerdeki işçi sınıfı partilerinin sosyalizme giden yolu açacak olan anti-tekелci bir demokrasi uğruna giriştikleri mücadelede izlenecek strateji ve taktiği için temel öneme sahiptir.” (s.36)

Ardından Lenin’in 1916’da demokrasi sorunu üzerine temel önemdeki devrimci tezlerine dayanak olarak kullandığı argümanları tahrif ederek bundan gerici reformist bir sonuç çıkarıyorlar. Lenin’in temel önemdeki açılımlarını tahrif ediyorlar. Bunları kendi başına bir demokrasi mücadelesine, kendi içinde bir anti-tekел demokrasi mücadelesinin dayanakları haline getirmeye çalışıyorlar. Lenin, kapitalist ülkeler için demokrasi mücadelesini sermayenin sınıf iktidarını devirmek sosyalist stratejisi içinde formüle etmiş, sorunun marksist çözümünün ancak böyle olabileceğini net sözlerle döne döne vurgulamıştı. Onlar, Lenin’in işaret ettiği olgulardan bunun tam zıddı sonuçlar çıkarıyorlar. Kapitalist bir ülkede demokrasi mücadelesinin taşıdığı önemden hareketle, sosyalist devrim stratejisini reddediyorlar. Ne adına? İlk aşama olması gereken anti-tekел demokratik aşama adına! Sonra bu revizyonist tezlerine 1921’deki “işçi cephesi” politikalarından dayanak bulmaya çalışıyorlar. Asıl olarak da Komintern’in 1935’deki 7. Kongre’sinin tezlerini bu yeni ideolojik açılıma bir tarihsel temel olarak gösteriyorlar.

Bu konuyu incelemenin yeri burası değil. Bunu elbetteki yapmak gerekecek. Devrim stratejisinin genel sorunlarına ilişkin tartışmaları mutlaka bu revizyonist teorinin irdelenmesi ve eleştirisi ile birleştirmek gerekir. Zira revizyonistlerin kullandığı mantık, elbette sosyal sonuçları bakımından değil, fakat teorik özü bakımından bugün küçük-burjuva devrimciliğinin düşünüş tarzıyla çok dikkate değer paralellikler göstermektedir. Örneğin, emperyalizme ve tekellere karşı, tekелci kapitalizme karşı mücadelenin demokratik bir mahiyet taşıdığı, bunun henüz sosyalist mahiyette görülemeyeceği, mücadelenin sosyalist bir karakter taşıyabilmesi için tekел-dışı orta burjuvazi de içinde tüm burjuvaziye hedeflemesi gerektiği, oysa zorunlu bir ilk aşama olan anti-tekел demokratik devrim aşamasında bunun olamayacağı vb. gibi. Benzer kitaplardaki bütün argümanlar, bizdeki demokratik devrimcilerin Türkiye’deki burjuva demokratik devrimi gerekçelendirirken kullandıkları argümanların bir benzeri. Mantık özü bakımından neredeyse tümüyle aynı.

Revizyonistler kendilerine bulmaya çalıştıkları tarihsel ve teorik dayanaklardan da anlaşılacağı gibi teorilerini pek “devrimci” bir görünüm içinde sunuyorlar. Örneğin, anti-tekел demokrasi stratejisinin başarısının; ortaya burjuva demokrasisinin kendi içinde bir genişlemesini ya da tekellerin egemenliğinin bir sınırlanmasını değil, fakat bu egemenliğin kırıldığı, yerini “emekçilerin demokratik devleti”nin

aldığı tümüyle farklı bir düzeni çıkaracağını söylüyorlar.

Lenin’in *İki Taktik*’te kullandığı tanım ve kavramlar içinde ambalajlanarak sunulan bu gerici teorinin ne anlama geldiği pratik sonuçlarıyla çok geçmeden görüldü. Avrupa’daki çeşitli partilerin Euro-komünizme kayması bu tezin hemen arkasıdır. ‘69’da bu açılım yapıldı, ‘70-71-72’de peşpeşe programlar değiştirildi. Ve sonra, ‘70’li yılların ikinci yarısında, bu tezin öncüleri olan Fransız Komünist Partisi ile İtalyan Komünist Partisi ünlü Euro-komünist açılımlarını yaptılar. Kısa sürede ortaya çıkan sonuçlar, bu tezin nasıl bir gerici ürettiğinin çok dolaysız pratik kanıtları oldular.

Herhangi bir gelişmiş kapitalist ülkeyi alalım. Böyle bir ülkede tekellerin tartışmasız egemenliği vardır. Burada devrim, bu tekелci burjuvazinin sınıf iktidarını devirmektir. Eğer işçi sınıfı burada emekçileri arkasına alarak bu sınıfı devirebilirse, dosdoğru sosyalist devrim yapmış olur. Bu da kapitalizm için gerçek bir kıyamet olur. Ama revizyonist teze göre, bu henüz anti-tekел bir demokratik devrimdir. Henüz demokratik sınırlar içerisindeyiz, zira henüz kapitalizmin sınırları içerisindeyiz. Peki, bu olacak şey midir? Tekelci kapitalizmin tekелci yapısını yok etmek demek, kapitalizmin omurgasını çökertmek demektir. Çağdaş kapitalizm tekелci kapitalizmdir. Çağdaş kapitalizmin bütün özü, bütün esası, tekellerin egemenliğine dayanmaktadır. Tekelleri yıktığınızda egemen bir toplumsal sistem olarak kapitalizmi yıkmış olursunuz. Örneğin Almanya’da, kapitalizm demek, kapitalizmin beyni ve omurgası demek, tekellerin egemenliği demektir. Siz bu egemenliği yıkarsanız, ama henüz bu kapitalizmi yıkmak olmayacak, henüz demokratik sınırlar içerisinde olacaksınız, sosyalizm bunun arkasından gelecek. Bu revizyonist saçmalıklar, işin aslında devrimden kaçmanın, tekellere karşı alınabilecek sınırlı bazı tedbirlerle çağdaş kapitalizmi reforme etme çizgisine kaymanın, somutta sonuçlarıyla da görüldüğü gibi, sosyal-demokratlaşmanın ideolojik temellerinden başka bir şey değil.

Kapitalizmin sınırları içerisinde kapitalizmin tekелci egemenliğini kırmayı düşlemek bir küçük-burjuva gerici ütopyasıdır. Yüzyılın başında da bu gerici ütopyayı teori haline getirenler vardı. Tekelci kapitalizme karşı çıkılarak serbest rekabetçi kapitalizm yüceltiliyordu. Neticede bugünkülerin tekел-dışı orta burjuvazi dedikleri de yüzyılın başında küçük-burjuva ideologların yücelttiği serbest rekabet burjuvazisi oluyor.

Kapitalizmin tekелci aşamasına geçişi belli bir politikanın ürünü değil ki. Bu, üretici güçlerin gelişmesinin ve kapitalist birikimin kendi iç evriminin yarattığı kaçınılmaz bir tarihsel iktisadi-sosyal evre. Buradan geriye gidilmez, burdan tekелci olmayan kapitalizme, demokratik kapitalizme gidilmez. Tekelci kapitalizmden tarihsel ölçülerle dosdoğru sosyalizme gidilir.

Anti-tekел demokrasi stratejisi pratikte, örneğin, Fransız Komünist Partisi ile Fransız Sosyalist Partisi’nin bir program etrafında birleşmesi, “sol blok” olarak beraber seçimlere katılması, beraber hükümet kurması, beraber cumhurbaşkanı çıkarması vb. ilişki ve süreçlerde somut ifadesini buldu. İşin aslında revizyonist partinin klasik sosyal-demokrat partinin çizgisine kayması, onun yedeği, dolgu malzemesi olması demektir. Bu sözde “anti-tekел demokrasi”yi Fransa yaşadı. Ne yaşandığını gördük. Mitterand döneminde Fransız tekelleri hakimiyetlerini pekiştirdiler. Başka türlü de olamazdı. Buradan bakıldığında, anti-tekел demokrasi stratejisinin, işçi

alizm/bağımsızlık sorunu-5

dele ve orta burjuvazi sorunu

sınıfı içindeki küçük-burjuva aristokrasisinin tekel-dışı burjuvaziyle “demokratik ittifak” adı altında bu katman üzerinden tekelci düzene daha sıkı bağlanması gibi sonuç yarattığı görülür. Orta burjuvazi ya da tekel-dışı burjuvazi ile girilecek bir stratejik ilişkinin her durumda yaratabileceği biricik sonuç da budur. Orta burjuvaziyle bu tür bir ilişki her toplumda egemen burjuva sınıfı ve düzenle kurulmuş bir sağlam ve kestirme köprüden başka bir şey değildir. Üstelik, şimdiden belirtiyorum, bu yalnızca emperyalist-kapitalist ülkelerde değil, Türkiye türünden bağımlı kapitalist ülkelerde de böyle. TKP-TİP’in 1970’li yıllardaki “ileri demokratik düzen” stratejisi, sözünü ettiğim “anti-tekel demokratik devrim” stratejisinin Türkiye’ye uyarlanmış şekli gibi başka bir şey değildi. Bu strateji çerçevesinde TKP-TİP, CHP’nin harareti destekçileri oldular ve bu çizgi üzerinden düzene sağlamca bağlandılar.

Yinelıyorum, tekelci burjuvaziye yıkmak, kapitalizmin omurgasına vurmak ve onu çökertmektir. Bu elbetteki bu durumda geriye başka burjuva katmanlar kalmıyor anlamına gelmez. Ama tekelci burjuvazinin yıkıldığı bir durumda, öteki burjuva katmanlar da toplumsal varlıklarının genel egemenlik temelini kaybederler. Çağdaş kapitalizmde, tekelci kapitalizmin egemenlik çağında, tarihsel ve sınıfsal açıdan tekelci burjuvaziye yıkmak gücü ve kapasitesine sahip temel sınıf işçi sınıfıdır. İşçi sınıfının tarihsel devrimci inisiyatifi ve önderliği olmadığı sürece kimse bu egemenliğin temellerine dokunamaz. Onun bu temelleri yıktığı noktada ise zaten herşey, tüm ilişkiler temelden değişir. Bu durumda, egemenlik ilişkileri temelden değişmiştir. Egemen sınıf yıkılmış, yerini yeni bir toplumsal sistemin temsilcisi ve kurucusu bir sınıf almıştır. Orada burjuva diktatörlüğünden proletarya diktatörlüğüne, kapitalizmden sosyalizme geçilmiştir. Ama sosyalist devrimin henüz başı, başlangıç evresi olduğu için de, orta sınıflar, küçük ve orta ölçekli mülk sahipleri duruma göre bir süre için varlıklarını sürdürebilirler. Hemen başlayacak sosyalist inşa süreci bir yanıyla da bu mülkiyet ilişkilerinin bir an önce tasfiyesi, kapitalizmin bu son kalelerinin hızla yokedilmesi sürecidir. Bunlar M. Yılmaz’le polemikte ayrıntılı olarak tartışıldığı için, burada bu noktaları kısaca hatırlatmakla yetiniyorum. Anti-tekel bir sözde demokratik devrimin ya da anti-tekel demokrasinin nasıl bir gerici ütopya olduğuna, bir aldatmaca olduğuna, buradan dört dörtlük bir reformizm çıktığına işaret etmek için hatırlatıyorum bunları.

Türkiye’ye dönelim. Şu an burada geleneksel halkçı hareketin bir temsilci olsa, muhtemelen şunları söyleyecektir: Sizin söyledikleriniz tabiki gelişmiş kapitalist ülkeler için doğrudur. Fransız Komünist Partisi’nin yaptığı elbetteki revizyonizmdir, bunu hepimiz biliyoruz; ama biz, emperyalizme bağımlı bir ülkeden söz ediyoruz; bağımlı ülkelerde ise bu mesele temelden farklıdır; çünkü bağımlı ülkenin orta burjuvazisinin emperyalizmin egemenliğinden rahatsızlığı vardır; bu egemenlikle bir çelişkisi vardır; egemen tekelci burjuvaziyle bir takım dolaylı ya da dolaysız bağları olmakla birlikte onunla da çelişkileri vardır; tutarsız da olsa “ulusal” ve “demokratik” nitelikteki tüm bu çelişkilerden yararlanmasını bilmek başarılı bir stratejik çizginin gereğidir vb. Kendi düşünce sistemini, onun dayandığı argümanları az-çok bilen bir halkçı devrimci söylenenlere böyle itiraz edecektir.

Daha çok Çin Devrimi üzerine tartışmalarda ortaya konulan ya da bu vesileyle teorileştirilen sömürge ya da yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerin ulusal burjuvazisi üzerinde daha sonra duracağız.

Hızlı kapitalist gelişmenin bir “yan ürünü” olarak, yeni türden bir orta burjuvazi şekillendi bu toplumda. Basbayağı tekelci kapitalist gelişmenin organik bir uzantısı olan, onun yan ihtiyaçlarını, ara girdilerini karşılayan, dolayısıyla onunla organik bir bütünlüğe sahip olan yeni türden bir orta sınıf doğdu. Bu orta sınıf, bir ara ‘70’li yıllarda özgünlüğü üzerinde çok durulan işbirlikçi ve çarpık kapitalizmin bir alternatifi değil, tam tersine, doğrudan onun organik bir ürünü ve uzantısıdır.

Anti-emperyalist anti-feodal ulusal demokratik devrimlerle yüzyüze olan bu ülkelerin ulusal burjuvazisi üzerine söylenenler, yalnızca söylenenler değil, aynı zamanda tarihsel pratik içinde yaşananlar üzerinde durmak gerçekten yararlı olacaktır. Kaldı ki bu tartışma, Kürt ulusal hareketinin izlemekte olduğu çizginin stratejik tutarsızlıklarını ve çıkmazlarını kavramak bakımından son derece güncel bir yan da taşımaktadır. Fakat bunu şimdilik daha sonraya bırakalım.

Bugün artık, 1920’lerin, ‘30’ların koşulları içinde olmadığımız göre, neredeyse kimse yarı-feodal Türkiye diyemediğine göre, kapitalist ilişkilerin bugünkü Türkiye’nin hakim üretim ilişkileri olduğu genel kabul gördüğüne göre, sözkonusu itirazın sahiplerine sorulması gereken bazı sorular var. Bu toplumun orta burjuvazisi, gerçek yapısı, konumu, eğilimleri ve davranışları ile nedir bir kere? Böyle bir tahliliniz mi var? Orta burjuvazinin bu toplumda tutarsız da olsa anti-emperyalizm yapmaya eğilimli olduğunu, strateji açısından bunu değerlendirmek gerektiğini söylerken, hangi somut teorik ve politik verilerden hareket ediyorsunuz? Siz bu ülkenin orta burjuvazisinin hangi somut unsurlardan, kategorilerden oluştuğunu somutta tahlil ettiniz, bunun emperyalizmle ve işbirlikçi tekelci burjuvaziyle ulusal ve demokratik karakterde çelişkilerini açığa çıkardınız da, devrim stratejisi için gerekli sonuçları buradan mı çıkarıyorsunuz?

Bu soruların yanıtı koca bir boşluktur. Ortada sadece şablonların o ünlü ulusal burjuvazisi var. (Gerçi artık pek “ulusal burjuvazi” denilmiyor; şimdi buna daha çok orta burjuvazi deniliyor. Ama neticede, orta burjuvazi denilen katmanın tavrının emperyalizme karşı mücadelede ortaya çıktığı söylendiği ölçüde de, gerisin geri aynı ulusal burjuvazi kategorisine, yani ulusal karakteri olan, iç pazarına egemen olmak isteyen burjuvazi sonucuna çıkılıyor.) Böyle bir burjuvazinin Türkiye’de politikadaki gerçek karşılığı, sosyal-demokrasi etiketi taşıyan gerici akımdır. Bu akımın Türkiye’nin son 30 yıllık sosyal-siyasal mücadeleleri içindeki tavrı, gerçekte bu toplumun orta burjuvazisinin gerçek konumu, eğilimi ve tutumlarının iyi bir aynasıdır. 30 yıldır soyutta orta burjuvazi ya da milli burjuvazi üzerine bu kadar çok söz edenlerin, onun gerçek konumunun ve tavrının ne olduğunu son 30 yılın sosyal-siyasal çalkantılarından giderek değerlendirememeleri, ya da bunu ancak şu son

anti-emperyalist demokratik eğilimleri olan bir orta burjuva sınıf olacak, ama 30 yıllık çalkantı içinde bu ideolojik, politik ve örgütsel bir kimlik içinde kendini göstermeyecek, bu olacak bir şey midir?

Bugün sosyal-demokrasi etiketi taşıyan burjuva akım tekelere ve emperyalizme hizmette kusur etmediği içindir ki, bazı kimseler bundan kalkarak onu büyük burjuvazinin partisi sayıyorlar. Oysa bu bir yanılgı. Bu yanılgının gerisinde ise orta burjuvaziye atfedilen ilerici, hatta devrimci rol var. Sosyal-demokraside bu türden bir ilerici, anti-emperyalist, hatta tutarsız da olsa devrimci yan bulamayanlar, bu akım olsa olsa tekelci büyük burjuvazinin siyasal temsilcisi olabilir diye düşünüyorlar. Gerçekte ise, sosyal-demokrat partilerin tekelci burjuvazinin egemen olduğu sisteme, onun devletine, onun gerisindeki emperyalizme bağlılığının, sistemin genel çıkarlarının sözkonusu olduğu her durumda ona bu kadar tereddütsüz hizmet etmesinin gerisinde, bu sınıfın, orta burjuvazinin, bu sistemle kopmaz organik bağı var. Sosyal-demokrat partiler bu bağın ideolojiye ve politikaya tercümesinden başka bir şey değildir.

Kapitalizmin az geliştiği toplumlarda, feodal ilişkilerin henüz yaygın olduğu toplumlarda, kendine özgü bir milli burjuvazi kategorisi vardır. Emperyalist sermayenin ve onunla işbirliği içerisinde gelişen burjuvazinin henüz el atmadığı iktisadi yaşam alanlarında, üretim ve pazar alanlarında varlığını sürdüren bir burjuvazidir bu. 40-50 yıl önce bu toplumda örneğin tekstil sektöründe, gıda sektöründe, inşaat sektöründe böyle sayısız orta ölçekte kapitalist işletme gösterebiliriz. Tekelleşmesi, emperyalizmle de çok özel bir iktisadi ve ticari bağı olmayan işletmelerdi bunlar. İç pazara, hatta daha çok yöresel pazarlara yönelik bir iktisadi etkinlik içindeydiler. Ama eğer biz, özellikle savaş sonrası dönemde hızlanan kapitalist gelişmenin büyük bir sıçrama yaşadığını, toplumsal ilişkileri çok büyük ölçüde kendi karakterine uygun olarak dönüştürdüğünü söylüyorsak, bundan bu klasik türden orta burjuva sınıfı da payını fazlasıyla almış demektir. Bugün bizim ülkemizin basit şişe suyunu bile en büyük kapitalist tekel üretiyor. Yaşar Holding üretiyor, Sabancı Holding üretiyor, bir takım başka tekel üretiyor. Oysa 20-30 sene önce bunu Anadolu’nun dört bir tarafına yayılmış binlerce, onbinlerce küçük ya da orta ölçekli işletme üretiyordu. Neredeyse her kasabada bir su üreticisi işletme vardı. Şimdi bakıyorsunuz, büyük bir kapitalist tekel bu alana giriyor ve hızla pazarı ele geçiriyor. Bu basit bir örnek sadece. Aynı gelişmeyi gıda endüstrisinde, süt endüstrisinde, tekstilde, inşaat, bir takım başka sektörlerde de görebilirsiniz. Yani o klasik türden orta sınıf ya tasfiye oluyor, ya da dönüşüyor. Bugün bu toplumda o, eski konumu, yapısı ve varlığıyla çok tali plana düşmüş bir toplumsal kategoridir artık. Ama bu elbette, hiçbir biçimde bu toplumda orta burjuvazinin ortadan kalktığı anlamına gelmiyor. Hayır, yalnızca yeni türden, tekellerle organik bağı olan yeni türden bir orta burjuvazinin şekillendiği ve eski klasik orta burjuvazinin yerini aldığı anlamına geliyor.

Hızlı kapitalist gelişmenin bir “yan ürünü” olarak, yeni türden bir orta burjuvazi şekillendi bu toplumda. Basbayağı tekelci kapitalist gelişmenin organik bir uzantısı olan, onun yan ihtiyaçlarını, ara girdilerini karşılayan, dolayısıyla onunla organik bir bütünlüğe sahip olan yeni türden bir orta sınıf doğdu. Bu orta sınıf, bir ara ‘70’li yıllarda özgünlüğü üzerinde çok durulan işbirlikçi ve çarpık kapitalizmin bir alternatifi değil, tam tersine, doğrudan onun organik bir ürünü ve uzantısıdır. Kendisi emperyalizmle, uluslararası

30 yıldır soyutta orta burjuvazi ya da milli burjuvazi üzerine bu kadar çok söz edenlerin, onun gerçek konumunun ve tavrının ne olduğunu son 30 yılın sosyal-siyasal çalkantılarından giderek değerlendirememeleri, ya da bunu ancak şu son yıllarda yapmaları şaşırtıcıdır. Türkiye’de anti-emperyalist demokratik eğilimleri olan bir orta burjuva sınıf olacak, ama 30 yıllık çalkantı içinde bu ideolojik, politik ve örgütsel bir kimlik içinde kendini göstermeyecek, bu olacak bir şey midir?

burjuva katmanı iktisadi, ticari, mali birçok açıdan çok değişik yol ve yöntemlerle destekliyor, teşvik ediyor. Ama tüm bunlara rağmen Şili orta burjuvazisi solcu Allende hükümetine karşı kesin bir düşmanca tavır içine giriyor. Emperyalizm ve Şili tekелci burjuvazisi ile tam bir davranış birliği kuruyor. Faşist askeri darbeye yolu düzleyen girişimlerde aktif biçimde yer alıyor.

Bu, Şili’li yazarların konuya ilişkin incelemelerinde ortaya koydukları en dikkate değer gerçeklerden biridir. Şili deneyimi gerçekte tekellerin bir uzantısı olan modern orta burjuvazinin, kısa dönemli sonuçları bizzat kendisine yarayan ilerici reformlar karşısında bile gerici bir tavır ve tepki ortaya koyduğunu apaçık göstermiştir. Sözünu ettiğim kitabın yazarlarından Hugo Calderon bu konuda şu gözlemini ortaya koyuyor:

“Daha önceden de gördüğümüz gibi, hükümet politikası, burjuvazinin iç pazara yönelen kesimini teşvik ediyordu. Hatta bunun, burjuvazinin kamulaştırmadan etkilenmeyen, tekелci ve tekелci olmayan sektörleri için de geçerli olduğunu söyleyebiliriz. Ancak bu gelişme esnasında Unidad Popular’ın ekonomik politikasında kazanç sağlayan burjuvazinin rejimle giderek artan bir muhalefet içine düştüğü görülmektedir. Bu kesim daha sonra askeri rejimin kurulmasını sağlayacak olan ayaklanma planlarını desteklemiştir.” (s.39-40)

Aynı konuda daha ileride şunları söylüyor: *“Allende yönetiminin aldığı önlemlerden hiçbir şekilde etkilenmeyip, tersine büyük kazançlar sağlayan, tekелci olmayan burjuvazi, orta burjuvazi ve küçük firma sahipleri; pratikte Allende yönetiminin önlemlerinden büyük darbe yiyen tekелci burjuvaziyle aynı cephede birleştiler. Yani büyük sermayenin çıkarları doğrultusunda, askeri rejimin ilk aylarından sonra gittikçe sağlamlaşan bir yapıya sahip olan, güçlü bir ittifak oluşturdular.*

“Böylece bu firma sahiplerinin aktif katılımıyla ve büyük sermayenin önderliğinde, Allende yönetiminin önlemlerine karşı, Özel Mülkiyeti Koruma Cephesi (FRENAP) kuruldu.” (s.41)

Yazar, ilk bakışta şaşırtıcı gibi görünen bu sonucun, gerçekte, “Şili gibi bir ülkedeki burjuvazinin yapısı”nın ve onun sosyal çatışmalardaki konum ve tutumunun anlaşılabilmesi açısından özel bir önem taşıdığını belirtiyor. Orta burjuvazinin Allende yönetiminin aldığı önlemlerin kısa dönemli sonuçlarına değil, ilerici halk hükümetinin burjuvazinin genel toplumsal egemenliği için yarattığı sorunlara baktığını, tutum ve politikalarını da buna göre saptadığını vurguluyor: *“Burada politik ve toplumsal gelişmenin burjuvazinin tavrını belirleyen ana etken olduğunu belirtmeliyiz. Burjuvazinin toplumsal çatışmalardaki tarihsel pratiğinin ve deneyimlerinin sonuncu olan bu özellik onun yapısını, birikim biçimini, yatırım hedeflerini ve sektörler arası dayanışma ve bağlarını belirleyici bir şekilde ortaya koyuyor.” (s.40)*

Burada burjuvazi dediği orta burjuvazidir, bunu önemle belirtiyorum, okuduğum pasajlar *“Orta Burjuvazi”* arabaşlığını taşıyor. Yazar orta burjuvazinin politik tutumunu tartışıyor zaten. Söylediklerini daha ileride tez biçiminde formüle de ederek şöyle açıyor: *“Bu noktada şöyle bir tez savunulabilir: ‘Tekelci olmayan burjuvazi ve küçük firma sahiplerinin güçlü fraksiyonları, özel mülkiyetin korunması amacıyla, stratejik ve programlı perspektifleri uğruna ekonomik çıkarlarını arka plana ittiler.’”* <https://www.fanbey.org>

çoğu olayda aşikar bir karakter kazanan, zincirlerinden kurtulmuş politik ve toplumsal süreçti. Burada ekonomik determinizmin içindeki ve tarihsel toplumsal fenomenlere hapsolmuş araştırmacıların, analizlerinde pek az dikkat ettikleri bir unsur, söz konusu kesimlerin, gelir oranlarındaki artışa rağmen, geneldeki gidişatın zararlarına olduğunu hissetmeleri gerçeğidir.” (s.41)

İlerici bir hükümetin, Unidad Popular’ın aldığı önlemlerden çok, bunun emekçi halk hareketine kazandırdığı değil kazandırabileceği inisiyatif ve itilimden öcü gibi korkan bir sınıf gerçeği ile karşı

karşıyayız. Böyle bir potansiyel tehlike karşısında emperyalizmin ve tekellerin kucağına sığınan, faşist darbe tertipçiliğinde etkin yer tutan bir orta burjuvazi gerçeği ile yüzyüzeyiz. Ve bugünün Türkiye’sinde hala bazıları bu sınıfın “cılız”da olsa “anti-emperyalist bir potansiyel taşıdığı”nı, “anti-emperyalist demokratik devrim mücadelesinde proletaryanın yanında yer alabileceği”ni ciddi ciddi söyleyebiliyorlar. Türkiye’nin somut iktisadi ve sosyal gerçeklerine bakacaklarına tarihsel olarak eskimiş formülleri hareket noktası olarak alanların; günümüz dünyasının, günümüz bağımlı kapitalist ülkelerinin canlı ve sıcak deneyimlerine bakacaklarına 1920’ler ve 30’larda ulusal kurtuluş süreci içindeki ülkelerin denemelerine bakanların kendilerini kurtaramadıkları kaba yanılgılardır bunlar. Bunların öyle çok da zararsız ya da pratik siyasal sonuçları olmayan yanılgılar sayılamayacağını bize Türkiye’nin ‘80’li yıllar deneyimi bazı akımlar şahsında gösterdi.

Aynı Şili’li yazar, incelemesinin daha ileriki bölümlerinde, orta burjuvaziye ilişkin gözlem ve değerlendirmelerini toparlarken; Allende yönetiminin millileştirme uygulamalarının orta burjuvazinin büyük bir kesimi ile tekелci burjuvazi arasındaki ekonomik ve yapısal organik ilişkiyi açığa çıkardığını belirtiyor. “Burjuvazinin bu iki fraksiyonu”nun Allende yönetimine karşı ortak politik tutumunun gerisinde, bizzat bu ekonomik ve yapısal organik ilişkinin bulunduğunu net sözlerle vurguluyor (s.55).

Bütün bunlar orta düzeyde gelişmiş bir kapitalist ülkede gündeme gelen barışçı reformlar karşısında bile orta burjuvazinin tekeller ve emperyalizmle birlikte davrandığını son derece çarpıcı bir biçimde gösteriyor. Üstelik bu reformlar iktisadi çıkarlarını zedelemek bir yana güçlendirici bir rol oynadıkları halde orta burjuvazi böyle davranıyor. 1920’lerin-‘30’ların ulusal kurtuluş sorunu ile yüzyüze olan yarı-feodal Çin’ine bakarak teorik varsayımlar kullananlar, sosyo-ekonomik yapısı ve gelişmişlik düzeyi Türkiye’ye çok benzeyen ülkelerdeki bu güncel deneyimlere bakmayı nedense akıl edemiyorlar. Trajik Şili deneyimi modern orta burjuvazinin “anti-emperyalist” ya da “anti-tekелci” potansiyeli üzerine solda bir hayli yaygın efsanenin temelsizliğini tüm açıklığı ile göstermiştir. İlginç olan, bunu bizzat Şili’li yazarların bu aynı inceleme içinde ortaya koymalarıdır.

Calderon, Şili deneyiminden çıkardığı sonuçlar ışığında, dünya sol hareketine egemen yanılgıyı da ele alıyor. Bir çok analizcinin burjuvazinin tekелci olan ve tekелci olmayan fraksiyonları arasındaki çelişkilerin niteliğine ilişkin çizdikleri tablonun dayanaksızlığının Şili deneyimiyle açığa çıktığını belirtiyor ve şöyle devam ediyor:

“Genellikle yapılan yorumlar, şu varsayımdan yola çıkıyordu: Başta metropol sermayelerinin egemen olduğu ülkeler olmak üzere, burjuvazinin tekелci olmayan fraksiyonları, özellikle tekellerin egemenliği altındaki sanayicilerden oluşan her geri toplumsal katman, gelişmelerini engellediği için, ister yerli, ister yabancı olsun, büyük tekellere karşı muhalefet uygulurlar. Bu yüzden sürekli bir çıkar çelişkisi içinde bulunurlar. Böylesi bir değerlendirmeden yola çıkılarak, anılan toplumsal katmanların, büyük sermaye ile olan ilişkilerine bir son verip, işçi sınıfıyla ve yoksul tabakalarla, anti-emperyalist ve anti-tekелci öзде, sağlam ve sürekli ittifaklar kurabileceği düşünülür. Bu şema genellikle, birçok durumda ulusal burjuvazi olarak tanımlanan ve ulusal bir gelişme modelinin destekleyicisi olarak görülen sanayici

sermaye ile organik ilişki içerisinde gelişen Türkiye kapitalizminin varlığıyla organik olarak bağlıdır bu sınıf. Egemen sermaye düzeninin bir alt burjuva katmanı durumundadır. Dolayısıyla, bu organik bağ, sonuçlarını politikada da gösteriyor. Özellikle ‘80’lerde bu dönüşüm çok büyüktür. ‘70’lerde o klasik geleneksel türden orta sınıf hala az-biraz yaygındı. Emperyalist köleliğin aşırı biçimlerine, IMF’ye karşı bazı itirazları, sınırlı demokratik istemler çerçevesinde belli bir eğilimi ve tutumu vardı. ‘70’lerin CHP’sinin toplumsal muhalefeti ve devrimci hareketin bir kesimini büyük karışıklıklara iten konumu bunun bir yansımasıydı. Şimdi dikkat edin, SHP’si, DSP’si, CHP’si ile bunlar hep egemen gericiğin dayanakları haline geldiler. Emperyalist egemenliğe ve IMF’ye en ufak bir itirazları bile kalmadı. Bu değişimin gerisinde başka bazı etkenlerin yanısıra orta sınıftaki belirgin yapı değişikliği var. Dahası var. ‘80’li yıllarda Türkiye’de ANAP gericiği büyük kentlerde büyük ölçüde bu toplumsal kategoriden güç aldı. Köşe dönücülük diyoruz, kimdir bu kategoriye girenler? Tekeller her zaman köşeyi dönüyordu, elbette 12 Eylül’de daha da rahat sömürdüler, görülmemiş ölçüde semirdiler. Ama asıl köşe dönücülüğü bu kendine özgü orta katman yaşadı. O neo-liberal politikaların uzantısı olarak ortaya çıkan bu yeni türden katmanlar yaşadı.

Burada, sözün burasında, *Friedman Modeli Kısacasında Şili* isimli bir kitaptan sözedeceğim. Bu kitap, 1971-81 döneminde Şili’deki ekonomik politikaları irdeliyor. Marksist eğilimli üç Şili’li iktisatçının kitabı. Bunlar Almanya’da akademisyen olarak çalışmışlar, sürgün yaşamış insanlar zannediyorum. Çok ilginç gözlemleri var. Makalelerinde Şili’deki burjuva katmanların iktisadi durumlarını ve siyasal tutumlarını somut verilerle irdelerlerken, dünya sol hareketi içinde hayli yaygın olan bu orta burjuvazi efsanesine de son derece dikkate değer açıklıklar getiriyorlar. Bu açıklıkların büyük önemi, Şili’nin 1970’lerde yaşadığı büyük sarsıntılar ve acı deneylerden süzölmüş olmasından geliyor.

Diıyorlar ki, önsel olarak bir çok marksist orta burjuvazinin tekелci politikaklardan ve emperyalist egemenlikten rahatsız olduğunu varsayar ve bu çerçevede ona “ulusalci” bir tutum atfeder; oysa Allende’nin yıkılışında temel rolü bu sınıf, burjuvazinin bu fraksiyonu oynadı, faşist Pinhoşe cuntası başlangıçta en geniş sosyal dayanağını bu burjuva katman içinden buldu. Bunların anında tekелci burjuvazi ile özel mülkiyeti savunma komiteleri kurdukları anlatılıyor. Düşününüz ki Allende Şili’si bir devrimci gelişme süreci içinde falan da değil. Bir seçim olmuş, ilerici bir halk hükümeti kurulmuş. Allende sosyalist olarak görüyor kendini; ama bu tür bir sosyalizmin ne demek olduğu da biliniyor. Gerçekte sözkonusu olan ilerici bir ılımlı-sol hükümet ve onun sınırlı barışçıl reformlarından ibaret bir durumdur. Bu hükümet emperyalizmin ülke üzerindeki sınırsız hakimiyetine karşı belli iktisadi önlemler alıyor. Bu çerçevede karşılığı ödenerek belli millileştirmeler yapıyor vb.

Şili’de Allende’nin sınırlı anti-emperyalist demokratik açılımlarına Şili orta burjuvazisinin gösterdiği sert ve kesin tepki gerçekten açıklayıcıdır. Bu sınıfın gerçek yapısına, konumuna ve tutumuna paha biçilmez teorik açıklıklar sağlamaktadır. Düşününüz ki ortada ne devrim, ne devrimci bir strateji ne de böyle bir stratejiye sahip bir devrimci parti ve dolayısıyla onun uygulamaları var. Sözkonusu olan Şili toplumu bünyesinde sınırlı, barışçıl, parlamenter yöntemlere dayalı bir ilerici reform sürecidir. Şili orta burjuvazisi işte bu sürecin karşısına kesin bir tutumla dikilebiliyor, Şili tekелci burjuvazisi ve onun gerisindeki emperyalizmle aynı cephede yer alabiliyor. Hiç kuşku yok ki, iktisadi güce ve kültüre, bu çerçevede açık bir sınıf bilincine sahip olan bir burjuva katman olarak, ne yaptığını çok iyi biliyor.

Konumuz açısından dikkate değer olan asıl noktaya geliyorum. Bu yazarlar kitapta somut biçimde kanıtıyorlar ki, bu önlemler iktisadi açıdan en çok da bu orta sınıfa yarıyor. Orta sınıf bu süreç içinde iktisadi açıdan güçleniyor. Allende hükümeti, bu

burjuvazi için çizilir. Yapılan birçok araştırma, sanayici burjuvaziye dış sermaye ile çelişkide gören ve ulusal kalkınmanın destekleyicisi kabul eden düşüncenin yanlışlığını vurguluyor.” (s.42)

Burada “sanayici burjuvazi” kavramı orta burjuvaziye atfen kullanılıyor. Hani işbirlikçi burjuvazi sanayileşmenin değil de daha çok rantiyeci, asalak ya da çarpık kapitalizmin temsilcisi ya. Şili’li yazar, çeşitli araştırmalar bunun dayanaksızlığını gösterdi, diyor. Salt Şili üzerinden konuşmuyor, örneğin İtalya üzerinden İtalyan araştırmacıları kaynak olarak gösteriyor. Sonra Şili’de de bunun çok pratik, çok dolaysız bir sonuç olarak ortaya çıktığını anlatıyor. (Söz konusu makalenin orta burjuvaziye ilişkin en önemli bölümünü ekte bütünlüğü içerisinde yayımlıyoruz. -Red)

Tartışma konumuzla bağlantılı bir ilginç ve önemli nokta daha var. Yazarlar, Şili’de ‘50’li ve ‘60’lı yıllarda hızlanan kapitalist gelişmenin klasik türden orta sınıfı çok büyük ölçüde tasfiye ettiğini, ona son büyük darbeyi ise cunta döneminde uygulanan Friedmanci “şok” politikalarca, neo-liberal politikalarca vurulduğunu belirtiyorlar. Allende öncesinde, ‘60’lı yıllarda, Hristiyan Demokrat hükümetler dönemi var. Asıl büyük tasfiye bu yıllarda yaşanıyor. Sadece 1957-1969 arası dönemde 42 bin geleneksel küçük sanayi işletmesinin tasfiye olduğunu belirten Calderon, 1980’li yılların başını kastederek, “bugün Şili’de artık ‘60’lı yılların orta burjuvazisinden hiçbir iz yok” diyor. Süreç bu yönüyle sadece olgusal açıdan değil, zaman dilimi olarak da Türkiye’ye şaşırtıcı ölçüde benziyor. Ve yine

Türkiye’de olduğu gibi, tasfiye olan klasik türden orta burjuvazinin yerini yeni türden bir orta burjuva katman alıyor. Şaşırtıcı benzerlik diyorum ama gerçekte şaşırmamak gerekiyor. Zira İkinci Dünya Savaşı’nı izleyen dönemde birçok bağımlı ülkede benzer kapitalist gelişme süreçlerinin yaşandığını biliyoruz. Bunun benzer sonuçlar yarattığını, bu arada anti-emperyalist mücadelenin kapsam ve karakterinin de benzer biçimde bir değişime uğradığını, daha önce önemli bir nokta olarak zaten belirtmiştim. Türkiye’de yaşanan savaş sonrası hızlı kapitalist gelişme sürecinin salt Türkiye’ye özgü olmadığını altını çizmiştim. Dolayısıyla aynı şeyler, bu yeni türden orta burjuva sınıfı için de geçerli.

(Devam edecek)

Orta Burjuvazi ve Şili Deneyimi

Orta burjuvazi

Daha önceden de gördüğümüz gibi, hükümet politikası, burjuvazinin iç pazara yönelen kesimini teşvik ediyordu. Hatta bunun, burjuvazinin kamulaştırmadan etkilenmeyen, tekelci ve tekolci olmayan sektörleri içinde geçerli olduğunu söyleyebiliriz. Ancak bu gelişme esnasında Unidad Popular’ın ekonomik politikasında kazanç sağlayan burjuvazinin rejimle giderek artan bir muhalefet içine düştüğü görülmektedir. Bu kesim daha sonra askeri rejimin kurulmasını sağlayacak olan ayaklanma planlarını desteklemiştir.

Şili gibi bir ülkede burjuvazinin yapısı açıklanmaya çalışıldığında, kriz safhasındaki sosyal çalışmaların diyalektiğini anlayabilmek için, bence bu fenomene geri dönülmeli ve anlamı kavranmalıdır. Burada, politik ve toplumsal gelişmenin burjuvazinin tavrını belirleyen ana etken olduğunu belirtmeliyiz. Burjuvazinin toplumsal çatışmalardaki tarihsel pratiğinin ve deneyimlerinin sonucu olan bu özellik, onun yapısını, birikim biçimini, yatırım hedeflerini ve sektörler arası dayanışma ve bağlarını belirleyici bir şekilde ortaya koyuyor.

Kamulaştırılmayan ve tekolci olmayan burjuvazi 1971 ve 1972 yıllarında kârlarını muazzam bir şekilde artırdı. Allende yönetiminin ilk zamanlarında gözlenen ekonomik hamle, bunun bir işaretidir. Talep ve sanayi üretimindeki artış, özellikle gıda maddeleri, giyim eşyaları ve ayakkabı sektörlerinde oldukça yüksek boyutlara vardı. Bütün bu kesimlerde düşük ya da orta derecede tekelleşmiş burjuvazi ile karşılaşırız. Toplumsal ihtiyaçların karşılanması amacıyla genişletilen devlet harcamaları, ekonominin bazı dalları için teşvik anlamına geldi ve inşaat sektöründe olduğu gibi bu kesimleri harekete geçirici rol oynadı. Bankaların devlet eliyle denetimi, tekolci olmayan sanayicilere, orta büyüklükteki sanayicilere ve ticaret burjuvazisine kredi olanakları sağladı. Kamulaştırmaya tabi tutulmayan burjuvazinin bir kesiminin gelir oranlarında gözle görülür bir artış olsa bile, özel yatırım oranlarında ani bir düşme ortaya çıktı ve ekonomi, devlet harcamaları yardımıyla ve karşılıksız para basımıyla ayakta tutulmaya çalıştı. Bütün bunların sonucunda enflasyon sarmalı gittikçe daraldı ve ülke ekonomik anlamda içerden ve dışardan kuşatıldı.

Orta burjuvazinin politik tavrı

Daha önceki bölümlerde de belirtildiği gibi ülke ekonomisi 1972’den sonra büyük para yığınlarıyla yapılan spekülasyon işlemlere sahne oldu. Bunu politik anlamı şuydu. “Confederacion de la Produccion y el Comercio” (Üretim ve Ticaret Konfederasyonu) ve “Asimet”te örgütlenmiş olan ve Allende yönetiminin aldığı önlemlerden hiçbir şekilde etkilenmeyip, tersine büyük kazançlar sağlayan, tekolci olmayan burjuvazi, orta burjuvazi ve küçük firma sahipleri; pratikte Allende yönetiminin önlemlerinden büyük darbe yiyen tekolci burjuvaziyle aynı cephede birleştiler. Yani büyük sermayenin çıkarları doğrultusunda,

askeri rejimin ilk aylarından sonra gittikçe sağlamlaşan bir yapıya sahip olan, güçlü bir ittifak oluşturdular.

Böylece bu firma sahiplerinin aktif katılımıyla ve büyük sermayenin önderliğinde, Allende yönetiminin önlemlerine karşı, Özel Mülkiyeti Koruma Cephesi (FRENAP) kuruldu. Bu noktada şöyle bir tez savunulabilir: “Tekolci olmayan burjuvazi ve küçük firma sahiplerinin güçlü fraksiyonları, özel mülkiyetin korunması amacıyla, stratejik ve programlı perspektifleri uğruna ekonomik çıkarlarını arka plana ittiler.” Onlara göre bu cephe Unidad Popular yönetimi tarafından tehdit edilemezdi. Tek çekindikleri, çoğu olayda aşık bir karakter kazanan, zincirlerinden kurtulmuş politik ve toplumsal süreçti. Burada ekonomik determinizmin içindeki ve tarihsel toplumsal fenomenlere hapsolmuş araştırmacıların, analizlerinde pek az dikkat ettikleri bir unsur söz konusu kesimlerin, gelir oranlarındaki artışa rağmen, geneldeki gidişatın zararlarına olduğunu hissetmeleri gerçeğidir. Gerçekten de bu kesimler kapitalist ekonomik mekanizma konusunda genel karar verme güçlerini giderek yitirdiklerini farketmişler ve bu düşüncelerinde de belirli bir tarihsel bilincin su yüzüne çıkması etkili olmuştur.

Bu fenomenin açıklanmasında ayrıca, ülkenin üretim yapısında aranması gereken, yapısal nitelikte başka nedenler de söz konusudur.

Orta burjuvazinin yapısal durumu

Birçok analizcinin, burjuvazinin tekolci olan ve tekolci olmayan fraksiyonları arasındaki çelişkilerin niteliğiyle ilgili olarak çizdikleri tabloya karşın, Şili örneği temelde geleneksel bakış biçiminden ayrılan, çatışmalarla ve birleşmelerle bezenmiş adeta bir hayal dünyasıydı. Genellikle yapılan yorumlar, şu varsayımdan yola çıkıyordu: Başta metropol sermayelerinin egemen olduğu ülkeler olmak üzere, burjuvazinin tekolci olmayan fraksiyonları, özellikle tekellerin egemenliği altındaki sanayicilerden oluşan her geri toplumsal katman, gelişmelerini engellediği için, ister yerli, ister yabancı olsun, büyük tekellere karşı muhalefet uyguladılar. Bu yüzden sürekli bir çıkar çelişkisi içinde bulunurlar. Böylesi bir değerlendirmeden yola çıkılarak, anılan toplumsal katmanların, büyük sermaye ile olan ilişkilerine bir son verip, işçi sınıfıyla ve yoksul tabakalarla, anti-emperyalist ve anti-tekolci özde, sağlam ve sürekli ittifaklar kurabileceği düşünülür. Bu şema genellikle, birçok durumda ulusal burjuvazi olarak tanımlanan ve ulusal bir gelişme modelinin destekleyicisi olarak görülen sanayici burjuvazi için çizilir. Yapılan birçok araştırma, sanayici burjuvaziye dış sermaye ile çelişkide gören ve ulusal kalkınmanın destekleyicisi kabul eden düşüncenin yanlışlığını vurguluyor. Özellikle Hristiyan Demokrat Hükümetin altı yıllık yönetimi sırasında Şili sanayici finans burjuvazisi örneği bu yanlış teoremin çürütülmesi için yeterli bir kanıt oluşturmaktadır.

Şimdi önyargı sonucu kabul edildiği için hiç bir zaman somut bir şekilde analiz edilmeyen bir anlayışa

değinmek istiyoruz. Bu anlayış, sanayi burjuvazisinin modelinin “ulusal” karakter taşımadığını, kendi birikimini, dinamiğini ve teknolojisini yaratamayacağını düşünen araştırmacılar tarafından bile kullanılıyordu. Burada, burjuvazinin orta ve tekolci olmayan kesimlerinin, anti-tekolci ve ekonomiyi kontrol eden dış sermayeye karşı olan karakterinin bir ön kabul olarak ele alınmasını kastediyoruz. Daha önce bu kesimlerin politik olarak ulusal ve yabancı büyük sermayeyle ortak bir cephe oluşturdıklarından söz etmiştik.

Şili örneğinde destek gören ve büyük burjuvazi, orta burjuvazi ve küçük burjuvazinin bazı kesimleri için bir açıklama sağlayan yapısal nedenler şunlardı: üretim süreci gözönüne alındığında bu sektörün önemli bir bölümünün tekellerin ekonomik anlayışları ve yayılmalarıyla sıkı sıkıya ilişkili olduğu ve varolma koşullarıyla, işlevinin tekellere bağımlı olduğu sonucuna varırız. Bu kenetlenme zinciri nedeniyle tekellerin yayılması, onların toplam üretiminin bir parçasını oluşturan bu firmaların da yayılmasına neden oluyordu. Gelişmenin ve üretim sürecindeki artan kargaşanın bir sonucu olan fenomen, İtalya gibi gelişmiş ülkelerde de göze çarpmaktadır. Onun için burada bir istisnadan değil, değişik ülkelerin ekonomilerindeki genel bir eğilimden söz ediyoruz. İtalya örneğinde de olduğu gibi küçük ve orta burjuvazi daha yüksek bir verim düzeyine erişilmesi amacıyla, tekol tarafından örgütlenirdi. Şili ekonomisinin yeniden örgütlenmesinde göze çarpan ve değerlendirmemizi daha da güçlendiren bu eğilim, sanayici kesimin gelecekteki geliştirmesi için bir hipotez oluştuyordu. Tekolci olmayan burjuvazinin askeri yönetim altındayken geçirdiği değişimleri inceleyebilmek için onun 1970-73 yılları arasındaki gelişimine bakmamız gerekir. Bunun için V. Brodersohn’dan aldığım verileri kullanıyorum:

1966’da sanayideki işgücünün %56’sı işgücü hacmi 200 kişiden küçük olan yerlerde çalışıyordu. Halkın çalışabilen kesiminin %42,3’ü küçük firmalarda istihdam ediliyordu ve bunlar sanayi kesiminde üretilen değerin %26,2’sini alıyorlardı. Sanayi kesiminin üretimi büyük ölçüde tekolci çembere bağlıydı.

Ancak burada dikkat etmemiz gereken bir nokta var. Küçük sanayicilerin ve el işleriyle uğraşanların önemli bir kısmı ne tekellere bağlanmıştı ne de onlarla kaynaşmıştı, tam tersine bunlar halkın tüketimine yönelik üretim yapıyorlardı. Bu sektör gerçekten de pazarlarına burnunu sokan ulusal ve yabancı tekellerle tam bir çıkar çatışması içindeydi. Ancak tekellerin altmışlı yıllarda bu pazarı kapmak için üretim yapan bu küçük işletmelerden on binlercesi yok oldu.

Buna karşılık dinamik bir sektör, yani gelişme ve modernleşme sürecinde bulunan orta burjuvazi, çıkarları aslında yüksek karlar bırakan pazarlara, ya da dış pazarlara yönelik bulunan tekolci sanayiye bağlandı. Tekellerin gelişmesi orta büyüklükteki sanayinin de büyümesini beraberinde getirdi.

Friedman Modeli Kısacasında Şili (1973-1981)

(Hugo Calderon-Jaime Ensignia-Eugenio Rivera, Belge Yayınları, 1982, s.39-44)

Sınıfa devrimci müdahalenin sorunları üzerine

Parlayıp sönen sınırlı sayıdaki mevzi direniş dışında sınıf hareketinin oldukça durgun olduğu bir dönemden geçiyoruz. '90'lı yılların başlarında yaşanan büyük Zonguldak direnişinden bu yana kendiliğinden sınıf hareketi hep inişli çıkışlı bir seyir izlemiş, ancak bir daha gerçek bir yükseliş ivmesi de yakalayamamıştır.

Sınıf hareketine devrimci müdahalenin sorunları üzerine yolaçıcı bir tartışma, herşeyden önce sözkonusu uzun "sessizliğin" nedenlerini irdelemekten, sonuçları üzerine ise bir bilinç açıklığına ulaşmaktan geçmektedir.

12 Eylül, yeniden toparlanma ve sosyalist blokun yıkılışı...

Gerek işçi sınıfı, gerekse de Türkiye devrimci hareketi 12 Eylül'ün ağır tahribatını yaşamıştır. 12 Eylül, işçi sınıfı hareketi açısından, bir yandan öncü kuşağın biçilip büyük ölçüde tasfiye edilmesi, diğer yandan uzun mücadeleler sonucu elde edilen kazanım ve hakların bir çırpıda kaybedilmesi anlamına gelmiştir. Ağır bir yenilgi ve kapkara gericilik yılları ile karşıkarşıya kalan işçi sınıfı, devrimci hareket şahsında ciddi bir direniş göremedi. Aksine, bu yıllarda devrimci cephede yaşanan kolay teslimiyet, çözülüş ve dejenerasyon, geçmişte devrimci hareketle şu veya bu ölçüde bağı olan öncü işçi kuşağını hızla devrimcilerden uzaklaştırdı. 12 Eylül darbesinin tasfiye hareketinden arta kalan sınırlı sayıdaki öncü işçi derin bir yalnızlığın içine itildi.

Buna rağmen 12 Eylül'ün tüm toplumu kaplayan kara örtüsünü ilk aralayan işçi sınıfı oldu. '80'li yıllarda işçi sınıfı, sakal bırakmadan viziteye çıkmaya dek bir dizi pasif eylemle yeniden ses vermeye başladı. Eylemler sonraki süreçte daha da hızlandı. '91 yılına ulaşıldığında ise işçi sınıfı, bünyesinde uyuyan dev mücadele potansiyelini büyük Zonguldak direnişi ile ortaya koydu.

Zonguldak yürüyüşünün özel önemi, hem işçi sınıfı hareketi şahsında tüm toplumu sarsan bir yükseliş, hem de devrimci hareket için bir yeniden umut ve güç toplama vesilesi olmasında yatmaktadır. İşçi sınıfının bu anlamı çıkışı Sovyet Blok'un gürlütlü çöküşüyle aynı tarihsel evreye denk düşmektedir. Ve bu anlamda da, bir yandan geçmişin bir mirası, bir yandan da geleceğe açılan bir penceredir.

Geçmişin bir mirasıdır. Çünkü bu direniş henüz "sosyalizmin çöküşü" ve kapitalizmin "nihai zaferi" atmosferinin tüm topluma siyaret etmediği bir dönemde yaşandı. Sovyet Blok'unun çöküşü kuşkusuz bir şok yaratmış, ancak sonuçları tüm ağırlığıyla sınıf ve devrimci hareketinin omuzlarına çökmemiştir daha.

Geleceğe açılan bir penceredir.

Çünkü 12 Eylül yenilgisinin ardından ve Sovyet Blok'unun çöküşüyle aynı süreçte yaşanan bu direniş, devrimci hareketin ve işçi sınıfının, bundan sonraki dönem için, moral ve güç topladığı bir tutunma noktası olmuştur. Zonguldak fırtınası, ağır bir yenilgiden henüz çıkmış, dahası uluslararası ideolojik dayanakları yıkılmış geleneksel devrimci hareketi için adeta yeni bir soluk olmuştur.

Ne var ki, geçmişle güçlü bir ideolojik hesaplaşmaya dönüşmediği oranda, ciğerlere çekilen bu taze havanın etkisi devrimci hareket için "moral" bir itki olmanın ötesine gitmemiştir. Geleneksel devrimci hareket sınıf hareketindeki yükselmeye birlikte en umutsuz olduğu anda hem "devrim" ve "sosyalizm" için umut toplamıştır, hem de işçi sınıfına kendiliğinden bir yönelim gerçekleştirmiştir. Ancak ne örgütsel biçimleniş, ne çalışma tarzı ve ne de ideolojik-politik hat geleneksel devrimci hareketin Zonguldak'tan kalıcı kazanımlarla ayrılmasına izin vermemiştir.

Geleneksel devrimci hareketi Zonguldak'tan kalıcı kazanımlarla ayırlamadığı gibi Zonguldak direnişine de anlamlı bir müdahalede bulunamadı. Kendiliğinden hareket doruğuna ulaştığı bir noktada Mengen barikatıyla kırıldı.

Bugünden bakıldığında Mengen barikatının sınıf hareketi açısından birçok tayin edici olguyu birden simgelediği ve halen aşılamamış olduğu görülmektedir.

Mengen barikatı bir yanda sendika bürokrasisini simgelemektedir. Ancak Zonguldak yürüyüşünün sendika bürokrasisi engelini aşamamasının arkasında kendiliğinden yükselişin sendikalist-ekonomist mücadele çerçevesinin dışına taşmayan sınırlılığı yatmaktadır. Yürüyüşün önderliğini yapan Şemsi Denizer'in daha sonra onun karşısına dikilmesinin mantığı da buradadır.

Mengen'in kurulduğu tarihte fiili olarak sendika bürokrasisi barikatının aşılammaması esasında kendiliğinden hareketin gücü ile ilgili bir olgudur. Bir kendiliğinden kabarma ve patlama sözkonusu olduğunda, zaman zaman sendika bürokrasisi hareketlilik üzerinde denetimini de yitirebilir. Zorunlu olarak eylemliliğin önünde sürüklenir, ya da ayrılıp geride kalır. Fakat bu asla sınıfın bir bütün olarak sendika bürokrasisi denetiminden çıktığı, bağımsız bir güç olarak hareket ettiği anlamına gelmez. Aksine, sendika denetiminin dışına çıkan ve ötesinde gelişen eylemlere devrimci müdahalede bulunamaz ve sonucunda düzen dışı politik bir karaktere büründürülemezlerse er veya geç yenilirler. Kaçınılmaz olarak yeniden sendika bürokrasisinin cenderesine düşerler. Fakat sınıf hareketinin güncel sorunları farklıdır. Zonguldak yürüyüşünden

bugüne işçi sınıfı hareketinin her yükselişinin Mengen'in de gerisinde kalmasının onun içeriği ve niteliği ile ilgilidir.

"Oyalama ve aldatma taktikleriyle ya da açık ihanet politikalarıyla işçileri her defasında satışa getiren sendika bürokrasisinin sınıf hareketi için taşıdığı tehlike, sermaye uşağı karakterinin görülememesinden değil, işçi sınıfının alternatifsizliğinden gelmektedir. Proletaryanın sendika bürokrasisine duyduğu onca güvensizliğe ve tepkiye rağmen, onu aşamamasının tek açıklaması da budur. Yine '80'li yılların başından bu yana birbirini aşarak gelişen işçi hareketinin her yükseliş dalgasının düzenin barikatlarında kırılmasının salt sendika bürokratlarının oyalama taktiklerine ve ihanet manevralarına bağlanması, bununla sınırlandırılması çıplak bir yanlış olacaktır. Ondan çok daha yakıcı olan gerçek şudur: işçi sınıfı, mücadelenin dar ekonomist-sendikalist sınırlarını parçalayamadığı sürece sendikal bürokratlarının ihanetlerine uğramaktan kurtulamayacaktır. Kısacası bugün sendikal mücadelenin en büyük zaafı sendika bürokrasisi değil, fakat politikleşmemektir. Bu zaaf ise işçi sınıfının temel zayıflığı ile, politik bir sınıf bilincine ve ona bu bilinci taşıyacak öncü kurmayı ihtilalci partisiyle kavuşamamakla dolaysız bağlantılıdır." (Kızıl Bayrak, 1-15 Haziran '94, sayı 1)

Kuşkusuz bugün sınıf hareketindeki tıkanmayı salt onun "kendiliğinden" niteliği, yani politik, devrimci öncüsünden yoksunluğu ile açıklamak mümkün değildir. Aynı şekilde her kendiliğinden hareketin politik etkilerden ve arayışlardan uzak olduğunu varsaymak da yanlıştır. Tam da bu nedenle, bugün kendiliğinden hareketin güdüklüğünün arkasındaki nedenlere bakmak gerekir.

Sınıf hareketinin bilinçli öncüden yoksunluğu

12 Eylül şahsında geleneksel devrimci hareketin yenilgisi, Sovyet Blok'un şahsında ise "sosyalizmin" yıkılışı kendiliğinden sınıf hareketinin bugünkü karakterinde derin izler bırakmıştır. Bu iki olgu sosyalizme gönülden bağlı, devrimci hareketle de organik bağı olan öncü işçi kuşağının büyük ölçüde biçilip tasfiye edilmesiyle birlikte ele alındığında bugünkü sınıf hareketinin neden "politik" bir arayıştan büyük ölçüde uzak olduğunu tanımlamaktadır.

'80 öncesini yaşamış, sosyalizmi canlı bir alternatif olarak benimsemiş ve tasfiye hareketinden sıyrılmayı başarmış öncü işçilerin inisiyatifleriyle gelişen İstanbul İşçi Kurultayı Girişimi belki de politik bir arayışın damgasını vurduğu, "devrimci işçi partisi" arayışının canlı olduğu, tüm bir

geçmiş dönemin tek öncü işçi platformudur. '91 tarihinde yaşanan bu girişim reformizmin ve geleneksel devrimci hareketin kendi dar örgütsel ihtiyaçlarını temel alan müdahaleleri sonucu hızla amacından saparak kısırlaşmıştır. Tam da bu noktada bu girişimi başarısızlıkla sonuçlandıran faktörler ile bu dönemin öncü kuşağının yorulup kenara çekilmesi arasında dolaysız bir bağlantı vardır.

Daha sonraki sınıf hareketinin ortaya çıkarttığı öncü kuşak ise neredeyse tümüyle sendikal-ekonomist mücadele dinamikleri üzerinde yükselmektedir. Bu kuşağın ne devrimci hareketle anlamlı sayılabilecek bağları vardır, ne de onu "sosyalizm", "devrim" idealiyle buluşturan herhangi bir rüzgar yalamıştır.

Bu açıdan bakıldığında, bugünkü sınıf hareketinin "doğal öncü"lerinden sözedilebilir, yoksa (sınırlı sayıdaki istisnalar dışta tutulursa) sınıf bilinçli öncülerinden değil.

Sosyalizm idealine bağlı "eski" kuşak yorulmuştur, kenara çekilmiştir. Çünkü idealine yanıt olabilecek somut bir alternatif görememektedir. Yeni kuşak, mücadelecidir, dinamiktir. Gündelik sorunlarına kendiliğinden çözümler aramaktadır. Ancak ufku dar, verili bilinci sendikalist-ekonomist mücadele ile sınırlıdır. Çünkü sosyalizm ve devrime uzaktır, böyle bir alternatif, böyle bir ideali tanımamaktadır.

Öncü işçi tipeolojisinde bu ayrım gerçekte madalyonun iki yüzünü göstermektedir. Hangi kuşağın daha "öncü" veya gerçek "öncü" olduğu üzerine süren tartışmalar ise yanıltıcı ve yapaydır.

Sınıfın kendiliğinden arayışları, öncü işçi platformları ve burjuvazinin ideolojik saldırıları üzerine

Bugün işçi sınıfı tümüyle sendika bürokrasisinin boğucu kuşatması altında bulunmasına rağmen, mevcut sendikal yapının dışına çıkan bir arayışın ürünü olarak öncü işçi platformlarının yokluğu yine öncü işçilerin verili gerçekliği ile açıklanabilir bir olgudur. İşçi sınıfı bugün en fazla gündelik yani ekonomik-sendikal mücadelenin sorunlarına yanıt aradığı ölçüde ve bu arayışına yanıt olabilecek araçlar yaratmaktadır. Fabrika ve direniş komiteleri bunun somut karşılığıdır ve güncel mücadelenin seyrine bağlı olarak büyük ölçüde geçici bir karakter taşımaktadır. Dahası ne daha genel, ileri bir arayışın ifadesi olabilmekte, ne de yerel, bölgesel özellikler kazanmaktadır. Tüm bunlara bağlı olarak da çok çabuk sendikaların denetimi altına girmektedir.

Bunun dışında bugün sınıf hareketinin bazı temel sorunlarını tartışmaya çalışan, ancak aktif mücadeleden uzak olduğu ölçüde de öncü işçi platformu adlandırmasını tam olarak hak etmeyen ve daha ziyade

“akademik” bir nitelik taşıyan sınırlı sayıda çabalar da mevcuttur. Sermayenin işçi sınıfa yönelik esnek üretim, çağdaş sendikacılık, eşel-mobil, özelleştirme vb. gibi saldırıları daha çok ideolojik boyutuyla ele alan bu çabaların öncülüğünü büyük ölçüde eski kuşak “öncü” işçiler yapmaktadır. Bu kuşkusuz bir tesadüf değildir, aksine sözkonusu kuşağın “marksist” birikimini, bilincini yansıtmaktadır.

Gerçekten de Sovyet Bloku’nun yıkılışının sınıf hareketi üzerindeki tek etkisi, sosyalizm alternatifinin öncü işçilerin nezdinde canlılığını yitirmesi olmamıştır. Bununla bağlantılı olarak ve yeni dünya düzeni adı altında burjuvazi kapsamlı bir ideolojik saldırıya da girişmiştir. Çağdaş sendikacılık, esnek üretim ve eşel-mobil gibi saldırılar sermaye sınıfının ancak bu ideolojik zemin üzerinde atmayı başardığı kapitalist sistemi yeniden yapılandırma ve reorganizasyon adımlarıdır. Saldırının ideolojik boyutu sınıfın kendiliğinden “sınıf bilincini” dahi “sınıfsal uzlaşma”, “sınıf barışı” gibi argümanlarla ortadan kaldırmaya dönükse, pratik boyutu ise sınıfın en temel ve ilkel örgütülüklerini (sendikalar gibi) dağıtmaya dönüktür.

Bugün sözkonusu saldırıların sınıf hareketi nezdinde son derece cılız ve neredeyse sadece güncel görünümeleri ile sınırlı tepkilerle karşılaşması tahribatın ne denli büyük olduğuna bir gösterge sayılmalıdır.

Devrimci öncünün görevleri üzerine

Peki tüm bunlardan hangi sonuçlar çıkarmak gerekmektedir? İşçi sınıfı hareketinin bugünkü temel arayışı politik değil sendikalist-ekonomist bir arayışa bu neyi anlatmaktadır?

Biri temel, diğeri temel olana dolaysız bağlantılı iki şeyi. Birincisi, işçi sınıfı hareketinin bugün herşeyden önce kapsamlı bir ideolojik-politik devrimci müdahaleye duyduğu ihtiyaçtır. İkincisi ise, bu müdahalenin “dışardan”, “soyut” kalmaması, dahası kendisine içerden kanallar açabilmesi, örgütsel bir zemine kavuşması için sınıfın güncel ekonomik ve demokratik mücadelesinden kopartılmaması, yalıtılmamasıdır. Kısacası sınıf hareketinin verili gerçeğinden kopuk olmayan, ama her koşulda devrim ve sosyalizm perspektifini odağa koyan bir müdahale!

Daha somut olarak söylenecekse. Bugün örneğin, işçi sınıfının taban inisiyatifini harekete geçirmek, sendika bürokrasisi cenderesi içerisinde doğal gücüne dahi ulaşamayan kendiliğinden mücadeleyi ilerletmek, dahası sınıfı politikleştirmek için komiteleşmeler ve buna devrimci müdahale kuşkusuz ki önemlidir. Ancak bu hücre faaliyetinin temel olduğunu unutturulmamalıdır. Zira ancak devrimci hücreleşmeler sağlanabildiği oranda bu tip komiteleri etkin bir tarzda kuşatmak, içerden devrimci müdahalenin sürekliliğini sağlamak ve gerçek bir politikleşmeyi sağlamak mümkündür.

Yine bugünkü sürecin ürettiği öncü işçi kuşağının politik bir arayıştan çok sendikal bir arayış içinde olduğu gerçeğine doğru yaklaşmak gerekmektedir. Simgesel ve basitleştirilmiş bir tarzda anlatılacaksa.

Bugünün öncü işçinin politik bir bilinci, hedefi yoktur. Yani “dünyayı” istememektedir. Ekonomik, demokratik talepleri vardır. Yani “kırıntılar” peşindedir. Kuşkusuz, bugün öncü işçiye, kırıntıları elde etmenin, kalıcı hale getirmenin esas yolunun dünyayı, toplumsal kurtuluşu istemekten geçtiğini anlatmak mümkündür. Ancak ufkü “kırıntılarla” sınırlı olanın “dünya” için savaşmayı göze almasını, bunun bedellerini ödemesini ve soluğunu tutmasını bekleyebilecek miyiz? Elbette ki hayır!

Öyleyse esas müdahale tersinden yapılmalıdır. Kısacası devrimci öncünün bugün temel görevi hareketin ekonomik-sendikalist ihtiyaçlarını devrimci cepheden karşılamak değildir. Öncelikli görevi, “kırıntı değil dünyayı istiyoruz” şiarını işçi sınıfı hareketi içerisinde yeniden güncelleştirmek, yani devrim ve sosyalizmi yeniden canlı bir alternatif haline getirmektir. “Sosyalizmin kaleleri”nin kalmadığı, tarihsel dayanakların büyük ölçüde yitirildiği bugünün koşullarında bu ancak güçlü bir ideolojik müdahale ile mümkündür. Ve işçi sınıfına dönük devrimci propagandanın önemine işaret etmektedir. Bununla bağlantılı olarak, devrimci öncünün işçi sınıfının özgül sorunlarına çakılı kalmaması, sınıfa seslenişini bununla sınırlandırmaması, aksine sürekli bir tarzda işçi sınıfının dikkatini toplumsal sorunlara çekmesi temel bir önem taşımaktadır. Ülke genelinde politika yapmak ve tüm temel toplumsal sorunlara ilişkin genelde olduğu gibi gündelik gelişmelere de bağlı olarak devrimci bir alternatif sunmak gerekmektedir.

Bu aynı zamanda genel propaganda ve ajitasyonun gücünü sürekli artırmak ile birimlerde derinleşmek arasındaki diyalektik ilişkiyi tamamlamaktadır. “Burada asıl sorun öncü işçi kuşağı ile sosyalist hareketin birleşmesinin önündeki en büyük engel olan ‘güvensizlik duygusunu’ sağlam pratiklerle, sağlam bir önderlik çizgisiyle ve yerinde müdahalelerle aşabilmekten geçiyor. Bir çelişki gibi gözüküyor ama öncü işçi kuşağını kucaklayabilmenin yolu, herşeyden önce bu kesimlere işçi sınıfı içerisinde bir etki ve güç odağı olduğumuzun gösterilmesinden, EKİM’in sadece ‘ideolojik’ anlamda değil aynı zamanda organik anlamda da işçi sınıfının hareketi olduğunun gösterilmesinden geçiyor.” (Siyasal Gelişmeler ve Sınıf Hareketi, Eksen Yay., s. 188)

Yine öncü işçiler arasında sürdürülecek bir “eğitim” faaliyeti içinden geçtiğimiz koşullarda özel bir önem taşımaktadır. Kuşkusuz bu eğitimi, güncel mücadeleden kopuk, akademik bir tarzda algılamamak gerekir. Ancak işçi sınıfının tabanında sosyalizm ve devrim perspektifini ile onun M-L örgütlenme stratejisini temel alan “eğitim ve okuma grupları” oluşturmayı düşünmeksizin, dahası birçok şeyin yanısıra böylesi bir “eğitim”den de güç alan bir hücreleşme başarılmaksızın devrimci, politik bir arayışa denk düşen öncü işçi platformlarının yaratılabileceğini varsaymak da hayal olacaktır.

Diğer yandan, bugünün öncü kuşağının sendikal arayıştan çok devrimci öncü işçi platformlarına devrimci

müdahale kuşkusuz ki önemlidir. Ancak böylesi platformları “devrimci bir perspektifle” de olsa yaratmayı faaliyetin odağına koymak aslı ile tali olanı birbirine karıştırmak anlamına gelmektedir.

Kısacası komünist hareketin bundan tam 7 yıl önce ve güçlü bir sınıf hareketinin varlığı koşullarında söylediği, bugün, sınıf hareketinin büyük ölçüde durgun olduğu içinde bulunduğumuz dönemde tüm yakıcılığını korumaktadır. Dahası, komünist hareketin partileşme doğrultusunda attığı her pratik adım bu önemi bir kat daha artırmaktadır.

“Komünistler, nesnel hareketin ihtiyaçlarıyla kendi öznel güçlerinin yetersizliği ve geriliği arasındaki uyumsuzluktan ürkmeksizin işçi sınıfına net sosyalist hedeflerle gideceklerdir: Sermaye iktidarının yıkılması, işçi sınıfı iktidarının kurulması; bütün pratik faaliyetlerinin bağlı olması gereken eksen budur.

Rastlantılarla yetinmeksizin, planlı ve bilinçli bir şekilde sınıfın ileri unsurlarına yönelecek onları komünizme ve sosyalist platforma kazanmak -işçi hareketinin politik gelişimi bu yönlü çabaların verimine bağlıdır.

İtildiği fiziki ve manevi çürüme ortamına karşı zaten kendiliğinden mücadele eden işçilere yardım etmek çok özel bir yetenek gerektirmiyor. Bu zaten bir tür alışkanlık sonucu yapılıyor; ve daha etkin bir şekilde yapmak değişmez bir görevdir. Ancak her kim işçi hareketinin sorunlarıyla ilgilenmeyi fiiliyatta ücret ve sendikal sorunlarına indiriyor veya esas ilgisini burada topluyorsa, gerçekte işçilere kötülük yapıyor demektir. Pratik duruma boyun eğilmemeli, işçilerin dikkati ücret ve sendika sorunlarından öteye, sömürünün, yoksulluğun, özgürlükten yoksunluğun nedeni olan kapitalist sisteme, onun ortadan kaldırılması zorunluluğuna çekilmelidir. Kısmen kaba bir sosyalist propaganda dahi -ki pek becerilemeyen bir şeydir-pratik faaliyette ‘somutluk’ adına, ‘acil istemleri atlamamak’ adına bunun ihmal edilmesinden daha yararlı sonuçlar doğuracaktır. Gerekli olan ‘zam, zulüm, işkence, faşizm’ türünden laf kalabalığı değil, işçiye kapitalist sistemi, onun işleyişini, yıkılmasının ‘tek kurtuluş yolu’ olduğu, ‘sosyalizmin tek çare olduğu’ fikrini kavratır propaganda ve ajitasyondur.

Öte yandan, öğrenci sorunundan Kürt sorununa, dış politikadan siyasal tutuklular sorununa kadar tüm temel toplumsal-siyasal sorunlar işçiler arasındaki propaganda ve ajitasyonun konusu yapılmalı ve tartışılmalıdır ki, işçilerin sadece kendi dar sorunlarıyla değil, tüm toplumun sorunlarıyla ilgilenip müdahale etmelerine ve böylece öncü misyonunu oynayabilmelerine yardımcı olunabilsin.

Ve son olarak, kendilerinin olan devrimci bir parti fikri işçiler arasında yaygınlaştırılmalıdır. İşçi hareketinin öne çıkardığı unsurların hiç olmasa önemli sayılabilecek bir bölümünü etrafında toplayabilen bir parti en acil hedeftir.”

(Amaç, Araç, Görev, Ekim Ağustos 1988)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi)
2. Baskı..... 225 000 TL.
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 450 000 TL.
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı .. 125 000 TL.
4. Devrimci Harekette Reformist Eğilim 300 000 TL.
5. Teori ve Program Sorunları 400 000 TL.
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) .. 150 000 TL.
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi..... 350 000 TL.
8. Bir Gün Bile Yaşamak, (Tük.) (Roman: O. İyiler)..... 950 000 TL.
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar..... 430 000 TL.
10. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tük.)..... 500 000 TL.
11. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi .. 500 000 TL.
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.) .. 250 000 TL.
13. İş Yazışmalar/İş Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık 300 000 TL.
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları 450 000 TL.
15. Kürt Ulusal Sorunu Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler (Genişletilmiş 2. Baskısı Hazırlanıyor.) 430 000 TL.
16. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar 340 000 TL.
17. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Bas. .. 400 000 TL.
18. Gebze Direnişinin Ardından 125 000 TL.
19. 20 Temmuz Dersleri. 125 000 TL.
20. Dünya’da ve Türkiye’de Özelleştirme Saldırısı 125 000 TL.
21. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Bas. .. 150 000 TL.
22. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler..... 450 000 TL.
23. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem’e Cevap) 340 000 TL.
24. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 560 000 TL.
25. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 140 000 TL.

Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi

Karşı devrimin militarist terör örgütü: NATO

Geçtiğimiz günlerde Madrid'te toplanan Nato zirvesi bir kez daha kamuoyunda bu uluslararası örgütün içeriği ve işlevi üzerine tartışmalar başlatmıştır.

Nato, geniş kitleler tarafından esas itibarıyla SSCB ve Doğu Bloğunun yayılmacı eğilimine karşı oluşturulan bir askeri örgüt olarak bilinir. Bu tanım anti-komünist propaganda ile beslenen, "sovyet tehlikesi"nin psikolojik tehdidi altında tutulan kitleler üzerinde kalıcı bir iz bırakmıştır. Bir genel kanıya dönüşen bu tanım sonucu Nato, SSCB, Kızıl Ordu ve Doğu Avrupa Blokuna karşı devletler arası kamplaşmanın ürünü sayılır. Devrimci akımın etki alanındaki insanlar ise Nato'yu sosyalist kampa karşı bir askeri saldırı örgütü olarak tanımlarlar.

Oysa, Nato sadece bir askeri örgüt değildir. 20. yüzyılın, dahası insanlık tarihinin uluslararası bağlamda faaliyet yürüten en mükemmel terör örgütüdür.

İkinci emperyalist savaşın hemen ardından ABD emperyalizminin önderliğinde oluşturulan bu militarist örgütün tarihsel misyonunun Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliğine, Kızıl Ordu'ya, Doğu Avrupa'daki yeni sovyet müttefiklerine karşı uluslararası sermayenin bekçiliğini yapmak olduğu doğrudur. Ancak, tanım bununla sınırlı tutulamaz. Zira sorun devletler arası bir kutuplaşmaya, hasımlaşmaya indirgenemez.

Sermayenin karşı-devrim kurmayı

Nato sadece SSCB'ye karşı oluşturulmuş bir askeri saldırı örgütü değil, uluslararası bağlamda düşünülmesi gereken ve politik bir kimliği de olan sermayenin karşı-devrim kurmayıdır. Sınıf savaşımında sermaye cephesinin uluslararası düzeydeki, askeri görünümü de olsa, en üst oluşumdur.

Nato'nun tali plana itilen temel işlevlerinden biri dünyadaki devrim dinamiklerini kırmak, devrimci süreçlerin önünü kesmek olmuştur. Başta üye ülkeler olmak üzere emperyalizmin nüfuz alanı içindeki tüm ülkelerde Nato karşı-devrimci saldırıların mimarlığını, bayraktarlığını, uygulayıcılığını yapmıştır. Yarım asırlık Nato tarihine dönülüp bakıldığında açıkça görülür ki karşı-devrim cephesinin bu militarist örgütü esas performansını bu alanda göstermiştir.

Şöyle ki; Nato'nun SSCB ve onun Avrupa'daki müttefiklerine karşı doğrudan askeri yaptırımında bulunmadığı tarihsel bir gerçektir. Emperyalizm ikinci dünya savaşından aldığı acı ders sonucu SSCB'ne karşı doğrudan askeri bir saldırıda bulunmayı hiç bir zaman göze alamamıştır. Nato bunun yerine, SSCB'nin dolaylı ya da dolaysız taraf olduğu yerel çatışmaları körükleyerek gerilimi canlı tutmaya, dolaylı yollarla SSCB'ni hırpalamaya ve tecrit etmeye yönelmiştir.

Buna rağmen, emperyalizm Nato aracılığıyla dünya devrimci hareketine ağır darbeler vurmuştur. Estirdiği terör sonucu devrimci dinamikleri kırmayı, devrimci süreçlerin önünü kesmeyi başarmıştır. Emperyalizm Nato'nun ilişki ağına dayanarak üye ülkeler üzerindeki

politik ve askeri vesayetini pekiştirmiş, bu ülkelerin politikalarını karşı devrimin mutlak çıkarlarına endekslemiştir. Askeri faşist darbelerin birbirini izlediği Türkiye ve Yunanistan bu alanda en somut örnekleri oluşturmakta, laboratuvar rolü görmektedirler.

Diğer taraftan, sermaye cephesinin öncü gücü ABD ileri Avrupa ülkeleri üzerinde, daha farklı yöntemlere başvuru olarak benzer bir vesayet oluşturmaya çalışmıştır. Kamuoyunda Gladio diye bilinen Nato içindeki 'Nato', ABD emperyalizminin Avrupa'lı en yakın müttefikleri üzerinde vesayetini pekiştirme, onları Washington'un saptadığı politik rotaya sokma, bu ülkelerde cılız da olsa mevcut olan radikal akımları ezme aracı olmuştur.

Nato'nun hareket alanı üye ülkelerle de sınırlı kalmamıştır. Çünkü o sermayenin en yetkin karşı devrimci laboratuvarıdır. Ürettiği karşı devrimci politikalar, üye ülkelerde yapılan uygulamalarda elde edilen deneyimler emperyalist güçlerin hizmetine sunulmuş, ihraç edilmişlerdir. Dolayısıyla Şili örneğinde olduğu gibi Nato üyesi olmayan birçok ülkede yapılan darbelerde, estirilen karşı-devrimci terörde bu örgütün hiç de küçümsemeyecek emeği mevcuttur.

Özetlemek gerekirse, dolaylı ya da dolaysız olarak Nato aracılığıyla dünya devrimci hareketi üzerinde estirilen terör ve uygulanan imha politikası bu kuruluşun esas performans alanını oluşturmaktadır. Emperyalizmin bu alanda sağladığı başarı SSCB'deki yozlaşma, geri dönüş ve kapitalist restorasyonla da birleşince bugün tanık olduğumuz sermayenin dünya ölçeğindeki mutlak egemenliği mümkün olmuştur.

SSCB'nin dağılması ve Nato'ya etkileri

Nato'nun misyonunu SSCB ve Doğu Bloku ile devletlerarası bir kamplaşmaya indirgeyerek açıklayan ve onun uluslararası uzantılarını görmeyenler, '90'lı yılların başlarında Nato'nun etkisini ve tıpkı Varşova Paketi gibi

dağılacağını bekliyorlardı. Öyle olmadı ve olması da mümkün değildi. Çünkü sermaye cephesi karşı-devrimci saldırıda yetkinliğini kanıtlamış, sermayenin dünya ölçeğinde mutlak egemenliğini sağlamada belirleyici bir rol oynamış bir yapıyı dağıtmaz. SSCB dağıldı, Nato'nun ona yönelik misyonu anlamını kaybetti. Ama tarih yaşanmaya ve yazılmaya devam etmektedir.

Sermayenin ideologları sınıf savaşımının konjonktürel yani geçici bir olgu olmadığını, kapitalist sistemin çetin sınavlarla karşı karşıya bulunduğunu çok iyi bilmektedirler. Onlar dünyanın dört bir köşesinde yeniden filizlenen mücadele dinamiklerini herkesten iyi izliyor, yakın takip altında tutuyorlar. Dolayısıyla, sermaye cephesinin önünde duran görev ona mevzi kazandıran örgütleri lağvetmek değil, tam tersine onları günün koşullarına ve yeni güçler dengesine göre yeniden biçimlendirmek, uyarlamaktır. Bu bakımdan yeni misyonların aracı olarak Nato bir dönüm noktasında bulunmaktadır.

Nato her halükarda, devrimci terör örgütü misyonunu olduğu gibi koruyacaktır. Bu konuda ortak bir mutabakat mevcuttur, tartışma konusu edilmesine dahi gerek duyulmamaktadır. Sorun SSCB ve Doğu Blokuna ilişkin olan ve anlamını kaybetmiş misyonunun yerine konulmak istenen alternatiften kaynaklanmaktadır.

ABD hegemonyası altındaki Nato

Yani düne kadar emperyalist mihrakların toplu çıkarlarını ortaklaşa savunma örgütü olan Nato bu gün, tek kutuplu dünyada, ABD'nin çıkarlarını savunma, onun egemenlik ağını genişletme ve pekiştirme aracı olma perspektifi ile karşı karşıyadır. ABD emperyalizmi Nato'yu salt kendi egemenliğini yayma ve korumanın bir aracına dönüştürmeyi yeni misyon ilan etmiş bulunuyor. Başta Fransa olmak üzere bir çok başka emperyalist güç ise kendilerine de birer pay verilmesini talep etmektedirler. Ancak, Nato, günümüz güçler dengesi açısından değerlendirildiğinde ya ABD'nin dayattığı biçimde varlığını sürdürecektir ya da mevcut biçimi ile yok olacaktır.

ABD emperyalizmi dünya ölçeğinde birinci derecede bir güce dönüştüğü tarihten bu yana egemenliğini dünya halklarına iki yöntem aracılığı ile dayatmaya çalışmaktadır. Birincisi, ABD güçleri seferber edilerek doğrudan müdahaledir. ABD açısından, Vietnam'dan Panama'ya kadar sayısız örneği olan, bu yöntemle başurma giderek tali bir seçeneğe dönüşmektedir. İkinci yöntem ise Nato, Birleşmiş Milletler, IMF, Dünya Bankası v.b. uluslararası ya da Latin Amerika kıtasında örneklerine rastlanılan yerel kurumlar aracılığı ile müdahaledir.

ABD emperyalizminin dünyadaki egemenliğinin pekiştirilmesinde Nato özel bir yer tutmaktadır. Nato gerek örgütsel yapısı, gerekse de bugüne kadar ABD'nin stratejik çıkarları kıstas alınarak

biçimlendirilmiştir. SSCB'ne karşı emperyalist kamp içinde uyumluluğu, uzlaşmayı ve sonuçta birliği sağlamak için diğer üyelere bazı imtiyazlar, hatta tavizler verilmekte idi. SSCB yok olduğu için ABD açısından bugün artık bu tür tavizler vermenin, uzlaşma aramanın, müttefikleri tatmin etmenin hiç bir gereği kalmamıştır.

Dünyanın tek kutuplu bir biçim kazanmasıyla, ortak düşmanın yok olmasıyla birlikte uluslararası bağlamda rekabet ve çekişme yer değiştirmiştir. Artık çıkar çelişkileri kapitalist yapının merkezine taşınmış, orada, onun kalbinde kendilerini ifade etmeye başlamışlardır. Dolayısıyla, emperyalist güçler arasındaki mevcut ilişkiler ve örgütlenmeler bu yeni gerçeklik ışığında gözden geçirilmek, ona göre ayarlanmak durumundadırlar.

ABD emperyalizmi Nato konusunda takındığı tavırla kapitalist sistem içi çelişkileri kendi stratejik çıkarları doğrultusunda çözmeye çalışmaktadır. Nato'ya Madrid'de üye edilen Doğu Avrupa ülkeleri için her hangi bir güvenlik endişesi mevcut değildir. Üstü kapalı Rus tehdidine işaret edilmektedir. Rusya'nın kimseyi tehdit edecek takatı yoktur. O ancak Kafkasya halklarına saldırabilir. Kaldı ki Çeçenistan'daki performansını hatırlamak gerekir. ABD, bu ülkeleri Nato'ya üye etmekle kendi ekonomisine, özellikle silah sanayine bir pazar açmış oldu. Tüm askeri ve politik karar mercilerini kendi elinde tutmakta, örgütü genişletmenin takvimini ve yöntemini emrivaki bir biçimde saptamakta, yeni üye tayinini kendisi tek başına belirlemektedir. Macaristan, Polonya ve Çekoslovakya ABD istediği için Nato'ya üye oldular. Ama, Romanya ile Slovenya başta Fransa ve İtalya olmak üzere diğer Avrupalı emperyalist güçlerin destekledikleri adaylar oldukları için reddedildi, üyelikleri ABD'nin saptayacağı ileri bir tarihe ertelendi.

Sonuç olarak şu söylenebilir. ABD emperyalizmi,ünkü müttefik ama bugünkü rakiplerine göz açtırmamak için, uluslararası ilişkilere istediği biçimi vermektedir. Birleşmiş Milletler Örgütüne istediği kararları aldirtmakta, çıkarlarına denk düşmeyen kararları hiçe saymakta, istediği kişiyi genel sekreter seçirmektedir. IMF ve Dünya Bankası ABD emperyalizminin iktisadi politika üreten acentaları konumundadırlar. Dünyaya ölçeğindeki ticaret kurallarını ABD belirlemektedir. Nato ABD emperyalizminin stratejik çıkarlarını hayata geçiren bir örgüt olarak kullanılmaktadır.

Müttefiklerine ise seremoni düzenleme, figüranlık yapma kalmaktadır. Yugoslavya'ya ilişkin pazarlık ve anlaşmalar Dayton'da, Amerika'da yapıldı. Hiç bir Avrupalı güç gözlemci sıfatıyla da olsa bu görüşmelere katılma hakkı elde edemedi. Ama anlaşmanın imza töreni Paris'te yapıldı. Nato/Rusya anlaşması Helsinki'de Amerika ve Rusya arasında doğrudan yürütüldü ve sonuçlandırıldı. Diğer Nato üyelerinin görüşüne başvurulmadı bile. Ama anlaşmanın imza töreni Paris'te yapıldı.

İki olay ve emperyalist militarizmin gerçek yüzü

Yer Almanya'nın küçük bir kenti olan Hammelburg... Generaller askerlerini Bosna'da gerçekleştirilecek İFOR operasyonu çerçevesinde “barışı sağlamak” amacıyla eğitiyorlar. “Ağzını açın, altın dişleri var mı?”; “Sıra çok uzun, bütün askerler kadın bekliyor”... Ve ardından üniformalı ramboların bir kadına tecavüzü sahneliyor. Başka bir sahnede ise sivil biri ağacın altında vurularak öldürülüyor, bir başkasının boğazı kesiliyor. 45 dakika süren bu video filmi askeri çevrelerde Nisan 1996'dan bu yana gösteriliyordu. Fakat para karşılığı medyaya satıldıktan sonra bu iğrenç olay kamuoyuna da yansıdı.

Bosna'da “barışı korumak” ve “insani yardım” çerçevesinde görevlendirilen bu askerlerin oynadığı film sahneleri, emperyalist dünyanın “barış misyon”unun gerçek yüzünü tüm açıklığıyla orta yere seriyor. Hükümet çevreleri ve Savunma Bakanı Rühe, Alman askerinin bu vahşet sahnelerini “askerlerin sıkıcı zamanlarını gidermek için yaptıkları bir oyun” olarak niteliyor ve arkasından bu tür olayların “münferit” olduğunu belirtiyor. Hükümet, ortaya çıkan gerçeğin üstünü örtmek, Alman ordusunun imajını kurtarmak için yoğun bir çaba harcıyor. Bu sahneleri oynayan askerlerin cezalandırılacağı açıklanarak, olay bir kaç kişiyi ilgilendiren ahlaki bir soruna indirgemeye çalışılıyor

Yeni ve tekil bir olay mı?

Gerçekte bu sahneler ne yenidir ne de tekil. Emperyalist askeri misyonların başvurduğu iğrenç uygulamalardır. Haziran 1993'te İtalyan *Epoca* ve *Sette* dergileri, İtalya askerlerinin Somali'de sivil insanlara yaptıkları işkenceyi resimlerlerle belgeleyerek yayınladı. Sivil halktan kişileri dövmek, mallarını çalmak, evleri tahrip etmek, hayvanlarını kurşuna dizmek ve benzeri pratikler bu barış misyonlarının her zaman başvurduğu yöntemlerdir. Bir İngiliz gözlemci İtalyan askerlerinin bir Somali köyünü nasıl havaya uçurduklarını ve halka nasıl işkence yaptıklarını *La Stampa* gazetesine genişçe anlatıyor. Halktan bir çok kişinin başına çuval geçirilerek yerden sürüklediklerini, silah dipçikleriyle dövüldüklerini yazıyor.

Ama emperyalist medya, “misyonların” başarısını tehlikeye düşürmemek için, kamuoyunun duyarlılığı nedeniyle olayları hızlı bir şekilde gündemden düşürdü. Zira ortaya çıkan yalnızca bu iki olay emperyalist “barış misyon”unun gerçek yüzünü sergilemeye yetmektedir.

Halklara karşı düşmanlık ve korku

Emperyalistler barış elçisi pozunda bu halkların topraklarına gitseler de, onların işgalci ve çapulcu güçler oldukları bu halklar tarafından bilinmektedir. En çok iki hafta sonra işgalcilere karşı nefret ve tepki gelişmeye başlamaktadır. Evleri talan edilmeye, kadınlara tecavüz edilmeye başlandığında, sömürgecilik deneyimleri de varsa eğer, bu sözde “barış güçleri”nin gerçek nitelikleri bu halklar tarafından hızla kavranmaktadır. Bu, askeri misyonların esas amacının barışı sağlamak değil, emperyalistlerin çıkarlarının savunmak ve onların güvenliğini korumak olduğu kısa sürede görülmektedir.

Emperyalistler, bu halkların tepkisini bastırmadan ve inisiyatifini kırmadan, çıkarları açısından gerekli olan istikrarı sağlayamayacaklarını çok iyi bilmektedirler. “Misyon”a katılacak askerler tam da bu temelde özel bir eğitime tabi tutulmaktadırlar. Eğitimin temel ögesi olarak bu halklar, “Avrupa uygarlığına düşman”, barbar, cahil, ilkel özellikler taşıdığı için her an saldıracak bir tür “alt insan” olarak sunulmaktadır. Böyle bir varlık en tehlikeli düşmandır. Batı demokrasisi ve uygarlığının askerleri, bu “barbarları” küçümsememeleri gerektiği konusunda sistemli olarak uyarılırlar. Bu “barış elçileri” de bu görev bilinciyle halklara acımasızca saldırırlar.

1992'de İtalya'da, Somali'de görevlendirilecek askerler için hazırlanan bir “Görev Bildirgesi”nde, yakalanan Somalilere karşı nasıl davranılacağı konusunda detaylı kurallar sıralanıyor: “İlk yakalanan kişi korku ve çaresizlik içindedir. Kontrol amacıyla bu durumun süresini uzatmak gerekiyor.” Ve şöyle devam edilmesi isteniyor: “Emirlere riayet ettirecek derecede bağırarak; belli derecede zorbalığa başvuracaksınız; tepkisini bastırmak için her türlü aracı kullanacaksınız. Daha sonra kollarını ve gözlerini bağlayacaksınız ve rahat etmeyecek bir konumda tutacaksınız; ona karşı her türlü kişisel intibayı öldüreceksin.” Detaylar sadece bu önlemlerle sınırlı kalmıyor, bir kişinin nasıl tutulacağını da öğretiliyor: “Elindeki silahla asker, tutuklunun ensesine yapışarak duvara dayayacak ya da yere atacak. Ardından silahı kafasına dayayacak”.

Bu sadist eğitimden geçirilen askerler “barış misyonu”nu büyük “başarıyla” yerine getiriyorlar. Her türlü barbarlığa başvuruyorlar. Ücretsiz PDF kitap Arşivi: <https://maitey.org>

Berti, Alman askerleriyle Somali'de ortak gerçekleştirdikleri bir operasyonu şöyle anlatıyor:

“Alman askerleriyle birlikte Belet Huen bölgesinde bir köye ilaç götürüyorduk. Yolda giderken telsizden şu sözleri duyduk: ‘Eğer silah sesleri duyarsanız paniğe kapılmayın. Sadece biziz. Şimdi birkaç Somalili’yi kurşuna diziyoruz.’” Yalaksı köyüne yapılan bir saldırıda da İtalyan ve Alman askerlerinin birlikte katliam yaptıklarını söylüyor: “Silahları kontrol edilir diye Alman askerleri İtalyan askerlerinin silahlarını kullandılar. Bu katliam sonucunda birçok kişi öldürüldü.”

Bütün bu gerçekler emperyalistlerin iddialarının aksine “askeri barış misyon”larının ikiyüzlü bir yalan olduğunu göstermektedir. Emperyalizm, ekonomik ve politik gücünü halklara silah zoruyla dayatıyor.

Askeri misyonların yeni niteliği

“Kriz bölgelerine” yapılan askeri operasyonlar sonucunda yaşanan bu tür olayların münferit olaylar olmadığı kesindir. Soğuk savaş koşullarında pek tercih edilmeyen bu tür askeri müdahale ve zorbalıklar, bugün artık doğal olaylar olarak yaşanmaktadır. Zor politikasının başka araçlarla sürdürülmesi ise bugün emperyalistlerin çıkarlarını savunmanın, hammadde zenginliklerini denetlemenin ve pazarlarda etkinlik sağlamanın etkin araçları olarak daha fazla öne çıkarılmaktadır. Bunun için “barış misyonu” askeri bir barbarlık biçiminde yaşanmaktadır. Somali, Bosna ve son olarak Arnavutluk bu zorbalıklara sahne olmuştur. Emperyalistler, bu halkların karşısına çapulcular olarak çıkmakta ve dünya halkları nezdinde teşhir olmaktadır. Nitekim son olayların ortaya çıkmasından sonra İtalya'da gelişen kitlesel tepki, Arnavut misyonunun sona erdirilmesinde etkili olmuştur.

Saldırganlık emperyalizmin doğasıdır. Militarizm emperyalist egemenliğin en önemli araçlarından biri olarak öne çıkmakta ve doğasına uygun bir vahşeti sergilemekten geri durmamaktadır. Yaşanlar emperyalist sistemin zora başvurmadan ayakta kalamayacağını açıkça göstermektedir. Fakat emekçi halklar dün olduğu gibi bugün de bu emperyalist boyunduruğu parçalamak için ayağa kalkacaklardır. Yaşanan bu sadist ifadesidir.

PERU:

Kitle eylemleri Fujimori diktatörlüğünü sarsıyor

Son haftalarda sadece başkent Lima değil, Peru'nun bütün büyük kentleri büyük kitle gösterilerine sahne oluyor. Gösteriler, Tupac Amaru gerillalarının katledilmesinin ardından toplumsal muhalefeti tamamen susturmak amacıyla yoğunlaştırılan saldırılara karşı yöneliyor.

Gerillaların katledilmesinden sonra savaşı kazanan bir general edasıyla davranan Fujimori, oluşan atmosferden kendi egemenliğini pekiştirmek için yararlanmaya çalışıyor. Bunun ilk adımı, kendisinin üçüncü kez devlet başkanı adayı olmasını olanaklı kılacak şekilde anayasanın değiştirilmesiyle atıldı. Şimdiye kadar bir aday iki dönem seçime katılabiliyordu. Bu değişiklik sadece emekçi kitlelerin değil, burjuva muhalefetin de tepkisine yolaçtı. Son yapılan kamuoyu araştırmaları halkın %89'unun Fujimori diktatörüne güvenmediğini gösteriyor. Bu diktatör özel bir faşist baskı sistemiyle ayakta kalmayı başarabiliyor.

Kitlelerin büyüyen tepkisi

Rejimin ömrünü uzatmak için başvuru olan hiçbir yöntem kitlelerin eylemlerini engelleyemiyor. İlegal devrimci örgütlerin de desteklediği geniş bir kitle muhalefeti, Fujimori'nin yeniden aday olmasına karşı farklı eylemlere başvuruyor. Başını ülkedeki öğrencilerin çektiği muhalefet, bağımsız bir kitle hareketi olan Demokratik Forum ile birlikte bir referandumu gerçekleştirmeye çalışıyor. Gerekli olan 1, 2 milyon imzanın kısa sürede toplanacağı düşünülüyor. Paramilitarist güçlerin doğrudan hedefi haline gelmemesi için bu eylemler sendika veya başka bir örgüt adına yapılmıyor. İşçiler, memurlar, varoşların yoksul emekçileri ve öğrenciler bağımsız bir kitle muhalefeti olarak hareket ediyorlar. Bu muhalefet son aylarda ortaya çıkan skandallarla büyük bir ivme kazandı.

İktidardaki güçlerin dalaşı

Anayasa değişikliğini onaylamak istemeyen üç hakimın parlamento tarafından görevden alınması kararı, burjuva liberal kesimlerin de tepkisine yolaçtı. Oy sayımı sırasında bazı muhalif parlamenterler “halk hakimleri destekliyor” yazılı pankartları açarak , Fujimori'nin Peru'yu despot bir kral gibi yönetmesine karşı tepkilerini ifade ettiler.

Peru'da bunu önceleyen başka bir olay da Nisan başlarında patlak verdi. Türkiye'deki “çeteler savaşını” andıran çatışmalar yaşandı. Askeri istibarat ajanı bir kadın, parlamenterleri korkutup sindirmek amacıyla alınan önlemleri basına sızdırdığı gerekçesiyle arkadaşları tarafından işkenceye maruz kaldığını duyurdu.

Fujimori, devlet aygıtı içinde kendine bağlı özel örgütler oluşturdu ve gerilla hareketini bastırmada başarılı olan gizli devlet örgütü şeflerini dahi tasfiye etmekten çekinmedi. Bugün halkın %42'si olağanüstü hal koşullarında, askeri güçlerin denetiminde yaşamaktadır. Yüzü maskeli savcı ve hakimler, yakalanan sıradan insanları dahi “terörist” olarak niteleyerek zindanlara atmaktadır. “Yüzsüz adamlar” olarak anılan bu hakim ve savcılar, faşist rejimin halk tarafından nefret edilen kurumlarının başında bulunmaktadır.

Bütün bu gelişmeler Batı emperyalistlerin ve bölge ülkelerinin Fujimori yönetimini eleştirmelerine yolaçıyor. Zira, Fujimori diktatörlüğüne karşı gelişen kitle muhalefeti egemen sınıfların çıkarlarını da tehdit ediyor. Bu bağlamda bir kesimi kitle gösterilerine destek vermeye de başladı. Fujimori diktatörlüğü altında gücünü pekiştiren hakim burjuvazi, silahlı gerilla hareketlerinin bir tehdit olarak çıktığı koşullarda, onu bir yük olarak görüyor. Fujimori'ye karşı kitlelerin yıllardır birikmiş tepkisini düzen içi kanallara akıtmak istiyor. Ülkede köklü bir deneyim ve birikime sahip olan burjuva reformizmi, devrimci güçlerin önderliği elde tutmadığı bugünkü koşullarda, zorlanmadan denetimini sağlayacaktır. Fakat her türlü haktan yalıtılmış, yoksulluğun pençesinde kıvranan emekçilerin bu duruma uzun dönem sesiz kalmaları olanaksızdır. Zira Fujimori'ye karşı muhalefet eden liberal burjuvalar, bugüne kadar bu kanlı diktatörlüğün bir parçası olarak hareket etmişlerdir. Fujimori'nin gitmesi rejimin yükünü hafifletmeyecektir. Zira kitleler kararlı ve mücadelede isteklidir.

Köln Ford'ta temsilci seçimleri üzerine bir komünist işçiyle röportaj

Ford dünyanın en büyük ikinci otomobil tekeli. Köln'deki fabrikası ise Avrupa'daki en önemli işletme birimlerinden biridir. Toplam çalışan sayısı iki bindir. Bunların binbeşyüzü işçi statüsündedir. Yine üçte biri Türkiyeli işçilerdir. Geçtiğimiz günlerde Köln Ford'ta işyeri işçi temsilciliği (İİT) seçimleri yapıldı. Seçimler, imzalanan ve oldu bittiye getirilmeye çalışılan satış sözleşmesinin hemen ardından, gerçek seçim tarihinden bir yıl önce yapıldı. İİT aslında sendikalardan bağımsız bir konuma sahip olsa da, bugünün Almanya'sında tamamen sendika bürokrasisinin denetimi altındadır. Dolayısıyla mücadele aygıtı olma özelliğinden uzaktır. Tersine bu kurum işçilerin haklarından çok sendikaların dar çıkarları ve tekeli sermayenin uzun vadeli çıkarlarını gözetmektedir. İşçi haklarını, taban muhalefetine savunan unsurlar sindirilmeye ve saf dışı edilmeye çalışılmaktadır. Ford'da yaşanan seçim süreci buna ışık tutmaktadır. Bu nedenle ve seçim süreci boyunca anlamlı bir sınıf çalışması örneği olduğunu düşündüğümüz için Ford'da sendika temsilcisi olan ve alternatif listede hem aday hem de aktif çalışmasında yer alan komünist bir işçiyle yaptığımız röportajı yayınlamayı uygun görüyoruz.

Kızıl Bayrak:

İşyeri işçi temsilciliği seçimlerine nasıl bir süreçten sonra ve hangi koşullar altında girildi? İİT'lerin fonksiyonu nedir?

İşçi:

Alman tekeli sermayesinin, medyayı da yoğun bir şekilde devreye sokarak yaratmaya çalıştığı "kriz" ortamında, en çok kullandığı demagojik sözler: "Almanya'da üretimin maliyeti çok pahalı", "kalite artık belirleyici faktör olmaktan çıktı", "uluslararası rekabete dayanabilmek için ödün vermeye alışmalıyız", "artık refah toplumu olma lüksünden feragat etme zamanı geldi" vb. oldu. Bu yılın ilk aylarında yapılan ve '97-98 yıllarını kapsayan metal ve elektronik sektörleri toplu iş sözleşme görüşmeleri böylesi bir ortamda yürütüldü. Burada açıklanması gereken Almanya çapında geçerli olan toplu sözleşmelerin yanısıra (özellikle büyük tekelere ait işletmeler için) ayrıca Almanya işçi sınıfının kazandığı iç sözleşmeler hakkının/kurumunun var olmasıdır. İç sözleşmelerde işveren temsilcileri ile işyeri işçi temsilcilikleri masaya oturmuştur. Bu hak bugün sınıfa karşı kullanılmaya çalışılmaktadır.

İG-Metal başkanı Zwickel son toplu sözleşmeler sonrasında satış sözleşmelerine imzayı bastıktan sonra "biz görevimizi yaptık bundan sonrası işyeri işçi temsilcilerinin işi" demişti.

Kızıl Bayrak:

Bağlı bulunduğunuz İG-Metal'in konumu hakkında bilgi verebilir misin? İşyeri işçi temsilciliğinin (İİT)

sendikalar ile bağı ne?

İşçi:

Avrupa'da sendikalar asıl amaçlarından yani; a) çalışma koşullarını düzeltmek, b) işçilerin ücret artışı almalarını sağlamak ve c) mücadele örgütleri olmaktan uzaklaşmaktadırlar. Sendikalar, kapitalist sistemin yarattığı krize karşı, işçilerle birlikte mücadele etmeleri gerekirken, tam tersini yaparak sermaye ile uzlaşma yoluna gidiyorlar. Bizim de bağlı bulunduğumuz Avrupa'nın en büyük sendikası İG-Metal'in yükselttiği temel slogan bunu çok iyi özetliyor: "İş için (işçi işveren) uzlaşması" (Bündnis für Arbeit)

Hali hazırda işçilerin tek örgütleri olan sendikalar, çözümü sermaye ile birlikte arama yoluna gittiği için işçilerin bağımsız tepkileri henüz bir yansıma bulmuş değil. İşyeri işçi temsilcilikleri sendikalardan bağımsız kurumlar olmalarına rağmen ezici çoğunlukla egemen sendika yönetimlerinin oluşturduğu listelerden oluşmaktadır, dolayısıyla tamamen onların denetimi ve güdümünde altındadırlar. Böylece uzlaşmacı bir çizgi izleyen sendikaların, işçileri toplu sözleşmelerde satmalarına ek olarak, bir de İİT işçileri yaptıkları iç anlaşmalarla satıyorlar.

Kızıl Bayrak:

İşçilerin bunlara karşı tepkisi ne oldu? Satış sözleşmelerin yapıldığı, çalışma koşullarının gittikçe güçleştiği, Otomotiv sanayinin bir 'kriz'le yüzyüze bulunduğu mevcut ortamda süreç Ford özgülünde nasıl gelişti? Tabanın sesini yükseltecek bir liste oluşturduunuz, hangi kısıtları gözettiniz?

İşçi:

Tüm bunlara rağmen İG-Metal

tabanında henüz mücadele yanlısı diri güçler mevcuttur. Bunlar açıkça etkisizleştirilmeye çalışılsa da, bu, sermayenin bugünkü saldırıları karşısında başarılamıyor. Zira taban basıncı, özellikle de örgütlü bir görünüm altında olduğu zaman, onları bir hayli tedirgin ediyor. Altan gelen basınca, belirli sınırlarda ve yarın yine geçersiz kılmak üzere de olsa, boyun eğmek zorunda kalıyorlar.

Buna iyi bir örnek '97 toplu sözleşmeleridir. Tekelci sermaye bu TİS görüşmelerinde hastalık durumunda ücretin %20 kesintiye uğratılması teklifi ile gelmişti. Taban (savaş sonrası), Almanya tarihinin en uzun genel greviyle kazanılmış bu hakka yöneltilen saldırıya karşı sesini yükseltti. Mücadele etti. Sendika yönetimini de bu mücadeleye zorladı. Ve saldırı geri püskürtüldü. Aynı toplu sözleşmede, kazanımlar arasında 1 Nisan '97 itibarıyla 1998 sonuna kadar %1,5-2,5 zam uygulaması da vardı. Fakat Ford işyeri işçi temsilciliği sendikanın aldığı zammı uygulamadı. Bununla da kalmadı üstüne üstlük 22.04.'97'de işverenle gizli kapaklı masaya oturarak "işyeri garantisi anlaşması"nı imzaladı. Bunu yaparken ne işçilerle tartıştı, ne de onlara danıştı. Bu tam bir satış sözleşmesidir. Bu iç-sözleşmeyle bir anda yılın ilk aylarında Almanya işçi sınıfının (özellikle otomotiv sektöründe) yükselttiği mücadeleye kazanılan, daha doğrusu korunan neredeyse tüm hakları kendi elleriyle bir çırpıda törpülemiş oldu. Sorun daha tam anlaşılmadan ve işçilerden ilk tepkilerin yükselişini kestirince baskın bir seçime gitmeyi uygun gördüler. Anti-demokratik yöntemlerle önden listelerini hazırlayıp erken seçim kararını açıkladılar. İş oldu bittiye getirmek için amaçları. Bunu yapan işyeri işçi temsilciliğinin ezici çoğunluğu İG-Metal'in güdümünde olan

unsurlardan oluşmaktadır.

Anlaşma yapılırken ne işyerlerin korunması ne de işçilerin çıkarları düşünülmüş, tersine Ford'un 2000'li yıllara ilişkin stratejisi dikkate alınmıştır.

Biz de bu satış sözleşmesine, bir çırpıda haklarımızın budanmasına hayır diyen işçiler olarak karşı çıktık. Tabanda mücadeleciler Türk, Kürt ve Alman ilerici unsurlardan oluşan, İG-Metal listesine alternatif bir liste oluşturduk. Amacımız sınırlarının zaten çizili olduğu işyeri temsilciliğini ele geçirmek değil, tersine arkadaşlarımızı uğradıkları ihanetin içeriği ve boyutları üzerinde aydınlatmak, böylece onları tabandan yükselecek gerçek bir mücadele hattına çekmek. Temsilciliğe seçilecek arkadaşlarımızın asil görevini de işveren ve/veya sendika bürokrasisinin çıkarlarına karşı sınıfın çıkarlarını savunmak olarak belirledik. Bu mevziyi bir amaç olarak değil, bir araç olarak görüyorum. Bürokrasinin elinden alınması gereken bir araç olarak.

Kızıl Bayrak:

Nasıl bir çalışma gerçekleştirdiniz? Talepleriniz neydi? Öteki listelerden farklılıklarınız neydi?

İşçi:

Aslında seçimler bir yıl sonra yapılacaktı. Taban ne bu seçimlere hazırlıklı girme ve uzun erimli bir çalışma yürütme fırsatını buldu, ne de işçi kitlelerinde olağan seçim süreçlerinde yaşanan hareketlilik vardı. Normalde seçim dönemlerinde yaşanan bu hareketlilik, beraberinde politizasyona belli bir açıklığı, duyarlılığı ve mücadele isteğini barındırmaktadır. Seçimlerin baskın bir tarzda yapılmasında bu açık bir şekilde hesaba katıldı.

Seçim çalışmasına ancak üç hafta kala başlayabildik. Bu kısa süreç içerisinde yine de 18 değişik materyali (bildiri, broşür, afiş, pano vb.) devreye sokmayı başardık. Öteki listelerin (özellikle İG-Metal listesinin) saklamaya veya çarpıtmaya çalıştığı tüm gerçekleri bütün işletme birimlerine, arkadaşlarımızın büyük bir bölümüne ulaştırmayı başardık. Satış sözleşmesinin gerçek içeriğini, işçiler için ne tür somut sonuçları/kayıpları beraberinde getireceğini, işverenin kirli politikalarını ve bunun için sendikaları nasıl kendi çıkarları için bir alet haline getirdiğini somut ve çarpıcı bir biçimde teşhir etmeye yetinmedik. Arkadaşlarımıza, mücadeleye bizzat katılmadıkları ve üretimdeki güçlerini kullanmadıkları sürece önümüzdeki sürede daha yoğun saldırılara maruz kalacağımızı, ne ücretimizi, ne sosyal kazanımlarımızı, ne de işimizi koruyamayacağımızı anlatmaya özen gösterdik.

Temel taleplerimizin başlıcaları şunlardı:

*Sendikanın almış olduğu zamların olduğu gibi ücretlerin üzerine eklenmesi,

İşyerinde Liste 1'in dağıttığı broşürden:

Tüm işletme mensuplarına!

(...) Bugüne kadar - iş güvencesi aldatmacasıyla- çalışanlardan milyonlarca dolar kesildi. Bugüne kadar yapılan kesintiler yetmiyormuş gibi, çalışanlar sanki ekonomik refah içindeymiş gibi yine '97 yılı için çalışanlardan 120 Milyon Dolar katkı istenmektedir.

Bu anlaşmayı yapan Birleşik İşçi Temsilciliğine (GBR) sormak gerekir: Madem bu anlaşma yüzyılın en iyi anlaşmasıdır, o zaman niye baskın seçimlerle çalışanlardan güvenoyu istiyorsunuz?

Anlamı açıktır: bu anlaşma yüzyılın en iyi değil en kötü anlaşmasıdır. Bugüne kadar kesilen paralar işçinin cebine girmeden kesildiği için çalışanlar göz yummuşlardı. Ama bugün doğrudan çalışanların parasına el uzatıyorsunuz. Sonra da üstünüzde kalmasından korkup baskın bir seçime gidiyorsunuz. Bu şekilde de koltuklarınızda 4 yıl değil 5 yıl

oturmaya hedefliyorsunuz. Amaç açık; 2 taşa iki kuş vurmak.

Değerli arkadaşlar!

Bizler, Liste 1'i oluşturan arkadaşlar, bu kötü gidişata karşı dur demek istiyoruz.

Ve diyoruz ki:

- Mesai zamları kısıtlanıyorsa,
- Ögle ve gece vardiya zamları kısıtlanıyorsa,
- İşçilerden kopuk bu beyler sadece seçim zamanı bizi hatırlıyorlarsa,
- İş güvencesi adı altında cebinizdeki paraya el atıyorlarsa
- Demokratik olmayan baskın bir seçimi acile dayatıyorlarsa,
- Üretim biriminizdeki (Halle) işçi temsilciliği sorunlarınızı çözmiyorsa,
- Yerli yabancı ayrımı yapıyorsa,
- Bizlere dayanışma göster, gücümüze güç kat

Liste 1'i seç!

*İşçilerin milliyetleri, dinleri, memleketleri, cinsiyetleri, politik yönelimleri veya sendikal fonksiyonlarına bakılmaksızın eşit haklar ve muameleye tabi tutulması,
 *Yabancı işçilerin temsil hakkının göstermelik olduğunu. Bu hakkın mutlaka sağlanması gerektiğini (Ford'da 4800 Türkiyeli çalışmasına rağmen listelere, o da geri sıralamalarda ancak 2-3 Türkiyeli aday alınmaktadır),
 *Ne sendika ne de iç anlaşmada gerçek bir işyeri güvencesi sağlanmamıştır. Gerçek bir iş güvencesinin sağlanması gerektiğini,
 *Yapılan iç anlaşmayla tüm işçiler yıllık 3500-7500DM arasında bir ücret kaybına uğrayacaktır. İşçilere danışılmadan yapılan bu satış sözleşmesinin iptalini.Cumartesi günleri fiilen yeniden işgünü haline getirilmeye çalışılmaktadır, tatil mesailerі tırpalanmaktadır. Kazanılmış bu haklarımızın olduğu gibi korunmasını,
 *İşyeri temsilciliği kurumunun patron karşısında işçilerin haklarını savunan mücadele aygıtlarına dönüştürülmesini.

Bunların yanısıra biz, tabanın sesi olarak somut taleplerin yanısıra esas olarak sendikaların birer mücadele örgütü olmaları gerektiğini öne sürdük. Ford'un '96 yılı mali raporunun doğruları yansıtmadığını, yanıltmaya yönelik olduğunu ortaya serdik. Esnek çalışma, kalite çemberleri vb. saldırıların gerçek anlamını ve boyutlarını açıkladık. Bunun yanısıra işçi olduğumuzu, mücadelemizi bu kimlikle yürütmek zorunda olduğumuzu, sermayenin işçi emeği olmadan çoğalamayacağını söyledik. Emeğine sahip çıkmayanın hiç bir değere sahip çıkamayacağı temasını işledik.

Bunu, karşıt İG-Metal listesi Alman ekonomisinin dolayısıyla sermayesinin politikaları doğrultusunda süreci değerlendirme yoluna gitti. İşçileri sermayenin kendi argümanlarıyla kandırmaya çalıştı. Böylece emeğin daha yoğun sömürülmesinin kapısını aralamış da oldu.

Öteki iki liste de, sözde yabancılara uygulanan eşitsizlikleri işleyerek, gerçekte ise Türk milliyetçiliğine ve işçilerin dini duygularına hitap ederek dolaysız olarak sermayeye hizmet etmiş oldular. Sermaye, işçilerin muhalefetine atomize edilmesinden çok ne istiyebilir ki?

Kızıl Bayrak:
Çok kısa bir süreye sıkışan bu çalışmanızı bütünlüklü değerlendirdiğin zaman başarıları nedir, başarısız kalan yanları nelerdir?

İşçi:
 Aslında bu süreç kendi işçi kimliğini gören, kendisini emekçi gören arkadaşlara iyi bir uyarı oldu, olmalı. İşçiler süreci sadece seçimden seçime değil, sürekli takip etmeleri, bizzat taraf olmaları gerektiği ve mücadelede sürekliliğin en önemli faktör olduğu dersini çıkartmalıdır. Yoksa önümüzdeki dönemde böylesi birçok baskın süreçlerle karşılaşırız ve yine hazırlıksız yakalanırız.

Almanya genelinde olduğu gibi Ford'ta da geçmişte sendikal/veya taban muhalefeti oluşturan güçler şu ya da bu nedenlerden dolayı tasfiye oldular. Ya sendika bürokrasisinin içinde eriyip gittiler ya da kendilerini destekleyen, besleyen bir öz örgütlülüğe sahip

olamadıklarından süreçleri göğüsliemediler ve bizzat sendika yöneticileri tarafından eliminasyona uğratıldılar. Bu muhalefet hep söylemde radikal, uygulamada etkisiz ve güçsüzdü. Zira söylemine uygun bir örgütlenmeyi bir türlü beceremedi. Bunu pek istemedi de. Yoğun ve gerçek bir işçi denetimi de olmayınca kısa bir sürede tasfiye oldular. Suçu da hep işçilere yüklediler. En basit yoldu bu. Bu unsurların çoğu İG-Metal içerisinde eridi. Söylemde radikal olabilirsin, ama süreci bürokrat ve reformist sendikacılar gibi değerlendirirsen, alternatif bir ideolojik politik hatta sahip değilsen sonuç kaçınılmaz olarak tasfiye olur.

Biz, bu seçimlerde sürekli bir çalışmanın unsurlarını yaratmayı temel aldık. Bunun için öncelikle aramızdaki sorunları, ayrılıklarımızı gidermek, doğruları bulacağımız, özgürce tartışabileceğimiz bir tartışma platformunu yaratmak durumundaydık. İşçi haklarını gerçekten savunan politik bir çizgi ve bu çizgiye uygun organize olma sorununu merkezimize almayı, sorunu kişilerin sorunu olmaktan çıkarmayı amaçlıyorduk. Bu noktalarda ciddi adımlar da attık.

Başlangıçta belli zorlanmalar yaşayacağımız açıktı. Zira işçiler deneyimsizliklerinden, örgütsüzlüklerinden ve politik bilinçlerinin geriliğinden dolayı objektif olarak yaşadığı sorunları tartışırken hep olumsuzlukları dile getirir. Tam bir güven duymaması ve çokça kallesliğe uğratılmış olması onu mücadelesinde kısıtlar. Bu yığınsal işsizlik ortamında işini herşeyi olarak gördüğü için sorunları çoğu kez olumsuz yönünden, ortak iş yapmamak için/bunun anlamsızlığını anlatmak için tartışır. Ama bir kere güven kazandı mı o zaman gerçek kimliğini ortaya koyar. Bu sefer kimseyi dinlemez, hiç bir engeli tanımaz.

Ford'da henüz bu sürece gelinmiş değil. Bunu başarmak için karşımızda 3 temel engel var. 1.si Tekelci sermaye (Dünyanın 2. büyük otomobil firması), 2.si Almanya'daki genel politik ortam ve 3. olarak İG-Metal gibi dev bir bürokratik aygıt. Önemli olan, üretimden gelen gücümüzün doğru bir örgütlülükle (öz örgütlülüğümüz) birleştirdiğimiz zaman bunların üçünü de alt edebileceğimizi bilincimize çıkartabilmektir.

Biz, tüm eksikliklere ve engellere rağmen çok kısa bir sürede olumlu adımlar attık. Bizim esas gücümüz, dile getirdiğimiz ve doğruluğuna inandığımız tutumun bizi ileriki süreçte doğrulayacağıdır. Biz, bu sürecin takipçisi olacağız.

Kızıl Bayrak:
Sendikanın ve onun listesi seçimlerde ve seçim sonrasında size karşı tutumu ne oldu?

İşçi:
 İG-Metal listesi (ya da işyeri temsilciliği) örneğin 6 ay boyunca tek bildiri yayınlamazken seçim dönemi boyunca onlarca bildiri yayınladı. Bunlarda sadece boş vaatlerde bulundu. Yeni işyerleri sözü verdi. Halbuki önümüzdeki 5 senede Ford'un en az 4000 işyerini yok edeceğini sağır sultan bile duydu.

Bol kepçeden bir dizi söz verildi: gençlerin (Ford'da mesleki eğitim yapanların) hepsinin işsiz kalacağı, yüzyılın anlaşmasıyla geleceğin garanti

altına alınacağı vb.vb. Çoğu yabancı unsurlardan (Türkiyeli) oluşan "yalaka" eski "solcu"lar kullanılarak yabancı düşmanlığı, yaşlı işçilerin sorunları, ve sendikalara sahip çıkmak (bürolarda oturan bu zatların nasıl sahip çıktığını herkes biliyor) temaları demagojik bir tarzda işlendi. İG-Metal resmi listesi (biz de hepimiz İG-Metal üyesiyiz) sorunu tam da "kriz var, uzlaşmaktan, az ile yetinmekten yapacak başka bir şey yok" diyerek işledi. "Ücret kaybına aman ses çıkarma, bu işsizlikte çalışabildiğine sevin" dedi.

Bizim yürüttüğümüz faaliyetten bir hayli rahatsız oldular. Bir yandan yaratığımız hareketlilik ve takındığımız politik tutum hoşlarına gitmedi. Öte yandan da şüpheşiz onları deşifre edişimiz. İç anlaşmanın, fonksiyonlarının iç yüzünü ortaya koymamız onları çılgına çevirdi. Ama boş durmadılar, hemen bize karşı cephe aldılar. Denilebilir ki, seçim çalışmalarının önemli bir ayağını bu karşı kampanya oluşturdu.

Tartışmayı sürekli sahte zeminlere çekmekle kalmadılar. Bizim PKK'lı olduğumuzu yayararak (bizzat afişlerin, resimli aday listelerinin altına PKK yazarak) bize 'terörist' yaftası asmaya çalıştılar, böylece bizi işçi kitlesinden tecrit edebilmeye ummuyorlardı.

Fakat biz bu konuda tutarlı bir tutum aldığımız için aslında Türk şovenizmi ve Alman milliyetçiliğinin etkisi altında olan işçilerin bile desteğini kazandık.Örneğin ben işletme birimimde PKK'lı olmanın kötü bir şey olmadığını, Kürt sorunun da çok önemli bir demokratik sorun olduğunu vurguladım. Beni PKK'lı olarak lanse etmelerinin beni hiç rahatsız etmediğini,

Ford'da dağıtılan bildiri'den parça:

Değerli arkadaşlar!

Daha önce çıkardığımız el ilanlarıyla size "Liste 1" in adaylarını tanıtmaya ve hedeflerimizi sunmayaya çalıştık. Bunu ayrıca işletme içinde yaptığımız afiş çalışması ile destekledik. Her işletme biriminde afişlerimiz malum kişiler tarafından yırtıldı, yırtılıyor. Besbelli ki gerçeklerin söylenmesinden korkuyorlar. Fakat biz ağızımızı kapattırmayacağız, gerçekleri söylemeye devam edeceğiz.

Bu bildirimizde gıyabımızda yapılan satış sözleşmesini, sözümona "yatırım anlaşmasını" daha detaylı bir şekilde ele alacağız.

- "Yatırım anlaşması" yansıtılmaya çalışıldığı gibi bir "işyeri garantisi anlaşması" değildir. Zira yapılan tüm yatırımlar ne işçiler ne de işyerlerinin korunması için harcanmıştır. Tersine tüm yatırımlar yeni teknolojiye harcanmış, böylece de işyerleri sürekli olarak tahrip edilmiştir. (Son 7 yılda toplam 4000 işyeri yok edildi)
- Son anlaşmayla sadece üretim güvenceye alınmıştır. Anlaşmada mevcut işyerlerinin garantiye alınmasına ya da yeni işyerlerinin açılmasına ilişkin hiç bir güvence yoktur.
- Yapılan bu anlaşmayla her arkadaş, ücret grubuna göre, yıllık 3500 ile 7000 DM arası bir ücret kaybına uğrayacaktır. Bu satış anlaşmasını yapanlara oyunuzu vererek mükafatlandırmayın!
- Bu anlaşma 01.06.1997'den itibaren geçerli kazandığından

fakat benim sınıf bilinçli bir işçi olmamın onları pekala rahatsız ettiğini işledim. Yabancı düşmanlığının işçi düşmanlığı olduğunu vurguladım. Burada, üretim biriminde milliyetimizin, dinimizin değil sadece ve sadece işçi kimliğimizin önemli olduğunu ve buna göre davranmamız gerektiğini anlattım. Ve bunlar birçok arkadaşımı ikna da etti. Bu işçilerin yarın tutarlı bir şekilde mücadele saflarına katılıp katılmıyacakları ileri işçilerin göstereceği performansla, tutarlılığa ve önderlik kabiliyetine sıkı sıkıya bağlı olacaktır.

Ayrıca, bizim, işçileri işveren karşısında savunacak kadar diploması bilmediğimizi vb. şeyleri propaganda ettiler. Bununla da yetinmediler, bizim faaliyetimizi baltalamaya, afişlerimizi yırtmaya kadar vardurdılar işi.

Seçim sonrası, bizim grup olarak çalışmalarımıza devam edeceğimizi görünce, tutumlarını daha da sertleştirdiler, açık düşmanca bir tutuma dönüştürdüler. Seçim sonrasında sendika temsilcileri toplantılarına almamaya çalışıyorlar. Toplantıların ana gündemini çalışma ve işçilerin sorunları değil, bizim dışılanmamız, bize karşı cepheleşme olmaktadır. Burda izleyecekleri yol bellidir. Bizim direncimiz karşısında önce geri adım atacaklar, bizi entegre etmeye çabalayacaklar. Bunun tutmadığını anlayınca da her yolu mübah sayarak saldırıya geçecekler. Bizi tecrit etmeye, yıldırmaya ve dışılamaya çalışacaklar. Zira bizi ciddi bir tehlike olarak görüyorlar. Fabrikada taban muhalefetine ciddi bir adımın atmasının ne anlama geldiğini biliyorlar, son seçim döneminde de gördüler.

dolayı para kaybımız ancak Ağustos/Eylül ayından itibaren hissedilecek, görünür hale gelecektir. Bu yüzden baskın seçimler düzenlendi. Böylece işi kotarmaya çalışıyorlar.

- "70 saatlik koridor" maddesi işçilere yapılan büyük bir saygısızlıktır. Üretimde yerini alan arkadaşlar bu yeni uygulamayla 12 Cumartesi çalışacak karşılığında ise sadece 10 gün izin kullanabilecektir. 70 saatlik bu mesainin karşılığında herhangi bir mesai zammı ödenmiyecektir. Böylelikle toplu iş sözleşmesi delinmiştir. Cumartesi fiilen iş günü haline getirilmiştir.
- Toplu sözleşmelerde alınan %1,5-2,5 ücret zammının yeni anlaşmaya göre "özel ödenti" olarak verilecek olması izin ve Noel primlerini de olumsuz yönde etkilemektedir. Bunun da ötesinde bu "özel ödentinin" 01.01.1999 itibarıyla kaldırılacağı da kararlaştırılmış durumdadır.
- Size sesleniyoruz. Eğer bu seçimlerde bu anlaşmayı imzalayanlardan oluşturulan Birleşik işçi temsilciliği listesini (GBR) desteklerseniz, tutumunu onaylamış olursunuz. O zaman önümüzdeki 4 senede kala kala geriye kalan toplu sözleşme dışı %12'lik ücret zammı hakkımızın tamamını kaybetmek isten bile olmayacaktır.

**Artık bıçak kemiğe dayandı!
 Tek alternatif 'Liste 1'dir!**

Umudun ve Direncin Bitmeyen Türküsü

VICTOR JARA

**Özgürdür benim türküm
elini uzatan herkese
vermek ister kendini
içini döken herkese...**

diyen Victor Jara'nın adını

duymamışsanız bile herhangi bir şarkısı mutlaka kulağınıza çalınmıştır. Yerin derinliklerinden gelen bir sel gibidir şarkıları; sarıverir hemencecik insanı, sıcacık, sade temiz... ve sert. Biraz durupdurup dinlediğimizde Jara'nın müziğini, içinde "İnsanın, insan yorumcusu olmanın verdiği sorumluluk, yaratıcı bir duyarlılıkla, tarladaki adamın, şehirdeki işçinin hakettiği en saf ve en temiz olana ulaşmak" isteğini taşıdığını görürüz. Bu isteğin yakıcılığı Victor Jara'yı işçi ve emekçilerle içiçe olmaya, yaşadığı toplumu ve kültürünün özümsemeye, bunu mutlu bir dünya özlemiyle harmanlayıp, evrensel bir dille ezgilemeye götürmüştür.

Her sanatçı somut tarihsel koşulların ve konumlanışların ürünüdür. İyi bir sanatçı ise herşeyden önce içinde bulunduğu toplumun, bulunduğu/seçtiği sınıfsal, sosyal duruşun ayırıcılığına varan sanatçıdır. Bunu başaramayanların yaptığı sanat olduğuna ve hedefine (varsa) kuşkuyla bakmak gerekir. Victor Jara'yı "ormanın ortasındaki ağacı görmemizi engelleyen entelektüel süslemelerden arındıran" da bu olsa gerek.

Jara'yı anlayabilmek ve kavrayabilmek için ülkesini ve yaşadığı koşulları bilmek gerekir. Victor Jara'nın ülkesi Şili; And Dağları ile Pasifik Okyanusu arasında uzanan bir Güney Amerika ülkesidir. Zengin yeraltı kaynaklarına sahip olması, Şili'nin sık sık el değiştiren bir sömürge olmasını koşturmuştur bir anlamda. Önce İspanya sonra İngiltere ve son olarak da Amerikan emperyalizminin boyunduruğu altında yaşamıştır/yaşamaktadır.

Şili'de toplumsal başkaldırı ve işçi sınıfı hareketi oldukça eskidir. 1907'de Iquique'de greve çıkan iki bin işçinin aileleriyle birlikte katledilmesi bunun somut bir göstergesidir. 1912'de Luis Emilio Recabarren önderliğinde kurulan Sosyalist İşçi Partisi, 1922'de Şili Komünist Partisi adını aldı ve Komintern'e (3. Enternasyonal) girdi.

1950'lere gelindiğinde kötüleşen ekonomik buhranın aksine gittikçe yayılan grev ve gösteriler patlak verdi. 1953'te İşçi Sendikaları Federasyonu (CUT) kuruldu. 1958'de Komünist Parti yasallaştı. 1964'te yapılan devlet başkanlığı seçimlerinde yüreğinde "sosyalizme barışçıl geçiş" ham hayalleri taşıyan "marksist" aday Salvador Allende beklenenin aksine seçimi kazanamadı. Fakat bir sonraki seçime Allende Şili'nin devrimci ve reformist örgütlerinin/partilerinin

oluşturduğu Unitad Popular (Birleşik Halk Cephesi)'in adayı olarak katıldı ve % 36 oy alarak Şili'nin ilk sosyalist devlet başkanı oldu.

Büyük sancılar ve iz bırakan sanatsal akımlar büyük çoğunlukla yükselen başkaldırı hareketinin ürünleridir. Jara, "Her devrim kendi şarkısını yapar" sözünün en güzel örneğidir. Onu '60'ların Şili'sinden ve Yeni Şili Şarkı'sından ayrı düşünmek olanaksızdır.

Yeni Şili Şarkıcıları'nın öncülü Violetta Parra'dır. Parra aynı zamanda Jara'nın öğretmenidir. Bir ayağı İnk medeniyetinde, bir ayağı çağdaş dünyada

olan bu "yeni" akımın yaratıcısıdır. Yeni Şili Şarkıcılığı'nın öne çıkan grupları ise kurulmasında Jara'nın özel katkısı bulunan Qvilapayun ve efsanevi İnti İllimani'dir. Pinochet darbesinden kurtulabilen iki grup da müzik yaşamlarını bundan sonra Avrupa'da sürgünde sürdürdüler.

Victor Jara 28 Eylül 1938'de Chilla Viejo'da bir köyde doğdu. Yokluğun acı gücüyle daha çocukluğunda karşılaştı. Tüm çocukluğu fakirliğin getirdiği sıkıntılar içinde geçti. Müzikle tanışması daha çocukken şarkıcı olan annesi vasıtasıyla oldu.

Çocukluğu köyde geçen Jara, daha

sonra ailesiyle beraber Santiago'ya göç etti. Lise eğitiminin ardından Tiyatro bölümünü kazandı. Okuma olanağı bulabilen ender köy çocuklarından biridir.

Tiyatroda büyük başarılar kazandı. Çeşitli turnelere katıldı, büyük ödüller aldı. İngiliz asıllı bale sanatçısı Joan Turner ile evlendi.

1965'ten sonra müziğe yöneldi. Tüm Yeni Şarkıcılar gibi özellikle geleneksel folk müziğinde İnk, Afrika ve Akdeniz kültürleri üzerinde yoğunlaştı. Fakat onu geleneksel değil çağdaş bir müzisyen yapan; İnk'nın quena'sının (bir çeşit flüt) sihirli sesiyle İspanyol gitarını birleştirmesi, sokağa çıkarması ve onları halkı kavgaya çağırın bir bildiri, bir silah olarak kullanmasıdır.

Jara kendisini şöyle ifade ediyor: "Halka inilmez, çıkılır. Halka gerçek kültürlerini göstermek gerekir. İşçilerle sürekli temas halinde olarak, yakın ilişkiler içine girerek ideolojik açıdan gelişmelerini sağlamaya çalışıyorum. Şarkı, halka benim için iletişim kurmanın bir yolu. Bir bütünleşme aracı. Daha iyi olma çabası.

Ben üniversiteye gidemeyenler, zor koşullarda çalışanlar, aldatılan insanlar için söylüyorum. Yani halk için"

Jara kitlelerin yükselen anti-emperyalist öfkesinin ve umudunun sesi oldu. Latin Amerika'da olduğu kadar Avrupa'da da özellikle gençlik saflarında büyük beğeni kazandı. Bunda müziğinin ritmik yapısının yanında, politik/düşünsel yanının ve yükselen gençlik hareketinin de özel bir rolü vardır. Şarkıları fabrikada, üniversitelerde, mitinglerde kısacası her yerdeydi. "Haydi türküler yakalım birlikte / tüm insanlarına yeryüzünün".

Allende'nin toprak reformu, madenlerin, bankaların ve endüstrinin devletleştirilmesi gibi icraatları emperyalistleri çileden çıkarıyordu. Fakat devrimcilerin tüm uyarılarına rağmen Allende "tutucu ve anti-marksist" orduyu ikna etmek çabasıydı.

Ve darbe 11 Eylül 1973'te geldi. General Pinochet'in başında bulunduğu cunta'nın ilk işi "idealist ve barışsever marksist" Allende'yi öldürmek oldu.

Darbenin ertesi günü tutuklanan Jara binlerce kişi ile birlikte Santiago Stadyumuna hapsedildi. Fakat nafîle o yine umudun ve direncin bitmeyen türküsünü söylüyordu. Gitar çalmasını engelleyebilmek için önce ellerini kırdılar. Fakat şarkı söylemesini engelleyemediler. Daha sonra binlerce insanın gözü önünde yargısız infaz ettiler.

Öldürülmeden önce stadyumda yazıp bestelediği ve orada bulunan bir tutsağın bizlere ulaştırdığı "Şili Stadyumu" adlı şarkısında hala direnci ve umudu ezgiliyordu.

Jara'nın son mesajı: 'Şili stadyumu'

Şili'deki Pravda muhabiri Vladimir Çernişev, Victor Jara'nın son anılarını 13 Ekim 1973'te şöyle anlatıyordu: "Victor Jara dudaklarında bir şarkıyla öldü. Onu yanından hiç ayırmadığı refakatçısıyla, gitarıyla birlikte stadyuma getirdiler. Ve şarkı söylemeye başladı. Öbür tutuklular, gardiyanların ateş açma tehdidine rağmen melodiye eşlik etmeye başladılar. Sonra bir subayın emri üzerine askerler Victor'un ellerini kırdılar. Artık gitar çalamıyordu, ama zayıf bir sesle şarkı söylemeye devam etti. Bir dipçikle kafasını parçaladılar ve diğer tutuklulara ibret olsun diye cesedini tribünlerin önüne astılar."

Jara, öldürülmeden önce stadyumda yazıp bestelediği ve daha sonra serbest bırakılan bir tutuklu tarafından dışarıya ulaştırılan, 'son mesajı' olarak dünyanın çeşitli yerlerinde Şili'yle dayanışma toplantılarında okunan 'Şili Stadyumu' adlı şarkısında şöyle diyor:

**Beş bin kişiyiz burada
Şehrin bu ufak kıyısında
Beş bin kişiyiz
Kimbilir kaç kişidir
Bütün şehirlerde ve ülkede
Tohum eken ve fabrika işleten
Yalnız burda on bin el
Ne zor şarkı söylemek
Şarkı dehşetinki olunca
Yaşadığım dehşet
Öldüğüm dehşet
Kendimi böylesi bir kalabalık
Ve bu şarkının çılgınlıklarını ve
Sessizliğin noktaladığı böyle**

**çok
Sonsuzluk anı içinde bulmak
Gördüğümü hiç görmemiştim
Hissetmiş ve hissetmekte
olduğum
Yeni bir dünya doğumu olacak.**

Parti Örgütü Ve Parti Edebiyatı

Lenin

(...) Ne olursa olsun, yarı yolda ilerleyen devrim, işlerin yeni bir doğrultuda düzenlenebilmesi için hepimizin bir an önce çalışmaya koyulmasını zorunlu kılmaktadır. Bugünkü edebiyatın, "yasal" olarak yayınlanana da dahil, onda dokuzu parti edebiyatı olabilir. Parti edebiyatı da olmak zorundadır. Burjuva terörlerine; kazanç sağlayan, ticari burjuva basınına, burjuva edebi kariyerizme ve bireyciliğe, "aristokratik anarşizme" ve kâr peşinde koşmaya karşıt yönde, sosyalist proletarya, *parti edebiyatı* ilkesini öne sürmeli, bu ilkeyi geliştirmeli ve elden geldiğince onu tam ve eksiksiz olarak pratige geçirmelidir.

Bu parti edebiyatı ilkesi nedir? Sosyalist proletarya açısından edebiyat, bireyler ya da topluluklar için bir zenginleşme aracı olmamalıdır diyemeyiz sadece; edebiyat, proletaryanın genel davasından bağımsız, bireysel bir girişim olamaz kesinlikle. Kahrolsun partisiz yazarlar! Kahrolsun edebiyatın üstün insanları! Edebiyat, proletaryanın genel davasının bir *parçası* haline gelmeli, bütün proletaryanın politik olarak bilinçli bütün öncülerini tarafından harekete geçirilen o tek ve büyük Sosyal-Demokrat mekanizmanın "küçük bir çarkı ve vidası" olmalıdır.

"Her benzetmede bir kusur vardır" der bir Alman atasözü. Benim edebiyatı bir dişliye; canlı bir hareketi, bir mekanizmaya benzetişim de öyle olabilir. Fikirlerin özgürce çarpışmasını, eleştiri özgürlüğünü, edebi yaratım özgürlüğünü, vs., vs. alçatıyor, öldürüyor, "bürokratlaştırıyor" diye böyle bir benzetme karşısında çılgılığı basacak histerik aydınlar bulunacaktır belkide. Ancak bu gibi çılgınlıklar, burjuva aydın bireyciliğinin bir ifadesinden başka bir anlama gelmeyecektir. Edebiyatın, mekanik bir ayarlamaya ya da aynı bir düzen içine konmaya, çoğunluğun azınlık üzerinde baskı yaratmasına açık olmadığı, sugütürmez bir gerçektir. Bu alanda kişisel girişkenliğe, bireysel eğilimlere, düşünce ve hayalgücüne, biçim ve içeriğe kesinlikle daha geniş yer verilmesi gerektiği de kuşku götürmez. Bunların hiçbirini yadsınamaz; ama bütün bunlar, proletarya partisi davasının edebi cephesinin, öbür cepheleriyle mekanik bir biçimde bir tutulamayacağını gösterir sadece. Ancak bu da, burjuvaziye ve burjuva demokrasisine yabancı ve garip gelen, edebiyatın mutlaka, ister istemez Sosyal-Demokrat Parti çalışmasının bir ögesi olması gerektiğini, bu çalışmanın bütün öbür öğelerine ayrılmaz bir

biçimde bağlı olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz. Gazeteler, çeşitli parti örgütlerinin organları haline gelmeli ve bu gazetelerin yazarları mutlaka bu örgütlerin üyesi olmalıdırlar. Yayın ve dağıtım merkezleri, kitapçılar ve kitaplıklar, kitabeveleri ile benzer kuruluşlar, bütün bunlar, parti denetimi altında olmalıdır. Örgütlü sosyalist proletarya, bütün bu çalışmalarını kendi gözetiminde bulundurmali, baştan sona denetlemeli ve ayrımsız, bütün her yere, yaşayan proletarya davasının hayat dolu akışını götürmeli ve böylece, "yazarın işi yazmak, okuyucunun okumak" diyen o yarı Oblomovcu, yarı bezirgan, eski Rus ilkesinin ayaklarını yerden kesmelidir.

Asya'ya özgü sömürünün ve Avrupa burjuvazisinin yozlaştığı edebi çalışmaların böyle bir anda dönüşüme uğratılabileceğini öne sürüyoruz pek tabii... Ölçüleri belirli herhangi bir sistemi savunmak, ya da sorunu birtakım boyutlarıyla çözmeye kalkmak aklımızın ucundan bile geçmez. Kupkuru şemaların uygulanması en az söz konusu olacak şeylerdir burada. Tüm partimiz ve Rusya'da siyasal bilinçli Sosyal-Demokrat proletaryanın tümü, bu yeni sorunun farkına varmalı, onu yakından tanımalı ve her yerde çözmeye çalışmalıdır. Aslında yapılması gereken şey budur. Feodal sansürün zincirlerinden kurtulan bizler, burjuva bezirgan edebi ilişkilerin tutsağı haline gelmek istemiyoruz, gelmeyeceğiz de. Yalnız polis baskısından değil, ama sermayenin de egemenliğinden, tüccarlıktan, dahası, burjuva-anarşist bireycilikten arınmış, özgür bir basın yaratmak istiyoruz, yaratacağız da.

Bu son sözler okuyucuya aykırı ya da hakaretmiş gibi gelebilir. Özgürlüğün coşkulu savunucusu birkaç aydın "ne!" diye bağıraraklardır belki de. Demek, siz yazı yazmak gibi aldatıcı bir işi, bir bireysel bir konuyu ortaklaşa denetim

altına almak istiyorsunuz! Bilimin, felsefenin ya da estetiğin sorunlarını oy çoğunluğuyla işçiler çözsün istiyorsunuz! Bütünlükle bireysel olan fikrinsel çalışmanın mutlak özgürlüğünü inkar ediyorsunuz demek!

Sakin olun, baylar! En önce, biz burada partili edebiyatı ve onun parti denetimine bağlılığını tartışıyoruz. Herkes hiçbir kısıtlama olmaksızın dilediğince söyleyip yazmakta özgürdür. Ama, (parti dahil) bütün özgür kuruluşlar da, parti düşmanı düşüncelere sahip çıkmak için partiden yararlanan üyeleri koymakta özgürdür. Söz ve basın özgürlüğü tam olmalıdır. Ben söz özgürlüğü adına sana haykırma, yalan

söyleme ve canın ne istiyorsa onu yazma hakkını tam olarak tanımak zorundayım. Ama sen de örgütlenme özgürlüğü adına bana şu ya da bu görüşlere sahip çıkan kimselerle bir araya gelme ya da ayrılma hakkını vermelisin. Parti, kendi düşmanı görüşlere sahip çıkan kimseleri kendinden arındırmadıkça önce *ideolojik*, sonra maddi açıdan çözümlü dağılması kaçınılmaz olan özgür bir kuruluştur. Partili görüşlerle parti düşmanı görüşler arasındaki sınırı belirleyebilmek için ortada parti programı, partinin taktik kararları ve tüzüğü, en sonunda da, proletaryanın uluslararası özgür kuruluşlarının, uluslararası Sosyal Demokrasi'nin tüm deneyimleri vardır; proletarya partileri içinde bütünlükle tutarlı, tastamam Marksist, tümüyle doğru olmayan bireysel öge ve eğilimler varolagelmıştır hep, ama buna karşılık, bu partilerin kendi sınıfları içinde hep dönem dönem "temizlikler" de olmuştur. Aynı şey, burjuva "eleştiri özgürlükçüsü" baylar, bizim partimiz içinde de olacaktır. Bir kitle partisi haline gelmek üzereyiz, açık bir örgüt olmaya doğru hızlı bir değişim geçiriyoruz; (Marksist açıdan) tutarsız birçok kimse, hatta bazı Hristiyan unsurlar, belki mistik kişiler bile gelip aramıza katılacaktır, kaçınılmaz bir şey bu. Ama, midemiz sağlam ve taş gibi marksistiz. Tutarsız unsurları kendi içimizde özümleyeceğiz. Parti içinde fikir ve eleştiri özgürlüğü, insanların parti adı verilen özgür kuruluşlarda örgütlenme özgürlüğünü bize unutturamayacaktır hiçbir zaman.

İkinci olarak da, sayın burjuva bireyciler, mutlak özgürlük üstüne çektiğiniz söylevlerin ikiye bölünmüş başka bir şey olmadığını söyleyeceğiz sizlere. Para gücü üzerine kurulmuş bir toplumda, bir avuç zengin insan asalak yoksulluk içinde süründükleri bir

toplumda gerçek, fiili hiçbir "özgürlük" olamaz. Siz, Bay Yazar, sizden allı pullu, romanları içinde açık saçıklık ve "kutsal" sahne sanatı "üstüne örtülü" bir kılıf içinde fuhuş isteyen burjuva yayıncıya karşı, burjuva kamuya karşı özgür müsünüz? O mutlak özgürlük denen şey ya bir burjuva palavrasıdır, ya da (bir dünya görüşü olarak anarşizm, tersine çevrilmiş burjuva düşüncesi olduğu için) anarşist bir palavradır. İnsan hem toplum içinde yaşayıp, hem de ondan *özgür* olamaz. Burjuva yazarın, sanatçının, oyuncunun özgürlüğü, para kesesine, çürümeye, satılık olmaya gizlice (ya da ikiye bölünmüş biçimde gizlice) bağımlılıktan başka bir şey değildir.

İşte biz sosyalistler, bu ikiye bölünmüş açığa seriyor, sahte etiketleri söküyoruz; bunu da, sınıfsız bir edebiyat ve sanata varmak için değil (çünkü böyle bir şey sınıf-dışı, sosyalist bir toplumda olabilir ancak), ama, gerçekte burjuvaziye bağlı bu ikiye bölünmüş özgür edebiyatın karşısına, *açıkça* proletaryaya bağlı, gerçekten özgür bir edebiyat çıkarmak için yapıyoruz.

Bu edebiyat özgür bir edebiyat olacaktır, çünkü bu edebiyatın saflarına yeni güçler katacak olan şey, hırs ya da kariyerizm değil, sosyalizm fikri ve emekçilere duyulan yakınlık olacaktır. Bu edebiyat özgür olacaktır, çünkü birtakım içi geçmiş kadınlara, şişmanlamaktan yakınan, canı sıkkın "üst tabaka"ya değil, ülkenin gözbebeği, gücü ve geleceği olan milyonlarca, yüz milyonlarca emekçiye hizmet edecektir. Bu özgür edebiyat; insanoğlunun devrimci düşüncesindeki son sözü sosyalist proletaryanın deneyi ve canlı faaliyetiyle zenginleştirecek, geçmişin deneyi (ilkel, ütöpik biçimlerinden başlayarak gelişen sosyalizmin vardığı son aşama olan bilimsel sosyalizm) arasında sürekli bir karşılıklı etki yaratacaktır.

O halde yoldaşlar, işbaşına! Yeni ve güç bir görevle karşı karşıyayız. Ama, Sosyal-Demokrat işçi sınıfı hareketine kopmaz bir biçimde bağlı, geniş, zengin ve renkli bir edebiyatı örgütlemek gibi soylu ve gönendirici bir görev. Bütün Sosyal-Demokrat edebiyat, Parti edebiyatı haline gelmelidir. Bütün gazeteler, dergiler, yayınevleri, vs., çalışmalarına hemen yeniden çekidüzen vermeli, Partinin şu ya da bu örgütüyle şu ya da bu biçimde bütünleşecek bir şekle doğru gitmelidir.

"Sosyal-Demokrat" edebiyat, ancak o zaman kendi adına gerçekten yaraşır bir hale gelecek, ancak o zaman görevini yerine getirecek ve burjuva toplum çerçevesi içinde bile, burjuvaziye kölelik etmekten kurtularak, gerçekten en ön saflarda yürüten ve sonuna kadar devrimci olan sınıf hareketi içinde yer alacaktır.

Sınıf çalışmamızın güncel durumu

Yıllarca sınıf çalışmasında yeni bir çalışma tarzına geçmeyi başarabilmek çözülmesi gereken bir sorun olarak kaldı önümüzde. Bunun esası, dışardan ve bir çok durumda sistemsiz olarak yürütülen bir genel propaganda-ajitasyon çalışmasından fabrika içi zeminlere oturmuş bir gündelik sistemli çalışmaya geçti. 3. Genel Konferansımızda enine-boyuna tartışılan bu sorun, konferans sonrası süreçte nihayet pratik bir çözüme kavuştu. Geline aşamada büyük ölçüde fabrika eksenine oturan, fabrika içi ilişkiler üzerinden süren bir çalışma tarzını ve düzeyini yakalamış durumdayız.

Sınıf çalışmasında bu tür bir tarz her zaman için temeldir. Çalışmada verimliliğin, başarının, kökleşmenin temel yolu ve güvencesidir. Fakat içinde bulunduğumuz bugünkü ortamda, sınıf hareketinin bize sağladığı ek avantajlar var. Böyle bir çalışma temeli kazanmış olmak sayesinde ki, sınıf hareketinin genelde en durgun dönemlerinden birini yaşadığı bir sırada, bizim sınıf çalışmamız günden güne büyüyen, genişleyen, araçlarda çeşitlenen, deneyimlerini çoğaltan bir seyir izleyebilmektedir. Oysa çok değil bir-iki yıl öncesine kadar, genel propaganda-ajitasyonun ötesinde, işçilerle fiziki teması biz daha çok patlak veren direnişler üzerinden kurabiliyorduk. Ve eğer önden gerekli ilişkilere sahip değilseniz, bu tür bir müdahale hem zor ve verimsiz oluyor, ve hem de direnişin bitmesinin ardından müdahalenin maddi ortamını da çoğu durumda kaybedebiliyorduk.

Çalışmamız bugün böyle özel ve iğreti koşullara bağlı olmaktan çıkmıştır. Sınıf hareketinin hayli durgun ortamında biz gündelik sınıf çalışmasını kesintisiz sürdürebiliyoruz.

Sınıfa yönelik çalışmada arzuladığımız türden bir çalışma tarzına son bir-iki yıl içinde bir geçiş sağlamış olsak bile, bu alanda yılları bulan bir deneyime sahibiz. Başlangıçta, '90'lı ilk yıllarda daha çok dışardan yürüyen genel bir

propaganda-ajitasyon çalışması idi bu. Bize bir çok noktadan bir ilk fiziki temas olanağı sağlasa da, kalıcı ilişkilere varamayan bir genel etkileme çabası oldu bu. Bunu izleyen dönemde bir çok yerel ya da tekil direnişle anında bağ kuran ve müdahalelerde bulunan bir geçiş evresi yaşadık. Özellikle 3. Genel Konferansı hemen izleyen evrede sayısız fabrika direnişleriyle dolaysız ilişkiler içinde olduk. Bunlardan bazılarında zaman zaman belli inisiyatifler gösterdik. Bir kısmında inisiyatifi bizzat ele aldık. 3. Konferans sonrası basınımız taranırca, kamuoyunda şu veya bu ölçüde duyulan çok sayıda direnişin dolaysız tarafı olduğumuzu, bu direnişlerin seyrini ve deneyimlerini yansıttığımızı görürüz. Ve şimdi, içinde bulunduğumuz evrede, artık belli birimlere ve sektörlerle yönelik hedefli bir gündelik çalışma içindeyiz.

Farklı evrelerden geçen bu toplam süreç bize çok yönlü bir deneyim sağlamış durumda. Örgüt olarak sınıf çalışmasında bizim için önemli bir birikim ve avantaj oluşturmaktadır bu. Düne kadar daha çok sağlam ve ısrarlı bir sınıfsal kavrayış ve yönelim içinde olmayı bir avantaj sayıyorduk. Şimdi bunu altını çizdiğimiz pratik deney birikimi ile fabrika zeminine oturan bir gündelik çalışma tarzını yakalamış olmak tamamlıyor. Bu, komünist hareketimizin maddi-örgütsel yönden bir proleter siyasal harekete dönüşmeyi hedefi çerçevesinde önemli bir mesafenin ifadesidir.

Bu mesafenin elle tutulur bir göstergesi de, merkezi yönetim de dahil her kademedeki örgütlerimizin ve yoldaşlarımızın dolaysız biçimde bu çalışmanın içinde bulunmalarıdır. Bu çalışma, pek az istisnaıyla hareketimizin en ileri kadroları tarafından bizzat organize edilmekte, yönetilmekte, yakından denetlenmekte, deneyleri toparlanmakta ve basınımızda sorunları tartışılmaktadır. Sınıf hareketinin durgun geçen bir döneminde, deyim uyuşsa sınıf çalışmasına kilitlenmiş bir örgüt durumundayız. Yılların inatçı ve ısrarlı çabası (sonucunda bu

pratik durumu yakaladık. Aynı inatçı ve ısrarı sürdürürsek sınıf hareketiyle devrimci siyasal-örgütsel birleşmede ipi göğüsleme, bizim için yalnızca bir zaman sorunu olacaktır.

Yine de katedilmiş tüm bu mesafenin bugün hala esas olarak sınıf içinde dolaysız bir maddi çalışma zemini yakalamaktan ibaret olduğunu unutmamak, asıl sorunlar yığınının ise bu bu aşamadan itibaren başladığını gözönünde bulundurmak zorundayız. Çalışmamızın bugünkü sorunları konusunda basınımızda süren tartışma ve değerlendirmelere bakmak bile, bunun böyle olduğunu görmek için yeterlidir. Eğer sınıf çalışmasının dolaysız maddi ortamına henüz nispeten yeni bir evrede oturmuşsak, doğaldır ki bu, çalışmanın gerçek sorunlarıyla da henüz yeni yeni yüzyüze geliyoruz demektir. Araçlara, yöntemlere, çalışma tarzı ve üslubuna, sendikalara, sınıf içindeki reformist akıma vb. sayısız soruna ilişkin gerçek tartışmaların kendini henüz yeni yeni gösteriyor olması da bu açıdan rastlantı değildir.

Elbette bu yeni başlangıcın barındırdığı bazı tehlikeler var. Bu evrenin sorunlarını ve araçlarını kendi içinde abartmak, ya da onların kendine özgü geçici anlam ve sınırlarını gözden kaçırarak çalışmada darlaşmak biçiminde kendini gösterebilir bu örneğin. Özgül çalışmaya geçişte uygun, verimli ve yeni ilişki kanalları yaratmaya elverişli bir araç olarak bültenlere kendini aşan işlevler yükleme eğilimi bunun ilk elden göze çarpan bir örneğidir. Bu aracı tamamlayacak, böylece onun kendi gerçek işlevini yerine getirmesini de kolaylaştıracak biçim, yöntem ve platformların kullanılması ya da yaratılması alanındaki açık yetersizliklerimizi görebilmek durumundayız.

Sınıf hareketinin durgun bir döneminde gündelik çalışmada başarılı olabilmek, sınıf kitlelerinin somut sorunlarına, fabrika yaşamının gündelik sorun ve ihtiyaçlarına, bu arada sendikal çalışmaya gerekli önemi vermeyi özellikle gerektirir. Bugüne kadar çalışmanın bu boyutundaki belirgin zayıflığımız

düşünüldüğünde, bu alanda beceri kazanmanın ve ustalaşmanın önemi ve aciliyeti daha belirgin hale gelir. Ama daha en baştan çalışma bütünsel bir devrimci perspektif ve bunun gerektirdiği çok yönlülük içinde ele alınmazsa, bugüne kadar zayıf kaldığımız alanda güçlenme çabasının kendisi, çok geçmeden tersten sonuçlara yolaçabilir, tahrip edici bir yeni zaaf alanına dönüşebilir. Örneğin sendikalizm kendini böyle bir zaaf olarak gösterebilir.

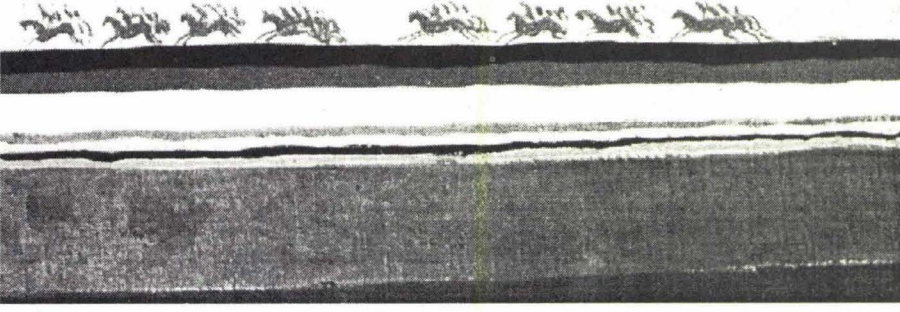
Elbetteki her zayıf yönü pratikte giderme çabası, beraberinde bir ölçüde doğal bir biçimde bazı ters etki ve eğilimler getirecektir. Ama eğer peşinen bunun bilincinde hareket edilirse, bu tür etki ve eğilimlerin ortaya çıkışı da bu sayede en aza indirilebilir. Yine de halen bizim için esas sorunun özgül ve somut sorunları en iyi biçimde değerlendirerek sınıf kitleleriyle devrimci siyasal ve örgütsel buluşmayı kolaylaştırma alanındaki yetersizlikler olduğunu unutmamalıyız.

Hareketimiz yıllardır ekonomizme ve sendikalizme karşı kararlı ve ilkeli bir ideolojik mücadeleden geçmiştir. Bunun getirdiği bir açık kavrayışa, duyarlılığa, bilinç üstünlüğüne sahiptir. Buna güvenebilir ve halihazırda bizim için çalışma tarzında asıl tehlikenin sekterlik olabileceğini gözönünde bulundurarak davranabiliriz.

EKİM 3. Genel Konferansı

**Örgütsel
ve
Siyasal
Tartışmalar
(Tutanaklar)**

Yoldaş'a mektup

Yıllar önceydi. Ailemiz büyük fedakarlıklar ve özverilerle büyüttü bizi. Emek dökerek kazandıklarını bölüştüler bizimle. Kimi zaman sevindik, kimi zaman birlikte üzüldük, kısacası yaşamımızı paylaştık sonuna kadar onlarla.

Büyüyüp okul çağına geldiğimizde, tertemiz önlükler ve beyaz, kolalı yakalarla okul kapısına kadar uğurladılar. Okumayı sökünün kitaplar aldılar okuyalım diye. Öğretmenimizi çok sevdik. En çok da arkadaşlarımızı. Elimizde ne varsa paylaştık onlarla. Paylaştıkça güzelleştik, paylaştıkça büyüdük günden güne.

Liseye başladığımızda belirdi belki ilk çelişkilerimiz. Gerçek yaşamın yaklaşmasından ya da yeni yeni aklımızın ermesinden olacak, korkmaya başladık. Geleceğimizi garantiye almamız gerektiği öğretildi herkesçe. Derslere verdik kendimizi. Gençtik, enerjiktik ve cılgınca yaşamak istiyorduk bir yandan. Uzun saçlarla, serigraf baskı siyah t-shirtlerle, metal takılarla bağdaştırdığımız özgürlüğümüze oldukça düşkündük. İlk bu yüzden başladı aileyle çatışmalarımız. Bir yandan tamamen "özgürleşeceğimiz" üniversite yıllarına hazırlanırken, diğer yandan bize okutulmayan, bizden saklanan kitaplara merak saldık. Yeni insanlarla tanıştık. Yeni bir çevremiz oldu. Dünyayı yeniden ve tüm çıplaklığıyla keşfettiğimizde, birşeyler yapma isteği doldurdu içimizi. Acemice kararlar aldık. Çıkışlar aradık. Duygusallığın ötesine geçmedi uğraşlarımız.

Üniversitede biraz daha "akıllı", biraz daha "durgun"duk. Yeni zevkler, yeni arkadaşlarla geçti günler. Dersler, sosyal etkinlikler ve kitaplar. Aşık olduk sık sık birilerine. Hep onlarla düşmek istedik yollara. Hep bekledik bizimle gelecek diye. Okuyup öğrendikçe, gördükçe düzenin çirkinliklerini, içimiz istekle doldu gitmek için. Evet kendi yetersizlik ve zaaflarımızdı korktuğumuz. Kaybedeceklerimizden duyduğumuz kaygının mücadeleye zarar verebileceği korkusu. Yine de her zaman birşeyler yapma uğraşı içinde olduk, kendi yaşam alanımızı terkedemesek de. Bazen yılgınlığı büyüttük içki masalarında. Bazen mitinglere, eylemlere katıldık. Sloganlar, türkülerle kendimizden geçtik alanlarda. Yüreğimiz bir kez o coşkuyla tanıştı

ya, artık daha içten duyuyorduk mücadele etme ihtiyacını. Derslerimiz, ailelerimiz ve arkadaşlarımız dikiliyordu her seferinde önümüze. Aşmakta kararlıydık. Çünkü ortak özelliğimiz kendimize mücadeleden başka yaşam alanı tanımamamızdı.

Zordu işimiz, çok zor. Esirler dünyasının bin yıldır sağırlaştırılmış kulaklarına gerçeği haykırmak, bin yıldır uyuyan öfkeyi uyandırmak. Bunun için uğraşırken, egemenlerin azgın saldırıları karşısında devrim bayrağını hep yükseklerde tutmak. Büyük bir sabır ve inat gerektiriyordu tüm bunlar. Zaman zaman umutsuzluğa düştüğümüz de oldu. Ama vazgeçmedik. Söz vermiştik bir kere kendimize. Korkularımızın bizi esir almasına izin vermedik. Hergün biraz daha arttı hıncımız. Hergün yeniden yeniden bilindik kavgaya. Hergün biraz daha güçlendik.

Zaman içimizdeki insanlık aşkını tüketmeden, kavgamızın önündeki engelleri; bizi bağlayan zincirler isteğimizi törpülemekten atılmalıydık kavgaya. Coşkuyla düştük yola.

Farklı yerlerdeydik önce. Yüreğimiz her zaman daha iyisini yapabilme isteğiyle çarpı. Araştırdık, gözlemledik, sorguladık. Başkalarıyla paylaştık bildiklerimizi. Uyandırmak, sarsmak istedik onları da. Mücadele etmenin coşkusunu duysunlar istedik.

Birçok kez birbirimizle tartıştık en doğru yeri bulmak için. Siyasal yaşamın bizleri farklı şehirlere savurmasına rağmen, her fırsatı en iyi şekilde değerlendirerek sürdürdük bunu. Bir sürü nesnel engele rağmen bizi aynı yerde birleştiren bu çürümüş barbarlık düzenine beslediğimiz sonsuz kin ve insanlığın en soylu düşüncesine duyduğumuz samimiyetti. Bitmez bir inançla damarlarımızda dolaşan sosyalizm düşüydü yollarımızı aynı kılan.

Bugün yüreklerimiz birlikte yoldaş. İnanıyorum ki yarın fabrika direnişlerinde, miting alanlarında, barikatlarda daha bir coşkuyla ve birlikte çarpacak yüreklerimiz. Yolu yok kazanacağız da...

Geleceğe duyduğum inanç ve coşkuyla devrimin ve sosyalizmin kızıl bayrağı altına, aramıza hoş geldin. Yoldaş; bu samimiyet, bu azim, gelecek güzel günleri yaratmaya yetecektir.

Sermayeye karşı eylem birliğini yükseltelim!

Susurluk kazası devletin çeteleştirmesinin ispatı oldu. Bu çetelerle birlikte iktidar ve muhalefet partileri it dalaşına girdiler. Diğer taraftan Kürt illerinde, Kürt halkına alabildiğince baskısını arttıran JİTEM, kontrgerilla ve mafya çeteleri pay kavgasına giriştiler. Çetelerin işlediği cinayetleri, T.Çiller, "Vatan için kurşun atan da, yiye de kahraman" ilan ederek meşrulaştırdı. Ama; muhalefet partisi lideri Mesut Yılmaz sermayenin tercümanı haline geldi.

Temiz toplum, temiz siyaset istemiyle reformist partilerin inisiyatifinde başlatılan ışık söndürme eylemlerinde, devlet, tüm saldırılarını devrimci ve komünistlerin üzerine yoğunlaştırdı. Eylemlere saldırılarda yüzlerce insan gözaltına alındı.

Sermaye devleti, bir yandan TÜSİAD'ın demokratikleşme paketiyle Kürt halkına kısmi demokratik vaatler sunuyordu, diğer taraftan ise kirli savaşı tırmandırıyordu. Kısacası, havuç sopa politikasını izliyordu.

Son dönemlerde, T.C devletin K.İrak operasyonunda, Kürt halkına vahşice saldırılarda binlerce Kürt kardeşimiz öldürüldü. Açıktır ki, sermaye, sömürü alanını Türkiye sınırları dışına taşımak hayalindedir.

Türk-İş ve DİSK'teki sendika ağaları, yıllardan beri Türkiye işçi sınıfı üzerinde birer asalak gibi yaşamaya devam ediyorlar. Her fırsatta sermaye uşaklığını göstermekten geri durmuyorlar. '97 1 Mayıs'ından önce TİS satış sözleşmelerini işçilerden

bağımsız olarak imzalayarak uşaklık borçlarını ödediler. Devletin gerçekleştirdiği özelleştirmelere koltuk sevdasıyla ortak oldular. Tensikat saldırısına sessiz kalarak, binlerce işçinin politik zayıflığından yararlanıp sermayenin çıkarlarını gözettiler.

1 Mayıs'larda işçilerin ve devrimcilerin üzerine saldırılırken R.Budak ve onun gibiler, burjuva medyada yüzüzlükle devrimci ve komünistleri provokatör ilan ettiler. Adeta söz birliği etmişçesine devrimcileri ve komünistleri, işçilerden koparmak istediler. '97 1 Mayıs'ında İstanbul'da Devrimci Güç Birliği'ne karşı aynı taktik denendi. Reformist partilerin eylemsizliklerinden de destek alınarak Devrimci Güç Birliği'e saldırıldı.

Türk-İş, DİSK, TİSK, TESK, TOBB birkaç ay önce oluşturdukları sivil inisiyatifle, şeriata karşı laiklik savunuculuğuyla devletin tek teminatı olduklarını gösterip, gerekirse işçileri eyleme götüreceklerini açıkladılar. Sermayenin çözümsüzlüğüne çare olmak için kollarını sıvayan sendika bürokratları, işçi sınıfının çıkarlarını sermayenin emrine vermek için çabalyorlar.

Sermaye sınıfı ve işçi sınıfı kapitalist sistem var oldukça asla uzlaşmaz. Ortak şiarımız, sınıf tavrımız, sermayeye ve sendika ağalarının iki yüzlülüğüne karşı eylem birliğini geliştirmek olmalıdır.

Kızıl Bayrak okuru tekstil işçisi

Kızıl Bayrak çalışanlarına

Uzun süreden beri derginizin ilanını günlük *Özgür Politika* gazetesinde görmekteyiz. İlanda, derginin üstündeki ana başlıklara bakarak vardığımız sonuç ilginçtir dahilinde ve olumlu bir sonuçtur.

Biz bulunduğumuz cezaevindeki bir grup Kürt ve Türk demokrat mahkumlar olarak derginize sempati ile bakmaktayız ve okumak istemekteyiz. Ancak durumumuz halihazırda nazr-i mapus olduğundan derginize ulaşamıyoruz.

Sizlerden ricamız, imkan ve olanaklarınız dahilinde davranarak, derginizi bizlere sürekli ve düzenli olarak iletmenizdir. Bu talebimizi yerine getirirseniz memnun olacağız.

Tüm devrimci çalışmalarınızda ve mücadelenizde başarılar dileriz.

Bir grup mahkum adına

S. Demir

Willich Cezaevi/Almanya

Ölüm Orucu Şehitlerine

12 canla yeşermek mücadeleden;

Beyazın altında

Direnmek filiz filiz.

Al olup yırtıp beyazı

Uzanmak güneşe...

Kızıl bir karanfil olup

Düşmek toprağa...

Binlerle geri dönmek için

Tohum olmak.

Tekrar tekrar yeşermek

yeşerdiğe kızıllaşan bir bayrak

olmak

Dalga dalga ölümü

zaferle kucaklamak.

C. Can

Zamlar sefalet, yıkım ve açlık demektir!

Sömürü

*düzenine karşı
mücadeleye!*

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete